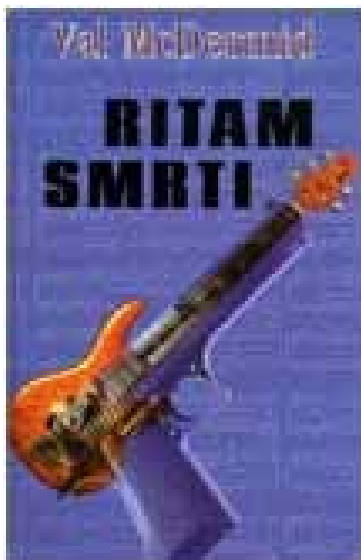

Val McDermid

Ritam smrti

Dead Beat

Kate Brannigan 1.

Ritam smrti upoznaje nas s Kate Brannigan, privatnom detektivkom koja za Manchester čini ono što je V. I. Warshawski napravila na Chicago. Praveći uslugu poznaniku, Kate pristaje pronaći pjesnikinju Moiru Pollock i ta potraga je vodi u neke od najotrcanijih dijelova Leedsa i Bradforda.

PRVI DIO

I

Kunem se, jednoga dana ću ga ubiti. Koga to? Muškarca koji živi u stanu do mojega, Richarda Barclava, rock-novinara i tipa koji je u svojoj glavi još totalno dijete, eto koga. Spo-takla sam se umorna preko praga svoga bungalova, ne žudeći ni za čim egzotičnijim od nekoliko sati sna, i pronašla Richardovu poruku. Kada kažem – pronašla, koristim taj izraz u ne baš doslovnom značenju. Jedva da sam mogla ne vidjeti je. Bio ju je zalijepio ljepljivom trakom s unutarnje strane mojih staklenih unutarnjih vrata, kako bi to bila prva stvar koju ću vidjeti pri ulasku na verandu. Sablasno je bliještala prema meni, nalikujući poruci djeteta Djeđu Božićnjaku, markerom ispisana širokim tiskanim slovima na poleđini materijala diskografske kompanije priređenoga za tisak. – *Ne zaboravi* – večeras je Jettov nastup i zabava poslije toga. Obvezatno dođi. Vidimo se u osam. – Obvezatno – je bilo podcrtano tri puta, a – *Ne zaboravi je* – zgrčilo moje ruke u gestu davljenja.

Richard i ja smo ljubavnici samo devet mjeseci, a već sam naučila njegov jezik. Mogla bih napisati zbirku njegovih fraza. Službeni prijevod upute – *Ne zaboravi je* – Propustio sam ti spomenuti da sam rekao da ćemo ići negdje zaraditi nešto (što ti se gotovo sigurno neće svidjeti) i ako ne dođeš, bit ću u velikoj

neprilici u društvu.

Skinula sam poruku s vrata i uzdahnula duboko ugledavši tragove ljepljive trake na staklu. Uspjela sam odučiti ga od čavlića, ali još ga ne uspijevam nagovoriti da upotrebljava samoljepljive papiriće. Otišla sam uskim hodnikom do stolića s telefonom. Kućni dnevnik, u koji Richard i ja bilježimo detalje svega što nam je oboma važno, ležao je otvoren. Ispod današnjega datuma Richard je bio napisao crnim flomasterom: – Jett – Apollo, zatim Holliday Inn. – Čak i daje bio upotrijebio drugačiju olovku za svoju poruku, to ne bi moglo zavarati brižno njegovanu vještinu pamćenja Kate Brannigan, privatne istražiteljice. Znala sam da ta poruka nije bila tu kada sam bila izašla, posrćući sat vremena prije svitanja, kako bih nastavila s nadgledanjem dvojice krivotvoritelja skupocjene robe.

Promrmljala sam u pola glasa sve djetinjaste kletve kojih sam se mogla sjetiti, idući kroz svoju spavaću sobu i skidajući na brzinu običnu sportsku jaknu i trenirku. – Nadam se da će mu svi zečevi uginuti i da će mu se sve šibice smočiti. I nadam se da neće moći odvrnuti poklopac majoneze kada bude pravio sendvič od piletine, klela sam idući prema kupaonici i zakoračila zahvalno pod vruć tuš.

Tada su mi se suze kajanja polagano stale slijevati niz obraze. Pod tušem nitko ne može primijetiti da plačete. To često navodim kao jedan od sjajnih aforizama dvadesetog stoljeća kao i – Ljubav je – nikad ne morati ispričavati se. – No moje su suze trenutno bile ponajprije odraz čiste iscrpljenosti. Posljednja dva tjedna bila sam radila na slučaju – nadziranje kuća i skladišta od nekoliko sati prije svitanja do poslije ponoći – koji je uključivao gotovo svakodnevnu vožnju s jednoga na drugi kraj države i preživljavanje na sendvičima iz benzinskih postaja i svratišta, pri pogledu na koje bi moja majka sigurno odlučila nazvati sanitarne inspektore.

Kada bi se to uklapalo u normalnu radnu rutinu u tvrtki Mortensen and Brannigan, možda se ne bi činilo tako prokleta groznom. Ali naši slučajevi obično ne zahtijevaju ništa više od sjedenja pred računalom, pijenja kave i vođenja telefonskih razgovora. Ovaj put je, pak, predstojnika ureda, Billa Mortensena, i mene bio unajmio konzorcij proizvođača prestižnih satova da pronađemo izvor vrhunskih kopija njihovih proizvoda koje su preplavljivale tržište, a koji se nalazi na širem području Manchestera. Iznenađujuće je bilo to, daje mene dopao teži dio posla, dok je Bili uglavnom sjedio, ćudljivo zureći u ekrane svojih računala.

Stvari su dosegle vrhunac kada je bilo provaljeno u najveću nezavisnu gradsku draguljarnicu. Provalnici su ignorirali sef i alarmom osigurane izloge, a ukrali sve što je sadržavala ladica u menadžerovu uredu. Odnijeli su zelene kožne lisnice, koje inače na poklon dobivaju kupci originalnih satova Rolex, a na tržištu luksuznih proizvoda vrijede jednako koliko i besplatne plastične narcise iz kutija praška za pranje rublja. Odnijeli su i lisnice za kreditne kartice koje je Gucci inače darivao svojim kupcima te mnoštvo praznih kutija za satove Cartier i Raymond Weil.

Ova je krađa pokazala proizvođačima daje krivotvorenje pravi business, poznat u tom obrtu kao epidemija koja se seli i na druga dobra. Do sada su profesionalni kriminalci bili zadovoljni prodavanjem svojih proizvoda kao kopija, preko komplicirane mreže malih trgovaca. Iako je to razbješnjivalo tvrtke, još uvijek su vlasnici mogli mirno spavati, svjesni toga da ljudi koji se rastaju od svojih četrdeset funti u pubu ili na tržnici u korist lažnoga Rolexa nisu ona vrsta ljudi koja ima nekoliko tisuća funti spremljenih u stražnjem dijelu hlača za original. Sada se činilo da proizvođači krivotvorene robe planiraju podvaliti svoje kopije kao originale. Ne samo što bi to moglo usporiti posao, već bi moglo i ostaviti ozbiljne posljedice na ugled proizvođača originalnih

satova. Stoga su posljednji odjednom spoznali kako bi vrijedilo potrošiti nešto novca da do toga ne dođe.

Iako Mortensen and Brannigan možda ne spadaju među deset najznačajnijih britanskih istražiteljskih tvrtki, povjeren im je ovaj posao iz dva dobra razloga. Iako su glavna područja našega djelovanja računalne prijave i sigurnosni sustavi, mi smo prvi pali Garnettsu na pamet. Bili je nekoć bio dizajnirao njihov elektronički sigurnosni sustav, a oni su odbacili njegov prijedlog da dotičnu ladicu poveže sa cijelim sustavom. Bilo kako bilo, prepirali su se kako tu nema ničega vrijednog... Poslije su požalili. Drugi razlog bio je taj što naša tvrtka djeluje i izvan Manchestera. Poznavali smo teritorij.

Kada smo bili preuzeli posao, predviđali smo kako ćemo sve raščistiti za par dana. Nismo mogli pretpostaviti da bi operacija mogla biti tako velika. Hvatanje u koštac sa svime time potpuno me iscrpljivalo. Ipak, posljednjih sam par dana počela osjećati topli sjaj uzbuđenja u trbušnoj šupljini, koji mi se javlja uvijek kada se približava kraj neke akcije. Bila sam pronašla tvornicu gdje se krivotvoreni satovi proizvode, znala sam imena dvojice koji prodaju robu na veliko i ime njihova posrednika. Trebala sam još samo potvrditi pravac njihova kretanja kako bih ih naposljetku mogla predati našim klijentima. Sumnjala sam da bi ljudi koje sam pratila u sljedećih nekoliko tjedana mogli dobiti nepozvane goste – policajce i tržišne inspektore. To je značilo da će, povrh dogovorene cijene, Mortensen and Branniganu pripasti i značajna nagrada.

Budući daje sve išlo tako dobro, obećala sam si zasluženi i neophodan raniji odlazak u krevet nakon što u šest otpratim Jacka Billyja Smarta, svoga prvog osumnjičenog, do njegove gotičke trokatnice u tihoj, drvoredom omeđenoj ulici u predgrađu. Ušao je u kuću noseći nekoliko boca Moeta i naramak videokaseta iz obližnje trgovine i pretpostavila sam kako je pripravan za

poljupce i maženje sa svojom djevojkom ispred televizora. Poželjela sam ga i ja poljubiti! Sada sam napokon mogla otići kući, na brzinu se istuširati i poslati taksi po hranu iz obližnje Kineske četvrti, te sjesti pred TV i gledati sapunice. Poslije toga ću staviti masku na lice i uživati u dugoj laganoj kupki i svemu što slijedi. Nisam opsesivna što se tiče osobne higijene, ali uvijek sam imala osjećaj da tuširanje služi ispiranju prljavštine, dok je kupanje namijenjeno ozbiljnijim užicima, primjerice čitanju uvoda u pustolovne igre iz kompjuterskih časopisa i maštanju o tome kako ću nabaviti dodatke za svoje računalo kada se Mortensen and Brannigan obogate. Nadala sam se kako Richard neće biti kod kuće pa ću moći izvesti svoj ritual u potpunome miru.

E, barem mi se jedna želja bila ispunila. Richard nije bio kod kuće. Mogla je to biti lijepa samotna večer, a onda je odjednom iskrsnula ta poruka. Toliko o mojim planovima. Znala sam da neću biti dobro društvo za Richarda. No, bila sam preumorna za bilo kakve prepirke. Osim toga, u dubini duše sam znala da ne bi bilo fer da se sada izvlačim. On je prije tjedan dana bio isto to učinio za mene i pratio me u odijelu na poslovnu večeru. Nakon što sam ga podvrgla večeri s hrpom izvršnih direktora osiguranja i njihovim ženama, palačinkama od špinata i tome slično, dugovala sam mu uslugu. Premda sam pretpostavljala da on misli kako je sada na meni red da patim, to nije značilo da moram popustiti bez gundanja.

Dok sam žurno utrljavala šampon u svoju neukrotivu crvenkastosmeđu kosu, leđa mi je zapuhnuo hladan zrak. Okrenula sam se znajući točno što ću vidjeti. Richardovo se lice nervozno smiješilo kroz otvorena vrata tuš-kabine. – Zdravo, Brannigan, pozdravio me. – Spremaš se za veliki provod? Znao sam da nećeš zaboraviti. – Sigurno je primijetio kako se moje lice smrknulo, jer je brzo dodao: – Vidimo se u dnevnoj sobi kada

budeš gotova, i brzo zatvorio vrata.

– Vraćaj se ovamo! – izderala sam se za njim, ali on me mudro ignorirao. U ovakvim trenucima se pitam zašto sam prekršila sva pravila svoga života dopuštajući ovom muškarcu da prodre u moj osobni prostor.

Trebala sam znati. Sve je bilo počelo tako loše. Pratila sam jednog mladog kompjuterskog inženjera za kojeg je poslodavac sumnjao da prodaje informacije konkurentu. Slijedila sam ga do kluba Hacienda, rasadišta mnogobrojnih grupa koje su Manchester pretvorile u kreativni centar glazbene industrije devedesetih. Tu sam ranije bila svega nekoliko puta, jer stiskati se uz masu oznojenih tijela, gdje je i sam čin disanja dovoljan da se čovjek nadrogira, nije po mome mišljenju savršen način za provođenje ono malo slobodnog vremena što ga imam. Moram priznati da puno radije provodim slobodno vrijeme igrajući interaktivne igrice sa svojim računalom.

Bilo kako bilo, uvijek se trudim biti neprimjetna u Hassyju. To baš i nije lako, jer sam bitnih pet godina starija od većine gostiju, no toga se puta taj mladić pojavio kraj moga ramena i htio mi platiti piće. Svidio mi se njegov izgled. Za početak, bio je dovoljno star da se mora brijati. Imao je blistave oči boje lješnjaka iza velikih naočala od kornjačevine i jako sladak osmijeh, ali ja sam radila i nisam mogla odvojiti oči od svoga malog programera u slučaju da se preda mnom nađe sa svojinu posrednikom. No, Slatki Osmijeh nije prihvaćao – ne – kao odgovor pa mi je na neki način laknulo kada je moja meta krenula prema izlazu.

Nisam se stigla oprostiti se s ovim. Pojurila sam za svojim sumnjivcem, stižući se kroz masu tijela kao oznojena jegulja. Kada sam uspjela izaći na ulicu, mogla sam vidjeti stražnja svjetla njegova auta koje je upravo bio pokrenuo. Na glas sam opsovala i otrčala do ugla gdje sam bila parkirala auto, te uskočila za volan.

Tresnula sam mjenjačem i požurila s parkirališta, zalazeći za ugao; prepravljena Buba s pomičnim krovom natraške se pomaljala iz sporedne uličice. Nisam imala gdje nego na lijevu stranu vozila. Čulo se gužvanje metala, nakon mog uzaludnog pokušaja spašavanja svoje Nove od totalne propasti.

Sve je bilo gotovo za nekoliko sekundi. Izašla sam iz auta, bijesna na tog šupljoglavca koji nije bio niti provjerio ima li koga prije nego što je izašao na glavnu ulicu. Tko god on bio, zbog njega ne samo što sam uspjela izgubiti tipa kojeg sam bila slijedila, već sam i uništila svoj auto. Otišla sam do vrata vozača Bube nevjerojatno bijesna, spremna izvući glupana van na ulicu i poslati ga kući s njegovim jajima u papirnoj vrećici. Mislim, tako je mogao voziti samo muškarac, zar ne?

Škiljeći u mene kao potresen dječčić, bio je to Slatki Osmijeh. Još trenutak ranije uspijevala sam naći riječi za ono što sam mislila o njegovoj budalastoj vožnji, ali on mi je sad uputio razoružavajući osmijeh. – Ako ste toliko željeli saznati moje ime i broj telefona, trebali ste me samo upitati, rekao je nevino.

Iz nekog čudnog razloga, nisam ga ubila. Nasmijala sam se. To je bila moja prva greška. Sada, devet mjeseci kasnije, Richard je moj ljubavnik i živi u stanu do moga; zabavan je, nježan, razveden, ima petogodišnjega sina koji živi u Londonu. Barem sam uspjela sačuvati dovoljno zdravog razuma i ne dozvoliti mu da se doseli k meni. Slučajno su bili prodavali bungalov do moga, te sam mu objasnila da mu je to jedina mogućnost življenja sa mnom koju će ikad dobiti, pa je ugrabio priliku.

On je namjeravao probiti zid između naših bungalova, ali sam gaja obavijestila kako je to nosivi zid i kako nikada ne bismo mogli prodati takvu kuću. Povjerovao mi je jer sam se ja u našoj vezi pokazala kao ona koja je praktična. Umjesto toga sam mu predložila da povežemo naše kuće preko velikog staklenika koji smo izgradili na stražnjoj strani, iza naših dnevnih soba, sa

pristupom objema kućama kroz dvorišna vrata. Podići pregradni zid koji bi odvojio dvije polovine, bilo bi jednostavno budemo li se ikad selili. I oboje zadržavamo pravo na zaključavanje svojih vrata. Ja barem zadržavam. Tako stignem pospremiti kada Richard svede urednost moga doma na kaos. To znači da on može sjediti, pijući sa svojim prijateljima iz rockerskih krugova do zore, a da ja ne moram u sitne sate preskakati preko njih u prolasku kroz dnevni boravak, nalikujući spodobi iz obitelji Addams i dašćući gorko kako neki od nas moraju ujutro ići na posao.

Sada, dok grubo brišem kosu i nanosim hidratantnu kremu na svoju umornu kožu, proklinjem svoju osjećajnost. Jer on se nekako uspijeva iskopati iz svake rupe s istim slatkim osmijehom, buketom crvenih ruža i vicem. To ne bi trebalo paliti, ne kod bistre, oprezne i čvrste mene, ali, na moju vječnu sramotu, ipak pali. Barem sam ga uspjela uvjeriti da u svakoj vezi postoji kućni red. Svjesno kršenje pravila prvi put se može oprostiti. Dva puta – znači promjenu brave, a tri – da će Richard naći svoje omiljene ploče izbačene iz moje dnevne sobe, i to nakon što se uvjerim da vani pada kiša. A u Manchesteru obično pada.

Najprije je bio reagirao kao da sam luda. Sada je shvatio da mu je život puno slađi kada se pridržava pravila. No, moj dragi je još uvijek dosta daleko od savršenstva. Na primjer, budući da je slijep za boje, donosi mi male poklone kao što je crvena vaza koja nikako ne pristaje uz moj namještaj koji je u sivozelenim tonovima, tonovima boje breskve i magnolije. Ili, pak, crne majice dugih rukava – koje promoviraju grupe za koje nikada nisam čula – zato što je crna boja moderna, unatoč činjenici da sam mu na desetke puta rekla kako u crnom izgledam kao kandidat za posljednji ispraćaj. Sada ih jednostavno prebacim u njegov dom i zahvalim mu se nježno na obzirnosti. No popravlja se on, kunem se da se popravlja. Ili sam to samo tada pokušavala uvjeriti samu sebe u to, kako je želja da ga zadavim rasla pri

pomisli na ostatak večeri.

Nevoljko odustajući od ideje o ubojstvu, vratila sam se u svoju sobu i razmišljala o tome što odjenuti za večer. Vagala sam što se točno očekuje od mene. Nije bilo važno što ću nositi na koncertu. Bit ću izgubljena među tisućama obožavatelja koji vrištanjem očajnički pokušavaju pozdraviti Jettov povratak u rodni grad. Problem je bio u zabavi poslije toga. Iako mrzim tražiti savjete, pozvala sam Richarda: – Kakva će zabava biti što se tiče odjeće?

Pojavio se na do vratku, nalikujući štenetu, začuđenom što mu je tako lako oprošten nered na kuhinjskom podu. Njegova odjeća mi nije mogla puno pomoći. Bio je odjenuo vrećasto sjajnoplavo odijelo širokih ramena i s dvorednim kopčanjem, crnu košulju i svilenu kravatu sa spiralnim uzorkom žarkih boja, koja je nalikovala psihodeličnom ovitku neke ploče iz šezdesetih. Slegnuo je ramenima i uputio mi osmijeh od kojega mi se okrenuo želudac. – Znaš Jetta, reče on.

U tome je i bio problem. Nisam ga baš poznavala. Bila sam ga dotad sreća samo jednom, prije otprilike tri mjeseca. Pojavio se za našim stolom dok smo sjedili u većem društvu na nekoj dobrotvornoj večeri. Sjedio je vrlo tiho, gotovo neprimjetno, osim kad je stao s Richardom raspravljati o nogometu. Manchester United, te dvije riječi znane na svim jezicima od Santiaga do Stockholma otkočile su Jetta poput čarobnoga ključa. Ustao je u obranu svoga ljubljenog Manchestera, sa strašću Talijana kojem je ugrožena čast majke. Jedina natuknica koju je meni uputio bila je modne prirode i'glasila je kako bih trebala odjenuti Manchesterov dres. – Ne, Richarde, ja ne poznajem Jetta, objasnila sam pažljivo, – I, kakva će to zabava biti?

– Bit će tu malo djevojaka po imenu Tracy i puno Fiona, upotrijebio je našu privatnu šifru. – Tracy – je bio naziv za mlade praznoglavke, prirodne nasljednice tzv. groupieja. Plave, prsate i

opsjednute modom, a da imaju mozga – bile bi opasne. – Fione – su krasile iste karakteristike, ali one su bile bogate aristokratkinje koje bi bile debitantice u visokom društvu da to nije izašlo iz mode. One su voljele rock-zvijezde jer su uživale biti s muškarcima koji ih obasipaju poklonima i dobrim provodom, a istodobno do srži šokirati svoje obitelji. Koliko sam se sjećala, Jettu su se sviđale Fione. Fione su značile dizajnersku odjeću, stvari koje nedostaju u mojoj garderobi.

Prebivala sam nevoljko po vješalicama i odabrala vrećastu pamučnu košulju ukrašenu nijansama maslinaste, oker, prljavobijele i ciglaste boje, koju sam bila kupila na Kanarima, prošle godine kada sam tamo bila na odmoru. Navukla sam i ciglaste tajice. Tada sam shvatila kako se moram odreći sendviča. Na sreću je košulja prekrila najgore neravnine, a u struku sam se utegnula širokim smeđim remenom. Kombinaciju sam dovršila smeđim sandalama s visokom petom. Kad ste visoki samo 159 cm, morate se snalaziti. Odabrala sam ekstravagantne naušnice i nekoliko zlatnih narukvica i promotrila se u ogledalu. Nije bilo divno, ali je bilo bolje nego što to Richard zaslužuje. Mudro je zaključio kako je pravi trenutak za kompliment: – Izgledaš sjajno. Pokaži im što znaš. Brannigan, tvoja će ih ljepota ubiti.

Nadala sam se da neće. Ne volim miješati poslovna i privatna zadovoljstva.

2.

Nismo se morali boriti za mjesto za parkiranje kraj kazališta Apollo, jer živimo na manje od pet minuta hodom. Nisam mogla povjerovati u svoju sreću kada sam bila otkrila ovu novogradnju nakon prvog semestra prava na manchesterskom sveučilištu. S triju je strana okružena općinskim zgradama, a četvrta gleda na

gradski park Ardwick. Pet minuta vožnje biciklom udaljena je od sveučilišta, centralne knjižnice, Kineske četvrti i moga ureda, a deset minuta od glavne mreže prometnica. Kada sam je otkrila, još su bili gradili mali prilaz do četrdesetak kuća, a cijene su bile smiješno malene, možda zato što područje koje je okružuje nema baš poštovanja vrijednu reputaciju. Bila sam tada izračunala kako bih, uspijem li nagovoriti oca da mi bude stopostotni jamac i uselim li još jednog studenta u praznu sobu kao podstanara, plaćala gotovo jednako kao i za svoju jadnu malu sobicu u studentskom domu. Ustrajala sam u tome i uselila se tog Uskrsa. Nikada nisam požalila. To je sjajno mjesto za život, sve dok ne zaboravljate uključiti protuprovalnički alarm.

Stigli smo u Apollo baš kada je predgrupa završavala sa svojim prvim glazbenim brojem. Bili bismo stigli i na početak, da nisu ostavili popis gostiju u rukama nekog nepismenog idiota. Jedna od glavnih negativnih strana veze s rock-novinarom je da ne možete prepustiti prateću grupu njenoj tradicionalnoj ulozi osiguravanja glazbene pozadine, dok vi ispijate nekoliko pića prije nego što se oni koje ste zapravo došli čuti ne popnu na pozornicu. Rock-novinari slušaju i predgrupu kako bi se mogli uključiti u profesionalna nadmetanja poput: – O da, sjećam se kada su Dire Straits bili predgrupa u gradskoj vijećnici Newcastlea, kako to obično biva glede neke grupe koju su svi zaboravili. Nakon nekoliko glazbenih brojeva, nisam to više mogla podnositi pa sam ostavila Richarda i otišla do bara.

Bar u Appolu podsjećao me na neku od vizija pakla. Bio je ukrašen mozaikom svijetlocrvena sjaja, unutra je bilo vruće i sve je bilo zamagljeno od dima cigareta i isparavanja lošeg alkohola. Uspjela sam se provući kroz gužvu i mahnuti petakom dok me nonšalantni konobari konačno nisu odlučili primijetiti. U Appolu su se bili specijalizirali za zanemarivanje selekcije pića i sve su servirali toplo, u plastičnim čašama. Nije bilo važno što ćete

naručiti, činilo se da sve ima približno isti okus. Samo se po boji razlikovalo. Zatražila sam pivo, koje je došlo ishlapjele, nalikujući uzorku urina. Otpila sam oprezno i uvjerala se u onu staru – da izgled ne vara. Gurajući se prema vratima, ugledala sam nekoga zbog koga sam tako naglo stala, da se neki muškarac zaletio u mene, prolivši pola svoga pića po hlačama muškarca do mene.

U kaosu svojih isprika i patetičnih pokušaja da obrišem proliveno pivo papirnatom maramicom iz torbice, bila sam odvratila pogled od izvora moga iznenađenja. Kada sam napokon uspjela posramljena umaknuti, pogledala sam prema uglu gdje je bio stajao. Tamo su sada stajala trojica muškaraca koje nikada dotad nisam bila vidjela. Gary Smart, Billyjev brat i partner, bijaše nestao.

Potražila sam ga pogledom po baru, ali ga nisam vidjela. Stajao je s nekim visokim muškarcem, meni okrenutim leđima. Nisam čula o čemu razgovaraju, ali je govor njihovih tijela sugerirao da se radi o poslovnom dogovoru. Gary je na drugog muškarca vršio neku vrstu pritiska. U svakom slučaju, to nije izgledalo kao ugodan razgovor ljudi koji često idu na koncerte o tome koji su im se Jettovi albumi najviše svidjeli. Potiho sam opsovala. Propustila sam sjajnu priliku da pokupim neke zanimljive informacije.

Slegnuvši ramenima, popila sam ostatak svoga pića i vratila se u predvorje. Bacila sam pogled na promotivni materijal vezan uz turneju – majice kratkih i dugih rukava, bedževe, programe i albume – pokušavajući pronaći nešto što bi mi se svidjelo. Richard može uvijek dobiti nešto besplatno pa obično na brzinu pogledam što se nudi. No majice dugih rukava su bile crne, a majice kratkih rukava bile su odvratne, pa sam otišla do napola ispražnjena auditorija i spustila se na svoje sjedalo pored Richarda, dok je predgrupa svirala svoja dva posljednja glazbena

broja. Otišli su sa pozornice praćeni blagim pljeskom, svjetla su se upalila, a traka s hitovima trenutne top-liste je ispunila zrak. – Grozota, primijetio je Richard.

– Je li to njihovo ime ili tvoja kritička procjena? – upitala sam.

Nasmijao se i rekao: – Ovaj, oni nisu dovoljno iskreni da bi se tako nazvali, ali mislim da su to mogli učiniti. Sada kada imamo trenutak za sebe, reci mi kako si provela dan.

Kada je pripalio joint, ja sam mu se pridružila. Svaki put iznova se uvjerim kako mi raspravljanje s Richardom o različitim stvarima pomaže. On instinktivno razumije ljude i način na koji oni razmišljaju, tako da sam se počela oslanjati na to. To je savršen kontrast mom, analitičnijem, pristupu.

Na nesreću, svjetla su se ugasila prije nego što je stigao iznijeti svoj promišljeni sud o Pametnoj Braći. Auditorij se sada napunio i odjekivao je povcima: – Jett, Jett, Jett... – Nakon nekoliko minuta skandiranja, treptave su zrake upaljenih reflektora stale ispunjavati prolaz, dok su članovi Jettove prateće grupe preuzimali pozornicu. Kada je svijetloplava točka odabrala bubnjara, visoko na njegovu postolju na kraju pozornice nježno je zašuštao bubanj. Majstor rasvjete je fokusirao basista svjetlom ljubičaste boje kada je ovaj stao slijediti taj spori takt. Onda je klavijaturist dodao jednu lelujavu notu na klavijaturama. Pridružio im se saksofonist, stvarajući dionicu glatku poput čokolade.

Tada je iznenada reflektor izdvojio Jetta, koji je izlazio na pozornicu i činio se krhkim i ranjivim kao i uvijek. Njegova je crna koža zračila pod svjetlima. Nosio je smeđe kožne hlače – svoj zaštitni znak – i svilenu košulju krem boje. Oko vrata mu je visila akustična gitara. Publika je podivljala, gotovo zaglušujući zvuk glazbenika svojim delirijem. No umirili su se čim je Jett otvorio usta kako bi zapjevao.

Njegov je glas zvučao bolje nego ikada. Njegova sam obožavateljica još od svoje petnaeste godine, kada sam prvi put čula njegov singl na top-list, ali danas mi je teško kategorizirati njegovu glazbu kao tada. Njegov je prvi album bio kolekcija dvanaest skladbi, uglavnom akustičnih, s vještom pratnjom koja se protezala od odjeka saksofona do gudačkoga kvarteta. Pjesme su bile u rasponu od jednostavnih, tugaljivih i ljubavnih, pa sve do himnične – To Be With You Together, koja je bila hit godine i na vrhu ljestvica već tjedan dana nakon što je bila objavljena i ostala je ondje osam tjedana. Posjedovao je glas koji ima kvalitetu muzičkog instrumenta, stapajući se besprijekorno sa svakim aranžmanom u pozadini. Kao zaljubljena tinejdžerka znala sam se izgubiti u čeznutljivim i emocijama nabijenim stihovima.

Slijedilo je još osam albuma, ali u njima sam sve manje uživala. Nisam sigurna da su uzrok tome bile promjene u meni. Možda ono što pogađa tinejdžere kao dubokoumno i ganutljivo ne pali i kada se prijede dvadeset peta. Iako mi se i dalje činilo da je njegova glazba snažna, tekstovi su postali plitki i predvidljivi. Možda je takvo moje shvaćanje bilo i odraz vijesti o njegovim stavovima o ulozi žena. Teško je pisati prosvjetljene ljubavne pjesme o polovici pučanstva za koju vjerujete da bi trebala biti bosa i trudna. Ipak, činilo se da masa okupljena u Apollu ne dijeli sa mnom svoje stavove. Otpjevali su svoje divljenje za svaku pjesmu, bila ona s posljednjega ili prvog albuma. Ipak je bio na domaćem terenu. Bio je njihov sin. Sjevernjački je san pretvorio u javu, preselivši se iz općinskoga stana u sirotinjskoj četvrti Moss Side u kuću usred cheshirske prirode.

S manirom vještoga zabavljača završio je svoj devedesetominutni nastup nakon trećega bisa, otpjevavši svoj prvi veliki hit, onaj kojega smo svi bili čekali. Klasičan slučaj odlaženja u trenu kada publika želi još. Prije nego što su utihnuli zadnji akordi, Richard je ustao i krenuo prema izlazu. Slijedila

sam ga žurno, prije nego što se stvori gužva, i stigla na pločnik upravo u trenutku kada je zaustavljao taksi.

Kada smo se smjestili na svoja sjedišta i taksije krenuo prema hotelu, Richard je rekao: – Nije bilo loše. Izvodi dobre koncerte, ali bi mu bilo od koristi da izađe sa novim idejama za sljedeći album. Posljednja su tri zvučala jednako i nisu se dovoljno dobro prodavala. Pripazi, večeras će tamo biti nekoliko trzavih lica, a ne mislim samo na ovisnike o heroinu.

Zastao je kako bi pripalio cigaretu, a ja sam ugrabila priliku da ga upitam zašto je toliko važno da i ja budem na toj zabavi. Još sam uvijek gajila zrno nade da ću rano otići u krevet.

– Onda bih ti morao odati tajnu, rekao je tajanstveno.

– A ti mi reci. Udaljeni smo samo pet minuta vožnje pa nemam dovoljno vremena da ti iščupam jedan po jedan nokat.

– Opaka si ti žena, Brannigan, požalio se, – Nikad izvan dužnosti, zar ne? OK, reći ću ti. Znaš da se Jett i ja već dugo poznajemo? – Kimnula sam glavom. Sjećala sam se kako mi je Richard bio ispričao priču o svom poslu u muzičkom časopisu. I o ekskluzivnom razgovoru s inače suzdržanim Jettom.

Richard je tada bio radio u watfordskim lokalnim novinama. Prenosio je utakmicu Kupa u kojoj je igrao Manchester. U to vrijeme je Elton John posjedovao Watford i Jett je toga poslijepodneva bio njegov gost. Nakon što je Manchester City bio pobijedio, Richard se provukao u dvoranu za sastanke i nagovorio ponosnoga Jetta na razgovor koji je, kako se kasnije pokazalo, bio njegova odskočna daska. Povrh toga, Jettu se svidjelo ono što je Richard napisao pa su se sprijateljili.

– Pa, nastavio je Richard, prekidajući moje prisjećanje na njegovu prošlost, – On je zaključio kako želi da mu netko napiše autobiografiju.

– Misliš, biografiju? – Uvijek sitničava – to sam ja.

– Ne, mislim – autobiografiju. Želi da bude napisana u

njegovo ime, u prvom licu. Kada smo se bili našli na večeri, spomenuo mi je to. Kako bilo, nagovorio me. Naravno, rekao sam mu da sam zainteresiran. To ne bi trebao biti bestseller poput Jaggerove ili Bowiejeve autobiografije, ali bi se moglo dobro zaraditi. Kada me nazvao, rekao je da dođemo i inzistirao da i ti dođeš pa sam pomislio da bih trebao čitati između redaka.

Iako se trudio zvučati nonšalantno, mogla sam vidjeti kako puca od ponosa i uzbuđenja pri pomisli na tu ideju. Privukla sam njegovu glavu i poljubila ga u topla usta. – To je sjajna vijest, rekla sam iskreno, – Znači li to da će biti puno posla?

Slegnuo je ramenima. – Ne vjerujem. Samo bih ga trebao navesti da govori u moj dobri stari kasetofon i to kasnije dotjerati. On će sljedeća tri mjeseca biti kod kuće, radeći na novom albumu, pa će biti u blizini.

Prije nego što je itko od nas mogao reći nešto više o tome, taksu se zaustavio ispred kičasta pročelja hotela grandiozno nazvanog Holiday Inn Midland Crown Plaža. Bio je to jedan od onih neobičnih manchesterskih spomenika prvom razdoblju napretka grada; jedan od rijetkih iole prihvatljivijih nusproizvoda industrijske revolucije tvornica pamuka. Sjetila sam se da se nekada zvao samo Midland i bio jedan od velikih željezničkih hotela koji su propadali, podsjećajući tako na doba kada bogati nisu osjećali krivnju i kada siromašni tu nisu mogli niti prići. Tada je Holiday Inn kupio tog reptila i pretvorio ga u 'zabavni centar za nove gradske bogataše: sportaše, poslovne ljude i glazbenike koji su u Manchesteru u kasnim osamdesetima značajno poboljšali životne uvjete.

Iznenada, u devedesetima London više nije bio najbolje mjesto za dobar život. Ako ste željeli pristojan stil života, zbijen u kompaktna gradska središta, trebali ste biti u nekom od takozvanih provincijskih gradova. U Manchesteru glede rocka, u Glasgowu glede kulture, u Newcastleu glede trgovanja. Upravo ta

je promjena bila prije dvije godine dovela Richarda u Manchester. Došao je ovdje kako bi pokušao napraviti intervju s kulturnim herojem Morrisseyem i dva su mu dana u gradu bila dovoljna da se uvjeri kako će Manchester biti za devedesete ono što je Liverpool bio za šezdesete. Ništa ga nije zadržavalo u Londonu, upravo se bio razveo. Nezavisni novinar najbolje zarađuje tamo gdje su priče najzanimljivije pa je ostao ovdje, baš poput mnogih drugih.

Izašli smo iz taksija. Osjećala sam se spremnom za zabavu po prvi put ove večeri. Richardova mi je vijest bila povisila adrenalin i nisam mogla dočekati službenu potvrdu onoga Čemu se nadao. Otišli smo do bara po piće i dali Jetru i pratnji vremena da dođu u hotel.

Zahvalno sam ispijala votku i gusti sok od grejpa. Kada sam postala istražiteljica, pokušala sam, u skladu sa svojom predodžbom detektiva, piti whiskey. Već nakon dviju čaša morala sam prijeći na svoje uobičajeno piće kako bih isprala njegov okus. Pretpostavljam kako nisam predodređena za – bocu whiskeya i nove laži – – imidž Marka Knopflera. Ispijajući svoje omiljeno piće, na pola sam uha slušala Richarda koji je govorio kako mu se čini da Jettova autobiografija dobiva oblik. – To je sjajna priča o izrastanju siromaha u superbogataša, klasika. Djetinjstvo provedeno u sirotinjskom dijelu Manchestera, nastojanje da napravi glazbu za koju je znao daje nosi u sebi. Prvi put je otkrio glazbu kada gaje majka, baptistička vjernica, gurnula u gospel-zbor. Tu sada dolazi kako je napravio prvi proboj i, naposljetku, intimna priča o tome zašto se njegova veza s Moiom raspala. Priča ima sve osnovne kvalitete, nastavio je, – Mogao bih najvjerojatnije prodati prava na objavljivanje feljtona nekom od tjednih tabloida. O, Kate, ovo će biti sjajna noć za nas!

Nakon dvadeset minuta uzbuđenja i entuzijazma, uspjela sam doći do riječi i predložiti da odemo na zabavu. Čim smo izašli iz

lifta, bilo nam je jasno koji je apartman Jett bio unajmio za tu večer. Glasan žamor već se razlijevao hodnikom, praćen blagim zvukovima s Jettova posljednjeg albuma. Stisnula sam Richardovu ruku i rekla: – Zaista se ponosim tobom, ulazeći u glavnu sobu ponesena zabavom.

Jett je na drugom kraju sobe već bio okružen obožavateljima i izgledao svježije kao daje upravo izašao iz tuš-kabine. Njegova je ruka bila obješena nezainteresirano oko ramena klasične Fione. Plava joj je kosa, duga i blago valovita, padala preko ramena, njene plave oči, kao i ostatak lica, bile su savršeno našminkane, a u uskoj sjajnoj ljubičastoj haljini, koja joj je naglašavala obline, izgledala je poput muze Billa Blassa.

– Dođi, idemo popričati s Jettom, rekao je Richard nestrpljivo, odvođeci me na drugi kraj sobe. Kada smo prolazili pored stola na kojem su bila poslagana pića, neka ruka u košulji se izdvojila iz jedne grupice žena i zgrabila Richarda za rame.

– Barclav! – proderao se duboki glas, – Što ti radiš ovdje? – Grupica se razmaknula i tako pokazala govornika, muškarca srednje visine i građe, okrugla trbuščića.

Richard je izgledao zapanjen. – Neil Webster! – naglasio je hladnije nego što to obično radi. – Mogao bih i ja tebe upitati isto. Ja sam ipak vražji rock-novinar, a ne onaj tko zarađuje na tuđoj nesreći. Što ti radiš ovdje u Manchesteru? Mislio sam da si u Španjolskoj.

– Tamo mi je pretopio, ako znaš na što mislim, odgovorio je Neil Webster. – Osim toga, čini se da se sve važno ovih dana događa u ovom gradu. Pomislio sam daje krajnje vrijeme da ponovno posjetim svoja stara lovišta.

Njihova mi je prepirka omogućila par minuta proučavanja najnovijega dodatka mojoj zbirci novinara svijeta. Neil Webster je posjedovao tu blago ozloglašenu samouvjerenost koju su, činilo se, mnoge žene smatrale neodoljivom. Ja nisam bila jedna od njih.

Izgledao je kao daje u kasnim tridesetima, iako se čini da novinarski život ubrzava starenje svima osim mome Petru Panu Barclavu. Neilova smeđa kosa, koja je na sljepoočicama počinjala sijedjeti, izgledala je blago zgužvana, kao i njegove smeđe hlače i platnena košulja. Oči su mu bile zastrte hrpicom bora nastalih od smijanja i gravirale su bjelinu u njegovu potamnjelu kožu. Iznad gustih, sijedih brkova protezao se orlovski nos, a koža na donjem dijelu čeljusti počinjala je pokazivati znake opuštanja.

Moj je kritički pogled omela njegova primjedba: – Tko je ova ljupka dama? Žao mi je, ljubavi, čini se daje taj šašavac s kojim ste došli zaboravio na pristojnost. Ja sam Neil Webster, pravi novinar. Ne kao Richard sa svojim stripovima. A vi ste...?

– Kate Brannigan, hladno sam protresla ponuđenu ruku.

– Pa, Kate, dozvolite mi da vam donesem piće. Što želite?

Zamolila sam ga za svoje uobičajeno – votku i gusti sok od grejpa. Otišao je do bara da natoči. Kada mi je Neil dodao piće, Richard je ustao. Otpila sam gutljaj i gotovo se ugušila zbog žestine pića i efekta koji je u meni izazvao Neilov odgovor na neko pitanje koje nisam uspjela čuti.

– Nisam li? Žao mi je. Zapravo, ovdje sam zato što su me unajmili da napišem Jettovu službenu biografiju.

3.

Richardovo je lice, kada su mu Neilove riječi došle do mozga, postalo najprije svijetlocrveno, a zatim bijelo kao kreda. Od šoka sam osjetila hladne trnce u želucu suosjećajući s njime u njegovu razočaranju. Hladnim glasom je rekao: – Šališ se. – Neil se nasmijao.

– Pravo iznenađenje, zar ne? Mislio sam da bi on uzeo profesionalca. Nekoga poput tebe, dodao je, čineći tako stvar još

gorom. – No, Kevin je želio da to budem ja. Inzistirao je na tome. – Slegnuo je bespomoćno ramenima. – Što sam mu mogao reći? Ipak mi je Kevin stari prijatelj, a on je šef. Hoću reći, nitko ne vodi vrhunskoga zabavljača, kao što je Jett, desetke godina, a da ne zna što je najbolje za dečka, zar ne?

Richard nije ništa rekao. Naglo se okrenuo i probio kroz gužvu oko bara. Pokušala sam ga slijediti, ali mi se Neil ispriječio na putu. – Ne znam što gaje uznemirilo, ali pustite ga da se ohladi, rekao je pomirljivo, – Ostanite i ispričajte mi sve o sebi.

Ignorirajući ga, odmaknula sam se i pošla prema Jettu. Nisam više mogla vidjeti Richardovu tamnu glavu, ali pogodila sam gdje bi mogao biti. Došla sam do Jettova kauča na vrijeme da čujem Richardov ljutit glas. – Ti si mi gotovo bio obećao, taj tip je beskorisan. Što ti je, dovraga?

Prisutna masa, koja je puna entuzijazma čestitala Jettu i pokušavala dotaknuti rub njegova odijela, bila je osupnuta silinom Richardova napada. Bio se prijeteći nadvio nad Jetta, čija se Fiona činila oduševljenom neočekivanim sukobom.

Jett je djelovao uzrujano. Njegov je medenoslatki glas zvučao napeto. – Richarde, Richarde. Slušaj me. Želio sam da mi ti napišeš knjigu. Cijelo sam vrijeme to govorio. Tada je Kevin iznenada nabacio tog tipa i rekao da moram surađivati, da on zna tko je najbolji za taj posao. Prekasno je da išta napravim. Kevin je već potpisao ugovor s tim čovjekom. I ako ne budem surađivao, morat ćemo to platiti. Zato moram surađivati.

Richard je slušao u tišini, a njegovo se lice od bijesa bilo pretvorilo u napetu masku ljutnje. Dotada ga nikad nisam bila vidjela tako uzrujanog, čak ni kad mu je bivša žena bila stvarala probleme oko njegova prava da viđa Davyja. Došla sam do njega i čvrsto ga stisnula za desnu ruku. Znala sam kakav je kad se naljuti. Rupe u gipsanim pločama na zidovima njegova hodnika nose vrlo rječito svjedočenje o njegovim frustracijama. Nisam

misllila da bi udario Jetta, ali nisam željela ni riskirati.

Stajao je i buljio u Jetta, činilo se, beskrajno dugo. Tad je progovorio sporo i ogorčeno: – A ja sam mislio da si muškarac. – Istrgnuo je ruku iz moga stiska i požurio kroz masu prema vratima. Tek tada sam postala svjesna kako je žamor zamro, svi u sobi slušali su njihov razgovor. Promotrla sam okolo, a brujanje konverzacije stalo se polagano vraćati, čak i glasnije nego prije.

Očajnički sam željela pojuriti za Richardom, zagrliti ga, pokušati ga utješiti makar to bilo bezuspješno. Ali još je snažnija bila moja želja da saznam koja je moja uloga u cijeloj toj apsurdnoj predstavi. Opet sam se okrenula prema Jettu i rekla: – Osjeća se vrlo iznevjerenim. Mislio je da ste mene pozvali večeras ovamo da proslavimo dogovor za knjigu.

Jett je imao hrabrosti praviti se posramljen. – Žao mi je, Kate, zaista mi je žao. Zbog ovog se, vjerujte mi, osjećam grozno. Želio sam mu to reći osobno, a ne dozvoliti da to čuje od nekoga drugog. Znam da bi on sjajno obavio posao, ali ja sam nemoćan. Ljudi zapravo ne shvaćaju koliko malo moći ja zapravo imam.

– I zato ste željeli da večeras budem ovdje? – inzistirala sam, – Da držim Richarda pod kontrolom?

Jett je odmahnuo glavom. Napola se okrenuo prema Fioni. – Tamar, rekao je, – zašto si ne uzmeš još jedno piće?

Plavuša mi se mačkasto nasmiješila i dignula se s kauča. Kada smo ostali nasamo, Jett je rekao: – Imam posao za vas. Riječ je o nečemu vrlo važnom i moram vjerovati osobi kojoj ga povjeravam. Richard mi je puno govorio o vama i mislim da ste prava osoba za to. Ne želim vam o tome govoriti večeras, ali bi mi bilo drago da dođete sutra da to raspravimo.

– Šalite se?! – odvrtila sam. – Nakon što ste ovako ponizili Richarda?

– Nisam mislio da ste ona vrsta gospođe koja bi dozvolila da joj se osobne stvari isprijеče pred poslom. – Njegov je glas bio

mek poput baršuna. Za njegovu staru obožavateljicu – neodoljiv. – Čuo sam da ste vi savršeni za to.

Laskanje. To uvijek pali! Bila sam zaintrigirana unatoč svome bijesu. Ogradila sam se: – Mnoge stvari Mortensen and Brannigan ne rade.

Osvrnuo se oko sebe, pokušavajući izgledati opušteno. Činio se zadovoljan što nitko nije bio dovoljno blizu da nas čuje. – Želim da mi nađete nekoga, rekao je nježno, – Ali vas molim da ništa ne kažete Richardu.

To me podsjetilo koliko sam ljuta u Richardovo ime. – Mortensen and Brannigan uvijek poštuje zakon o diskreciji, rekla sam mu, i sama sebi zvučeći ljutito. Bog zna što je trideset-i-nešto-godišnji-bog-rocka o svemu tome mislio.

Nacerio se pokazujući mi sjajne bijele zube. – Dođite sutra u tri sata na moj posjed, rekao je, smatrajući stvar riješenom.

Odmahnula sam glavom. – Ne znam, Jette. Obično se ne bavimo nestalim osobama.

– Ne biste to učinili ni za mene? Kao uslugu meni osobno?

– Kao onu koju ste vi upravo napravili Richardu?

Promeškoltio se. – Dobro, dobro, vjerujem daje to što ste rekli točno. Gledajte, Kate, zaista mi je žao zbog toga. Nisam to smio spomenuti Richardu i buditi u njemu nadu prije nego što to raščistim s Kevinom. Kada se radi o stvarima poput ugovora, on donosi odluke. Drži me u šaci. U poslovnoj strani stvari on je šef, ali ova druga stvar je osobna. Kate, to mi je stvarno važno. Neće vas ništa koštati ako poslušate što želim. Molim vas, dodao je. Imala sam osjećaj daje to riječ čije je značenje gotovo već bio zaboravio.

Umorno sam kimnula. – OK. U tri sata. Ako ne budem mogla, nazvat ću vas i promijeniti dogovor, ali ništa vam ne mogu obećati.

Izgledao je kao da sam mu s ramena upravo skinula veliki

teret. – Cijenio bih to, Kate. Molim vas, recite Richardu ono što sam vam rekao. Recite mu da mi je stvarno žao, hoćete li? Nisam stekao puno prijatelja među predstavnicima tiska i ne mogu si priuštiti gubitak najboljega.

Kimnula sam i progurala se kroz gužvu. Na putu do vrata sam Jetta i njegove probleme već bila smetnula s uma. Sada mi je bilo jako bitno pomoći Richardu da prebrodi noć.

Sljedećega jutra, kada se oglasio sat, Richard se nije niti pomaknuo. Izvukla sam se iz kreveta polako, da me ne opazi. Ako je ono kako sam se ja osjećala bilo mjerilo stvari, njemu je bilo potrebno još barem šest sati sna prije nego što se vrati s Planeta Mamurluka. Krenula sam prema kuhinji i ispila svoj privatni eliksir: Paracetamol, vitamine C i B kompleks i par tableta cinka u smjesi gustog soka od naranče i proteinskog dodatka. S malo sreće, uspjeh ću se vratiti među žive negdje oko kuće Billyja Smarta.

Na brzinu sam se istuširala, pronašla čistu trenirku i pokupila bocu mineralne vode na putu prema ulaznim vratima. Jadni Richard, pomislila sam dok sam sjedala za volan auta i izvlačila se s parkirališta. Bila sam mu se pridružila u predvorju dok se dosađivao čekajući taksu. Bio je tih sve do kuće, ali čim je popio dva decilitra Southern Comforta i sode, počeo je bjesnjeti. Pridružila sam mu se, ne znajući što bih drugo mogla napraviti ili reći da popravim stvar. Doživio je veliko razočarenje i to je bilo to. Nisam se ništa bolje osjećala zato što sam pristala na Jettovu molbu da se nađemo, ali, na sreću, Richard je bio previše zaokupljen vlastitim razočaranjem da bi se upitao zašto mi je toliko dugo trebalo da ga sustignem.

Odvezla sam se kroz prazne ulice u praskozorje i zauzela svoju dobro poznatu stanicu, nekoliko vrata od Billyjeve kuće. Uvijek me zadivi kako ljudi ne primijete kada ih slijedim. Pretpostavljam daje to djelomično i zbog toga što je Vauxhall

Nova posljednji auto za koji bi netko pomislio da ga prati. Model 1.4 SR koji ja vozim čini se potpuno bezopasnom vrstom, kakvu bi muškarci kupili svojim ženama za odlaske u trgovinu, ali kada stanem na gas, vozi kao munja. Pratila sam Billyja Smarta svakodnevno do garaže, gdje je svaka tri dana mijenjao unajmljene automobile, pratila sam njegove mercedese i BMW-e po cijeloj državi, a da još uvijek nitko nije pokazivao kako me primjećuje. Jedini problem koji imam prilikom nadgledanja je onaj specifično ženski. Muškarci mogu mokriti u bocu. Žene ne mogu.

Na sreću, nisam morala dugo čekati prije nego što se Billy pojavio. Mirno sam sjedila dok je on obavljao svoju rutinsku vožnju krug-oko-kvarta da provjeri prati li ga tko, tada sam krenula, vozeći iza njega na razumnom odstojanju. Na moje veliko zadovoljstvo, uslijedio je isti program kao i prošle srijede. Pokupio je brata Garyja iz njegova stana u višekatnici iznad trgovačkog centra Arndale, pa su zajedno otišli u malu ilegalnu tvornicu u glavnom području kojim dominira visoki vodotoranj zatvora Strangeways izgrađen od crvene cigle. Tamo su ostali pola sata. Kad su se pojavili, nosili su nekoliko velikih zavežljaja umotanih u crnu baršunastu tkaninu za koju sam znala da sadržava nekoliko stotina krivotvorenih satova.

Iako sam zapravo trebala voziti što bliže njihova unajmljenog mercedesa dok smo miljeli kroz gužvu, sada kad sam znala rutinu mogla sam dozvoliti da nekoliko auta bude između nas. Točno kao i u posljednja dva tjedna, krenuli su duž M62 prema Leedsu i Bradfordu. Slijedila sam ih do njihova prvog posrednika u Bradfordu i odlučila se povući. Jednostavno su se ponavljali, a već sam imala fotografije njihove rute od prošle srijede. Bilo je vrijeme za razgovor s Billom. Željela sam mu ispričati o Jettovu prijedlogu.

Vratila sam se u ured pred kraj jutra. Imamo tri male sobe na

šestom katu stare osiguravajuće tvrtke nedaleko od BBC-jeva studija u ulici Oxford. Najbolje što mogu reći o lokaciji je daje blizu lokalnog Artkina Cornerhouse, koji ima izvornu kavanu. Naša sekretarica Shelly je podignula pogled sa svoga monitora i pozdravila me s: – Da barem ja mogu početi raditi u vrijeme ručka!

Bila sam već na pola puta da joj počnem objašnjavati što sam radila cijelo jutro, kada sam shvatila da me zadirkiva. Isplazila sam joj jezik i spustila na njen stol mikrokasetu. Ova je sadržavala moj usmeni izvještaj o proteklih nekoliko dana. – Evo ti nešto da ti ne bude dosadno, rekla sam, – Ima li što novoga?

Shelly je odmahнула glavom i perlice upletene u njenu kosu su zazvečale. Pitala sam se kako može tako rano ujutro podnijeti buku. Pa ipak, znajući kako je Shellyna životna misija čuvanje svojih dvoje tinejdžera podalje od nevolja, nisam mislila da ima puno dana kada se probudi sa mamurlukom. Ponekad bih stvarno mogla mrziti Shelly.

No, uglavnom sam njena dužnica. Ona je najefikasnija sekretarica koju sam ikada srela. Ima trideset i pet godina i nekako uspijeva biti vrlo elegantna, unatoč tome što joj dajemo bijednu plaću. Visoka je samo 152 cm i tako mršava i krhka da se uz nju čak i ja osjećam kao hrvač Hulk Hogan. Bila sam nekoliko puta kod nje, u njenoj maloj kućici, i usprkos tome što živi s dvoje tinejdžera, kuća je besprijekorno čista i gotovo neprirodno uredna. U svakom slučaju, Richard je to jednom bio prokomentirao: – Ja imam visoke standarde, ti pretjeruješ, a ona je opsesivna.

Podignula je kasetu i stavila je u kaseto fon. – Bit će gotova popodne, rekla je.

– Hvala ti. Prepiši to, molim te, i u Billov sustav. Je li on slobodan?

Provjerila je svjetla na svojoj privatnoj telefonskoj centrali. – Čini se da je.

Prešla sam ured u četiri velika koraka i pokucala na Billova vrata. Njegov je duboki glas promrmljao: – Uđi! – Zatvorila sam vrata za sobom, a on je podignuo pogled sa ekrana svoga skupocjenog IBM PC računala i progundao: – Samo trenutak, Kate. – Bili voli skupocjene stvari. Sve, od njegova automobila Saab do njegova spolnog života, mora biti skupocjeno.

Njegovo je lice bilo strašno namršteno od koncentracije dok je pretraživao ekran, lupivši povremeno poneku tipku. Bez obzira na to što često gledam Billa za računalima, još uvijek imam osjećaj kao da on tu ne pripada. Zapravo ne izgleda ni kao stručnjak za računala niti kao privatni istražitelj. Visok je 189 cm i podsjeća na čupava plavokosog medvjeda. Njegova kosa i brada su čupave, obrve nad njegovim ledenim plavim očima su čupave, a kada se smije, njegovi bijeli zubi izgledaju kao da vas upozoravaju kako su tu da vas bolje pojedju. On je Europska unija u malom. Još uvijek nisam uspjela točno dokučiti njegovo porijeklo, osim što znam da su mu bake i djedovi bili danskog, nizozemskog, njemačkog i belgijskog porijekla. Njegovi su se roditelji nastanili ovdje nakon drugog svjetskog rata i sada imaju veliku farmu goveda u Cheshieru. Bili ih je bio potpuno potresao kada je izjavio da ga više zanimaju megabajti od megaburgera.

Otišao je na UMST, gdje su mu kompjuterske znanosti bile glavni predmet. Dok je radio na svom doktoratu, računalne softverske tvrtke su ga zapazile kao onoga koji popravlja greške. Nakon nekoliko godina postao je slobodnjak, sve više zainteresiran za nepoštenu stranu računarstva. Uskoro mu se posao proširio na nadzor sigurnosnih sustava, sigurnosne aspekte računalne prijevare i – hacking. Upoznala sam ga potkraj druge godine prava. Imao je tada kratku vezu s mojom podstanarkom, a postali smo prijatelji tek mnogo nakon kraja romanse. Bio me zamolio da za njega napravim nekoliko pravnih poslova – istraživanje posebnih akata parlamenta, takve stvari. Za vrijeme

praznika radila sam s njim. Uloga mi se ubrzo proširila, Bili je otkrio kako je meni lakše nego njemu biti tajni agent u tvrtki s problemima. Ipak nitko ne obraća pažnju na privremenu sekretaricu ili analitičarku podataka, zar ne? To mi se učinilo beskrajno interesantnijim od prava, tako da sam prihvatila posao s punim radnim vremenom nakon što sam dala ispite sa druge godine. Moj je otac zamalo doživio infarkt, ali sam ga umirila rekavši kako se uvijek mogu vratiti na sveučilište i dovršiti studije ako to ne upali.

Bili mi je dvije godine kasnije ponudio poziciju mlađe partnerice u tvrtki – tako je rođen Mortensen and Brannigan. Nikada nisam požalila zbog svoje odluke, a moj otac je u jednom trenutku uvidio kako zarađujem puno više nego ijedan mladi odvjetnik ili, pak, radnik u tvornici automobila kao što je i on sam.

Bili je podignuo pogled s ekrana sa zadovoljnim smiješkom i naslonio se na stolac. – Oprosti zbog ovoga, Kate. I, kako je cirkus Billyja Smarta danas?

– Drže se šablone, odgovorila sam. Brzo sam ga uputila u novosti i tako izmamila još širi osmijeh na njegovo lice.

– Kada ćemo s time završiti? – upitao je. – I treba li ti još nešto?

– Bit ću spremna predati to klijentima za tjedan dana. I ne, ne trebam sada ništa, osim ako ne želiš da ti pozadina utrne gledajući Billyja dan-dva. Željela bih s tobom raspraviti o nekome tko mi je sinoć pristupio. – Potanko sam ga obavijestila o sinoćnjoj ponudi.

Bili je ustao sa stolca i protegnuo se, pa rekao: – To nije naše uobičajeno polje djelovanja. Ne sviđa mi se tražiti nestale osobe. To dugo traje i ne žele svi biti nađeni. S druge strane, to može biti dovoljno nekomplikirano i moglo bi nas odvesti do potpuno novoga lanca potencijalnih klijenata. Puno je trgovaca krivotvorinama u poslu s nosačima zvuka. Kate, otiđi i vidi što

želi, ali mu ništa ne obećavaj. Odgodit ćemo odluku, sutra ćemo popričati o tome. Izgledaš kao da bi ti dobro došlo malo sna. Te cjelovečernje rock-zabave ovih su dana očigledno bile previše za tebe.

Namrštila sam se. – Nema to veze sa zabavama. Prije ima veze s praćenjima koja su se nagomilala previše čak i za jednu hiperaktivnu insomničarku. – Ostavila sam Billa da pripremi svoj IBM na nove zadatke i uputila se u svoj ured. Moj je ured zapravo samo uveličan ormar koji sadržava stol sa mojim PC-jem, drugi radni stol, red ormara za slaganje spisa i tri stolca. Pored njega je još jedan manji ormar koji istovremeno služi kao tamna komora i ženski WC. Za ukras imam policu pravnih priručnika i svakih šest mjeseci drugu biljku. Trenutno je to tri tjedna stara pelargonija koja već pokazuje znake nezadovoljstva. Ja definitivno nisam jedna od onih koji u biljkama uspijevaju probuditi želju za životom. Svaka biljka koju dotaknem, postane smeđa. Ako ikada posjetim amazonsku kišnu šumu, tamo će nastati ekološka katastrofa takvih razmjera, daje čak ni Sting neće moći zaustaviti.

Sjela sam za svoje računalo i ušla u jednu od nekoliko baza podataka na koje smo pretplaćeni. Odabrala sam onu u kojoj su pohranjeni iscrpni novinski isječci i najnoviji spisi o trenutnim zvijezdama i potražila sve što su imali o Jettu, pohranila materijal na disk pa ga ispisala. Čak i da odlučimo ne preuzeti Jettov slučaj, htjela sam se potpuno obavijestiti je nego što se sretnemo, a kako mi je Jett bio uskratio najbolji izvor, morala sam se snaći što sam bolje mogla i bez Richardove pomoći.

Nije mi dugo trebalo da proučim ispis koji je – koje li ironije – sadržavao nekoliko Richardovih članaka. Saznala sam više nego što sam ikad željela znati o nekoj pop-zvijezdi, uključujući tu i Bjorna iz Abbe, fokus moje pred tinejdžerske zaljubljenosti. Saznala sam sve o Jettovu, siromaštvom obilježenom djetinjstvu, njegovu otkriću moći glazbe kada gaje vrlo religiozna majka

upisala u lokalni crkveni gospel-zbor. Saznala sam o njegovim pogledima na rasnu integraciju (dobra stvar), droge (vrlo loša stvar), abortus (zločin prema ljudskosti), smisao života (kršćanski temelji nadopunjeni vrlo revidiranim međusobno nepovezanim hrpicama New Age gluposti), glazbu (najbolja stvar na svijetu, sve dok ima dobru melodiju i jasne riječi – baš kao i moj tata) i ženama (objekt njegova poštovanja – ha, ha, ha). No među svim tim trač-detaljima bilo je i nekoliko informacija od čistoga zlata. Pomislila sam kako bih se, da sam kockar, osjećala vrlo samouvjereno stavljajući novac na identitet osobe koju je Jett tražio.

4.

Jettov je novi dom najveći mogući kontrast području na kojem je odrastao, pomislila sam zaustavljajući se ispred visokih vrata od kovanog željeza. Da biste iz centra Manchestera došli do toga dijela Cheshira, morate voziti kroz žilu kucavicu Moss Sidea, njegovih pločnika pretrpanih robom dilera rabljenim namještajem, ne jedine vrste dilera koju vidite dok se vozite kroz Moss. Bilo mi je drago kada sam stigla do autoceste i još draže kada sam skrenula u labirint seoskih puteva i njihovih impresivnih nasada proljetnih pupova.

Odvrtila sam ručicu prozora i pritisnula zvonce interfona koje je kontroliralo sigurnosni sustav na vratima. Na drugom kraju privatne ceste mogla sam razabrati zid boje meda Calcutt Manora. Već je odavde izgledao dovoljno impresivno. Interfon je prema meni dreknuo upit. – Kate Brannigan, najavila sam, – Iz Mortensen and Brannigan. Imam dogovoreno s Jettom.

Nakon kratke pauze glas je izmijenjen zaskvičao: – Oprostite, ali ja ne znam ništa o tome.

– Možete li potražiti Jetta, molim vas. Zaista smo se dogovorili da dođem.

– Oprostite, to neće biti moguće.

Nisam bila pretjerano iznenađena. Rock-zvijezde nikad se nisu mogle pohvaliti svojom djelotvornošću. Uzdahnula sam i pokušala ponovno. Ovoga puta glas je rekao: – Morat ću vas zamoliti da odete.

Pokušala sam po treći put. Ovoga puta nije bilo nikakva odgovora. Poviknula sam jednu vrlo просту riječ u interfon. Naravno, mogla sam se okrenuti i otići kući, ali to bi bilo povrijedilo moj profesionalni ponos. – Zoveš se detektivkom, a ne možeš ni držati se dogovora, zarežah na samu sebe.

Ponovno sam otišla do vrata i stala polako voziti duž ogradnoga zida. Bio je viši od dva metra, ali nisam željela da me takva sitnica odvrati od moga posla. Ono što sam tražila nalazilo se petsto metara dalje niz cestu. Bila je to neka vrsta dovoljno čvrstog drveta, koje je raslo pored zida, a jedna se grana pružala tridesetak centimetara iznad njega. S uzdahom sam parkirala auto na pločniku, izula cipele s visokim potpeticama i obula reebokice koje uvijek držim u prtljažniku. Cipele sam ugurala u ručnu torbicu. Znala sam kako će mi ipak biti potrebne, jer ću se potruditi novoga klijenta impresionirati svoj im profesionalizmom, a ne sposobnošću da istrčim Londonski maraton. Pomislila sam kako mi uopće nije jasno kako muškarci mogu bez ručnih torbica. Moja je nalikovala opremi za preživljavanje, sadržavajući svakojake sitnice – od olovke za oči preko švicarskoga vojnog noža pa sve do džepnog fotoaparata i kasetofona.

Prebacila sam torbicu preko sebe i polagano se popela uz drvo i stala puzati duž grane. Morala sam skočiti s visine od dva metra, što sam i uspjela, bez ikakve ozljede. Otresla sam sa sebe prašinu i krenula prema kući kroz gustu travu, izbjegavajući

prebliske susrete s kravama koje su pasle u blizini. Hvala bogu, nije bilo nikakva bika. Došavši do privatne ceste, izula sam se i ponovno obula cipele, umotavši reebokice u plastičnu vrećicu koju uvijek držim u torbi.

Marširala sam prema ulaznim vratima, zabavljajući se idejom kako bih mogla pozvoniti. Dovraga sve! Tko god me ranije bio odbio primiti, neće biti bolje raspoložen ni sada.

Odlučila sam pouzdati se u sreću. Pritisnula sam kvaku masivnih dvostrukih vrata. Na moje iznenađenje, ona se odmah okrenula pod mojom rukom i vrata su se otvorila. Nisam ostala stajati razmišljajući o tome tko je svetac-zaštitnik detektiva. Samo sam ušla. Prizor je bio strašan. Pod je bio popločan talijanskim terazzo-pločicama, a ispred mene je bilo ogromno stepenište koje se na pola puta prema gore razdvajalo u dva različita smjera. Kao u filmovima s Fredom Astaireom.

Krenuvši niz hodnik, jedan bijesni glas zazvao je s otvorenih vrata pored ulaza: – Što to radite? – Uz glas je ubrzo uslijedila plavuša u svojim dvadesetima. Izgledala je prosječno, ali je, očito, znala to iskoristiti kao svoju prednost. Spazila sam maškaru na njenim trepavicama, šminku tako nezamjetnu da ste trebali dva puta pogledati da se uvjerite daje našminkana, i žutosmeđi kožni kombinezon.

– Došla sam naći se s Jettom, rekla sam.

– Kako ste ušli? Nemate pravo biti ovdje. Jeste li vi ona žena koja je prije nekoliko minuta bila pred vratima? – upitala je ljutito.

– Ta sam. Trebali biste unajmiti nekoga da prekontrolira vaš sigurnosni sustav. Mi bismo rado to učinili.

– Ako ste došli reklamirati se – na pogrešnom ste mjestu. Oprostite, nitko ne može vidjeti Jetta, a da se prethodno nije najavio, ustrajala je odlučno. Osmijeh koji je nabacila uz svoj odgovor sadržavao je dovoljno otrova da bi trač-kolumnist imao o

čemu pisati godinu dana.

Po treći put sam rekla: – Ja imam zakazano. Kate Brannigan iz Mortensen and Brannigan.

Zabacila je svoju dugačku pletenicu preko ramena i njene duboke plave oči su se ispunile suzama. – Mogli biste biti i princeza od Walesa pa opet ne biste mogli proći pored mene bez prethodnoga dogovora. Pazite se, dodala je, pokazujući mi otvoren dnevnik.

Nije mogla imati više od dvadeset tri ili dvadeset četiri, ali posjedovala je čeličnu tvrdoglavost brigade stražara. Pogledala sam u stranu koju mi je pokazivala. Rekla je da nema ubilježenoga dogovora. Ili joj je Jett bio zaboravio spomenuti, ili me ona namjerno želi udaljiti od njega. Udahnula sam i pokušala ponovno. – Slušajte, gospođice – Seward. Gloria Seward. Ja sam Jettova osobna asistentica. Ovdje sam kako bih ga zaštitila od najezde ljudi koje ne želi vidjeti. Svi njegovi dogovori idu preko mene.

– Pa, mogu li vam sada predložiti da odjurite i nađete Jetta, koji će vam potvrditi naš dogovor? – Uspijevala sam se i dalje držati kao utjelovljenje razuma, iako sam već počinjala gubiti strpljenje.

– Žao mi je, ali to neće biti moguće. Jett radi i ne smije ga se uznemiravati, glupo se zasmijuljila.

Taj njen osmijeh bio je kap koja je prelila čašu. Mogla sam osjetiti kako me hladni mramorni pod podržava. Odgurnula sam je i bila već na pola puta prema sljedećim vratima prije nego što je shvatila što se dešava. Idući niz hodnik, ne zastajkujući kako bih se divila slikama ili skulpturama poredanim uokolo, mogla sam čuti njeno vrištanje: – Vratite se! Nemate pravo...

Otvorila sam prva vrata do kojih sam došla. To je bila četvrtasta radna soba ukrašena plavom rebrastom svilom i pozlatom. Originalna seoska kuća i vrt. Stereouređaj prurušen u

ormar stila Queen Ann, gromoglasno je vrtio album Chrisa Ree – Road To Hell. Jedini znak života odmarao se u plavoj svilenjoj sofi, doimljući se jednako krhkim kao Elizabeth Barret Browning u posljednjim danima. Iako se ipak nije činilo da boluje od tuberkuloze. Izgledala je kao daje spavala duže od tri sata – koliko sam ja uspjela – bar to je bilo sigurno. Podignula je pogled s časopisa koji je bila čitala i rekla: – O, to ste opet vi.

Bila je odjevena u kobaltnoplavu trenirku, koja je toliko užasno odudarala od namještaja da me pri pogledu na nju zaboljela glava. – Zdravo, rekla sam, – Gdje je Jett?

– U sobi za probe. Ravno dolje niz hodnik kroz prolaz na kraju, prva vrata nadesno... – Prije nego što je uspjela dovršiti rečenicu, vratila se svom časopisu, tapkajući stopalom u ritmu glazbe.

Izašla sam na hodnik i ugledala bijesnu Gloriju kako čuva vanjski dio vrata. – Kako se usuđujete? – planula je.

Praveći se daje ne primjećujem, uputila sam se kamo me Tamar bijaše poslala. Gloria je jurila za mnom, bezuspješno cupkajući rukav moje jakne. Kada sam stigla do vrata sobe za probe, stresla sam njenu ruku i rekla: – Sada ćete vidjeti da smo se dogovorili.

5.

Otvorila sam vrata i začula povik nekog muškarca: – Koliko ti puta moram ponoviti? Ne trebam nekoga da...

Na zvuk vrata se okrenuo i zanijemio. U sobi su bila još dvojica. U platnenom redateljskom stolcu sjedio je Neil Webster, vidno zadovoljan. Jett je bio naslonjen na koncertni klavir s mrzovoljnim izrazom lica. Trećega čovjeka, onoga koji bijaše zaviknuo, odmah sam prepoznala. Bila sam ga vidjela kako

razgovara s Jettom na večeri na kojoj smo se Jett i ja bili upoznali. Richard mi je tada rekao kako je to Kevin Kleinman, Jettov menadžer.

Prije nego što je itko stigao išta reći, u sobu je prodrla Gloria i ugurala se pored mene. Nisam mogla vjerovati da se netko može tako transformirati. Bijaše se promijenila iz zmaja s ulaznih vrata u slatku malu mačkicu. – Žao mi je, Jette, rekla je mazno, – Ali ova je žena ušla na silu. Pokušala sam je zaustaviti, ali ona se samo progurala pored mene.

Jett se uz ljutit uzdah odmaknuo od klavira. – Kako si mogla zaboraviti?

Učinak Jettovih riječi na Gloriju bio je iznad svih mojih očekivanja. Pocrvenila je i gotovo ispuzala iz sobe, mrmljajući isprike. Jetru, ne meni. Njena gesta nije uspjela promijeniti nelagodnu atmosferu koja je bila zavlada u sobi. S gotovo opipljivim naporom i svom silom svoga šarma, Jett mi se nasmiješio. – Kate, rekao je, – Zaista mi je drago što ste došli.

Moj je odgovor prigušio Neil koji je uzviknuo: – Svima nama ćete učiniti veliku uslugu, Kate. Ne mogu vam ni opisati koliko sam sretan zbog Jetta što ćete srediti cijelu tu stvar.

Vidjela sam Kevinov namrgođen pogled upućen Neilu prije nego što se okrenuo prema meni i lažno nasmiješio. – Kate još nije ništa odlučila, ako sam dobro shvatio, rekao je, – Možda bismo trebali pričekati njenu odluku prije nego što počnemo čestitati.

Nisam bila previše impresionirana Kevinom kada sam ga prvi put bila vidjela, a činilo se da ni drugi sastanak neće promijeniti moje mišljenje o njemu. Iako je bio srednje visine, djelovao je niži zahvaljujući lošem držanju i oblim ramenima, a kada je hodao, činilo se da mu stopala klize po podu. Njegova rijetka smeđa kosa, koja je već počinjala opadati, naglašavala je oštrinu crta njegova lica. Richard mi je jednom rekao kako je Kevin

operirao nos, ali mi je, gledajući završni proizvod, bilo teško povjerovati u to. Sudeći po njegovoj odjeći – mekom smeđem kožnom bluzonu navučenom preko smeđkaste kašmirske kašmirske dolčevitke i levisica 501 – činio je sve kako bi zaboravio na približavanje svoga četrdesetog rođendana. Svjestan mog ispitivačkog pogleda, približio mi se i pružio mi ruku. – Vi ste zacijelo ljupka Kate. Richard mi je puno pričao o vama. Ja sam Kevin, skrbim za Jettove poslove.

– Drago mi je, slagala sam.

– Želim razjasniti kako, bez obzira na to hoćete li ili nećete prihvatiti taj posao za Jetta, nikome ne smijete reći o čemu smo danas razgovarali. Dođe li u pogrešne ruke, ta bi informacija Jetru mogla nanijeti puno štete. – Kevin me ulagivački uhvatio za ruku, zadržavajući je u svojoj trenutak predugo. Morala sam se suzdržati daje ne obrišem o hlače.

– Već sam rekla Jetru daje naša diskrecija zagantirana. Ne bismo imali toliko povezanih klijenata kada bismo previše pričali.

– Moj je odgovor zazvučao oštrije nego što sam planirala i primijetila sam kako se Neil podrugljivo nasmiješio.

– Dobro, dobro, samo sam htio biti siguran da se razumijemo, dodao je Kevin.

Namjerno sam se okrenula od njega prema Jetru. – Možete li mi reći zašto ste me ovamo pozvali?

Kimnuo je glavom uhvativši me za ruku i odveo me preko sobe do grupe stolaca oko niska stola. Iskoristila sam prigodu da se osvrnem po sobi. Bila je veličine teniskog igrališta i očigledno nedavni dodatak prekrasnoj kući iz osamnaestog stoljeća koju je Jett bio kupio prije pet godina. U jednom je uglu bio ugrađen bar, jedina stvar koja je izgledalo otrcano. Dugi prozori, okrenuti prema zelenim površinama, imali su teške kapke koji su se po potrebi mogli navući preko njih kako bi se popravila akustičnost sobe. Uz klavir, tu je bila hrpa klavijatura, nekoliko gitara –

akustičnih i električnih, bubnjeva i niz drugih udaraljki. To je bio impresivan prizor, što sam naglas i rekla.

Jett se nasmiješio: – Nije loše, zar ne? Pretvorio sam dio podruma u glazbeni studio. Mislim da nije loše za čovjeka koji ne zna razliku između Chateaux Margaux i Country Manora.

Pridružio nam se Kevin. Jett se nije obazirao na njega i naslonio se na bar, fiksirajući me pogledom. – Želim da mi nađete nekoga. Znao sam da vam mogu vjerovati onog trenutka kada sam vas ugledao, Kate. Imao sam osjećaj da smo se već sreli. U prošlom životu.

Gubila sam snagu. Zaista nisam bila raspoložena za njegovu uvježbanu New Age filozofiju. Posljednja stvar koja mi je sada trebala bila je davež od klijenta.

– To je sudbina. Kada mi je zaista zatrebao netko, tko bi mi mogao ovo obaviti, naši su se putevi sreli. Znam da to nije jedna od onih stvari koje obično radite, ali morate ovo učiniti, potapšao me po ruci.

– Željela bih da mi ispričate nešto o tome, odugovlačila sam, ispijajući svoje piće. – Kada sam počinjao imao sam nekoga. Ha, pretpostavljam da znate o tome. Moira je bila moja idealna partnerica, osoba predodređena za mene. Napisali smo zajedno sve pjesme na prvom albumu, bili smo čarobni. Ali smo se razišli. Nisam bio obraćao pozornost na njene potrebe, a ona nije mogla podnositi pritisak bez moje podrške. Otišla je. Bio sam ispunjen svojim uspjehom pa nisam vidio kakva sam budala što samo tako puštam. Bila mi je ostavila dovoljno svoje energije da izdržim još dugo prije nego što sam shvatio koliko mi je zapravo potrebna. – U očima su mu zaiskrile suze, ali Jett nije bilo sram ogoljeli svoju dušu pred tolikim ljudima.

– Ne moram vam ni reći da sam potrošio tu energiju. Moja su dva zadnja albuma smeće. – Pogledao je Kevina koji je slegnuo ramenima. – Ti znaš daje to istina. Jednostavno, ne mogu više

stvarati. Nije riječ samo o glazbi. Takav mi je cijeli život. Zato vas molim da mi nađete Moiru.

Nijemo sam čestitala samoj sebi na pogotku. – Nisam još sigurna, Jette, okolišala sam, – Nestale osobe oduzimaju puno vremena, a ako Moira ne želi biti nađena, nikakva količina posla neće vam je vratiti.

Kevin, koji se dugo suzdržavao da nas omete, više nije mogao izdržati. Slavodobitno je rekao: – Točno to sam ti i ja rekao, Jette. Rekao sam ti da bi te to samo moglo ojaditi. Ti ne znaš hoće li ona htjeti vidjeti tebe. Ti sigurno ne znaš zna li ona pisati stihove onako kako je znala. Kate je u pravu. To je gubljenje vremena.

– Nemoj mi govoriti te gluposti, zagrmio je Jett. Umalo sam pala sa svoga stolca od snage njegova glasa. – Svi ste vi prokleta isti, nastavio se derati. – Vi ste svi nasmrtno preplašeni, bojite se što će se dogoditi ako se ona vrati. Neil je jedini koji se slaže sa mnom. No, Kevine, ja ću dobiti ono što želim, a Kate će mi u tome pomoći.

Tišina nakon njegova proloma bijesa bila je zaglušnija od buke. Zatresla sam glavom nastojeći se razbistriti. Priznajem daje Kevinovo suprotstavljanje bilo probudilo inat u meni. Gotovo da sam željela preuzeti slučaj baš njemu u inat. Duboko sam udahнула i rekla: – Trebat će mi puno više informacija prije nego što odlučim je li ovo slučaj koji možemo preuzeti.

– Može, rekao je Jett.

– Samo trenutak, dodao je Kevin, – Prije nego što se u to upustimo, trebali bismo znati u što se upuštamo. Koliko će to koštati?

Rekla sam svoju cijenu, dvostruko višu od naše uobičajene. Ako ćemo se uključiti u potragu za Moikom, oni će platiti tu privilegiju. Jett nije ni okom trepnuo, ali je Kevin naglo udahnuo. – To je skupo, požalio se.

– Tko plaća bananama – dobije majmune.

– Moirin povratak vrijedio bi mi više nego sve što sada imam, rekao je Jett nježno. Kevin je izgledao kao da će ga udariti kap.

Neilov se osmijeh bio proširio za vrijeme posljednje prepirke. Očigledno gaje bila razveselila mogućnost pronalaženja glavnog izvora za svoju knjigu. Ustao je pomalo nesigurno i podignuo čašu whiskeya koji je bio ispijao. – Želio bih nazdraviti, rekao je, – Za Katein uspjeh.

Ne znam je li moj osmijeh izgledao bolesno kao Kevinov, ali nadala sam se da sam bolja glumica od njega. Ruku sam zabila pod Jettov lakat i odvela ga od ostalih. – Možemo li negdje sjesti, negdje gdje ćete mi moći reći detalje koje bih trebala znati o Moiri? – upitala sam nježno.

Okrenuo se prema meni i očinski me potapšao po ramenu. – OK, dečki, rekao je. – Ja i Kate trebamo nešto srediti oko posla, rekao je. – Neile, Kevine, vidimo se kasnije.

– Ali, Jette, Kevin se pobunio, – Ako je riječ o poslu, i ja bih trebao biti prisutan.

Jett je bio iznenađujuće uporan. Očito je bio postavio jasne granice između poslovnog i osobnog. U poslovnim stvarima, poput onoga tko će u njegovo ime napisati autobiografiju, Kevinova je riječ bila zakon. No kad je bila riječ o njegovu vlastitom poslu, Jett se znao obraniti. To je bila zanimljiva podjela koju sam zapamtila za ubuduće.

Neil je pošao prema vratima, okrećući se na pragu kako bi nam veselo mahnuo svojom čašom. – Dobar vam lov! – uzviknuo je odlazeći.

Tiho gundajući, Kevin je pokupio svoje spise i mobitel. Odstupao je iz sobe bez pozdrava. Gledajući njegova, koja su spuštenim ramenima izražavala bijes, dometnula sam: – Iznenađena sam što ste odabrali ženu za ovakav posao, Jette.

Mislila sam da ste pobornik vjerovanja kako je ženi mjesto u kući.

Pogledao me sumnjičavo kao da nije siguran zadirktivani li ga. – Ne vjerujem u zaposlene žene koje su ujedno i majke, ako ste na to mislili. No neudate poput vas.. pa morate zarađivati za život, zar ne? I ne tražim od vas da učinite nešto opasno poput hvatanja kriminalaca. A vi, žene, volite brbljati i razmjenjivati priče i ako netko može ući Moiri u trag, to je druga žena.

– Želite li da se vrati kako biste mogli raditi s njom ili kako biste je mogli oženiti? – upitala sam s iskrenom znatiželjom.

Slegnuo je ramenima. – Oduvijek sam je želio oženiti. Ona je bila ta koja to nije htjela. Majka me strogo odgajala da poštujem žene. Naučila me onako kako Biblija propovijeda. Proučavao sam puno različitih ideja, ali nikad nisam vidio nešto što bi imalo više smisla od obitelji u kojoj žena voli i njeguje svoju djecu i muža. Stoga, da, želio sam da Moira bude majka moje djece, želio to više nego išta. Ne znam osjećam li tako još uvijek, zato vam ne mogu odgovoriti.

Zamalo sam tada ustala i otišla, ali ne mislim da bi se išta promijenilo da jesam. Pogotovo ne Jettovo neolitičko viđenje žena. Nisam mogla razumjeti kako se muškarac tolike inteligencije i osjećajnosti (a sudeći prema njegovoj glazbi, bio je takav), još uvijek može držati takvih pogleda u posljednjem desetljeću dvadesetog stoljeća. Progutala sam neugodan okus u svojim ustima i prešla na posao. – Dakle, Moira, počela sam.

Dva sata kasnije bila sam u svom uredu. Provela sam četvrt sata uvjeravajući Billa da preuzmemo slučaj. Bila sam još daleko od uvjerenja da možemo postići rezultat, ali mislila sam kako su izgledi za to ipak veći od pedeset posto. To bi nam moglo donijeti dobru zaradu, a kada bih uspjela, za nas bi se pročulo. Diskografske kuće imaju puno novaca za razbacivanje, a općepoznato je kako su glazbenici skloni parničenju na sudu, gdje dobivanje slučajeva zahtijeva čvrste dokaze u čijem su

prikupljanju vrlo dobri privatni istražitelji.

Sada, kad sam bila uvjerala Billa da prihvatimo slučaj, morala sam napraviti još nešto. Kada sam napokon bila uspjela odvojiti Jetta od Kevina i Neila, prikupila sam značajnu količinu informacija o Moiri. Bilo gaje teško ušutkati. Sada sam trebala sabrati misli pa sam ušla u svoju bazu podataka na računalu i stala je dopunjavati svime što sam znala o Moiri.

Moira Xaviera Pollock bila je tridesetdvoletna, Riba s podznakom u Raku i Mjesecom u Strijelcu, prema Jetru. Osjećala sam kako će mi to saznanje nevjerojatno puno pomoći pri izvršavanju moga zadatka. Odrasli su zajedno na Moss Sideu, u manchesterskom crnačkom getu, gdje je odrastanje bez ovisnosti o drogi i bez kriminalnoga dosjea smatrano postignućem. Moirina majka imala je troje vanbračne djece različitih očeva. Moira je bila najmlađa, a njen otac bio je španjolski katolik po imenu Xavier Perez, odatle joj i neuobičajeno prezime koje istražitelju zlata vrijedi. Na fotografijama koje mi je Jett bio dao izgledala je prekrasno i ranjivo. Njena koža svijetlosmeđe boje i ogromne smeđe oči, koje su joj davale izgled nervozna laneta, izranjale su iz aureole dugih smeđih uvojaka.

Jett i Moira bili su počeli hodati u ranim tinejdžerskim godinama i uskoro su otkrili kako oboje uživaju u pisanju pjesama. Moira je pisala čeznutljive i zagonetne riječi, Jett ih je uglazbljivao. Nikada nije sama željela nastupati, svjesna toga da njezin glas nije tako poseban kao Jettov, ali je činila sve da za njega organizira nastupe. Nakon što je nastupio u nekoliko lokalnih klubova, ona mu je uspjela dogovoriti redovan nastup u novom vinskom podrumu otvorenom u samom gradskom središtu. To je bio proboj koji su čekali. Kevin koji je bio kupio vinski bar od nasljedstva zarađenog veletrgovinom odjećom, smjesta je uočio Jettove potencijale i obavijestio ih da će im biti

menadžer i dovraga s trgovinom krpica.

Promatrajući Jetta danas, teško je zamisliti kako je to nekoć bila ogromna promjena za njih dvoje. Odjednom su često imali prilike jesti i piti po restoranima s Kevinom Kleinmanom, muškarcem koji je imao po jedno odijelo za svaki dan u tjednu i još nekoliko njih pride.

Utiplekala sam: visina 158 cm. Bila je skladno građena. Fotografija snimljena prije nego što se Jett bio pojavio na top-listama, neupitno je izgledala poželjno, ali kasnije je Moira izgubila na težini i odjeća je na njoj počela neugledno visiti. Ignorirajući Jettovo samookrivljavanje, činilo se kako je bila upala u paukovu mrežu glazbene industrije. Mogla sam zamisliti kako se to desilo. Moira se osjećala sve beznačajnijom kako je Jett postajao idol milijuna.

Droga ima svagdje u rocku, konzumiraju ih obožavatelji na koncertima i članovi glazbenih studija. To s Moicom započelo je kada je Kevin stao vršiti na nju sve veći pritisak. Počela je uzimati speed da ostane budna, radeći po cijelu noć s Jettom na novim pjesmama za treći album. Uskoro se prebacila na jači, ali kratkotrajnijeg djelovanja – kokain. Onda je počela uzimati pročišćeni kokain i postala teška ovisnica. Jett nije imao pojma kako se s time nositi pa je to ignorirao i pokušao se opustiti u svojoj glazbi.

Kad je jedne večeri došao kući, nje tamo nije bilo. Bilaje samo spakirala svoje stvari i otišla. Tražio ju je na neki bezvoljan način, propitkujući se kod njene obitelji i prijatelja, ali posumnjala sam kako je duboko u sebi zacijelo bio osjetio neku vrstu olakšanja što se više ne mora nositi s njenim ekscentričnim i promjenjivim ponašanjima. Strah od padanja u glazbeni zaborav potaknuo gaje na poduzimanje akcije. Sada mi je bilo jasno zašto je njegova pratnja bila nervozna. Povratak narkomanke nije bio očekivan s nestrpljenjem u Colcutt Manoru.

Završavala sam s unošenjem svih svojih bilježaka i provjerila koliko je sati. Šest i trideset. Ako budem imala sreće, možda ću moći prekriti neku od dosadnih stvari glede potrage za Moikom. Njeno neuobičajeno drugo ime učinilo je potragu kroz bilo koje računalne spise puno lakšim. Podignula sam slušalicu i nazvala svoga prijatelja Josha koji je financijski broker. U zamjenu za izvrstan obrok, on je svakih nekoliko mjeseci spremno izvršavao provjeru kredita određenih pojedinaca za Mortensen and Brannigan.

Zahvaljujući svom poslu, imao je dozvoljen pristup spisima gotovo svakoga čovjeka na Britanskom otočju. Ti su mu spisi pokazivali koju kreditnu karticu oni posjeduju, jesu li ikada prekršili obvezu plaćanja kredita, jesu li bili osuđivani na državnom sudu zbog dugovanja. Također, ako mu dostavite puno ime i datum rođenja osobe, obično može doći i do njezine adrese. Vrlo praktično. Vjerojatno bismo i sami mogli provaliti u sustav i to napraviti, ali volimo, kad god možemo, obavljati stvari barem polulegalno. Osim toga, volim večerati s Joshom.

Moj sljedeći telefonski poziv odnosio se na nešto potpuno legalno. Jedan od mojih susjeda iz naselja je kriminalistički policajac i radi u odjelu za poroke. Uvijek voli zaraditi dvadeset i pet funti provjerom ljudi na policijskom državnom računalu; ako je Moira imala bilo koju vrstu kriminalnog dosjea, saznat ću to do jutra.

Te večeri nisam mogla ništa više učiniti da uđem u trag Moiri Pollock. Bio je to prokleta dug dan. Željela sam samo izaći i prebiti nekoga. Odlučila sam učiniti baš to.

6.

Protresla sam glavom nastojeći otjerati roj zvjezdica koje su

mi zaklanjale vid i pokušavala izbjeći sljedeći udarac. Žena koja je navalila na mene, bila je dobrih sedam centimetara viša i deset kilograma teža. Povrh toga, imala je zao pogled. Pokušala sam joj uzvratiti istom mjerom i stala sam kružiti oko nje. Ona je simulirala i udarila me šakom, ali time je samo otvorila svoju obranu pa sam zamahnula nogom prema gore u kratkom i brzom luku i puknula je u rebra. To joj je izbilo zrak čak i kroz štitnik. Srušila se pored mojih nogu, a ja sam osjetila kako posljednja dnevna napetost izlazi iz moga tijela.

Jedan me provalnik prije tri godine bio uveo u tajlandski boks. Dennis O'Brian je, kako ja to volim misliti, pošten lopov. Iako hrani i odijeva svoju ženu i djecu plodovima teškog rada drugih ljudi, on ima čvrst moralni kodeks koji primjenjuje strože nego mnogi takozvani pošteni građani koje poznajem. Dennis nikada nije upotrijebio pištolj, krade samo od ljudi za koje misli kako im to neće pretjerano naškoditi. Nikada ne sudjeluje u bezumnom vandalizmu i uvijek pokušava ostaviti kuće što urednijima. Nikada ne bi cinkao prijatelja i jedina stvar koju mrzi više od svega je nepošteni pandur. Jer ako ne možete vjerovati policiji – kome možete?

Jedne sam večeri pila s Dennisom pitajući ga za savjet o uredu koji sam namjeravala pogledati. U zamjenu sam mu odgovarala na pitanja o mome poslu. Razbjesnio se kada sam mu otkrila da se ne bih znala obraniti u slučaju fizičkoga napada.

– Treba ti prekontrolirati glavu, planuo je, – Ulicama šeće puno zlih ljudi. Oni nisu poput mene, znaš. Dovoljan broj lopova ne promisli dvaput prije nego što udari ženu.

Nasmijala sam se i rekla: – Dennise, ja imam posla s lakim kriminalom. Ona vrsta ljudi koje ja lovim ne misli da njihove šake znaju sve odgovore.

Prekinuo me rekavši: – Glupost, Kate. Bez obzira na posao, kada čovjek živi tamo gdje ti živiš, mora znati neku borilačku

vještinu. Tamo ne bih išao niti podignuti mlijeko s kućnoga praga bez crnog pojasa. Reći ću ti nešto, nađimo se sutra navečer i ja ću te na brzinu srediti.

– Srediti – je značilo: odvesti me u klub gdje je trenirala njegova kćer tinejdžerka, koja je bila juniorska prvakinja u tajlandskom boksu. Sve sam dobro pregledala i zaključila da su svlačionice i tuševi mjesta na kojima bih se mogla razodjenuti i tada sam se upisala. Nikada nisam požalila. Na taj način održavam kondiciju i stječem samouvjerenost potrebnu u kritičnim situacijama. Vrijeme je pokazalo kako godišnja plaća veća od pedeset tisuća funti i službeni Ford Scorpio ne znače da čovjek neće poseći za nasiljem kad ga se stjera u kut. Sve dok nas Britanska vlada ne dovede do toga da moramo živjeti u kanalizaciji kao što je slučaj u SAD-u, gdje svaki mali prijestupnik nosi pištolj, pretpostavljam da je to sve što će mi trebati kako bih mogla sačuvati živu glavu.

Večeras sam dobila što sam tražila. Dok sam se poslije toga tuširala, osjećala sam kako mi se cijelo tijelo konačno opušta. Znala sam da mogu otići kući i suosjećajno slušati Richarda, a da mu ne odgrizem glavu. Znala sam i da ću ujutro biti svježa za nastavak praćenja Billyja Smarta i tragova Moire Pollock.

Stigla sam kući malo poslije devet s vrećicom pretrpanom namirnicama iz restorana Leen Hong u Kineskoj četvrti.

Ušla sam u Richardovu kuću preko staklenika i našla ga ispružena na kauču kako po šesti put gleda film – Riba zvana Wanda – s visokom čašom, do vrha ispunjenom mješavinom sode i Južnjačke utjehe, u ruci. Sudeći po pepeljari bio je popušio po joint za svaki put koji je gledao taj film. U drugu ruku, možda je samo nije bio praznio tjedan dana.

– Zdravo, Brannigan, pozdravio me ni ne pomaknuvši se. – Je li svijet još uvijek vani?

– Važni dijelovi su unutra, izvijestila sam ga, mašući

vrećicom po zraku. – Jesi li za malo rebara sa solju i paprom?

Na ovo je odlučio reagirati. Moram priznati kako mi nije baš bilo lako pri pomisli kako je moga ljubavnika više uzbudio miris kineske poslastice nego moj dolazak. Richard je skočio s kauča, zagrlio me i uzviknuo: – Kakva žena! Ti zaista znaš što dati muškarcu kada je potišten.

Pustio me i zgrabio mi vrećicu iz ruke. Otišla sam u njegovu kuhinju po tanjure, ali čim sam pogledala unutra i ugledala hrpu prljava suda u sudoperu, odustala sam od te ideje. Nemam pojma kako Richard može tako živjeti, ali uspjela sam shvatiti kako su njegovi prioriteti drugačiji od mojih. Stroj za pranje suda nikada neće pobijediti u natjecanju s Armanijevim odijelom. Odbijam upasti u zamku pranja njegova suda, tako da sam jednostavno uzela iz ladice nekoliko pari štapića za jelo i papirnate ubruse i požurila natrag prema dnevnoj sobi prije nego što Richard počisti svu hranu. Na temelju svoga gorkog iskustva s njime, znam za koliko brzo može smazati kinesku hranu kada se pod utjecajem droge njegovi zalogaji ubrzaju.

Bila sam ljuta zbog što mu ne smijem reći ništa o svome novom zadatku, jer bi mi stvarno dobro bile došle njegove ideje. Bilo kako bilo, Richard se još uvijek oporavljao od poniženja protekle večeri, i nisam se morala puno truditi kako bih dodala nešto mesa na gole kosti svoga novog slučaja. Jedino nisam znala kako ga odvratiti od teme – Neil Webster.

– Ja to ne razumijem, ponavljao je, – Neil Webster, za ime Boga. Nitko, mislim nitko u poslu, nema lijepe riječi za tog tipa. Opelješio je više ljudi nego što sam ja pojeo kineskih palačinki. Znaš, otpustili su ga iz Daily Clariona zbog namještanja dnevnica. A kada pomisliš daje svaki novinar u povijesti novina namještao dnevnice, počneš shvaćati kakva budala taj tip mora biti.

Sudjelovao je u više svađa po krčmama nego itko koga znam. Odvratno se odnosi prema ljudima. Priča se da je njegova prva

žena dobila više šljiva na oči nego toplih večera. Nakon što su ga potjerali iz Clariona, osnovao je privatnu agenciju u Liverpoolu. Ševio se sa pristojnom ženom koja je tamo radila za lokalne no vine. Uvjero je da ga financijski potpomogne u njegovu novom pothvatu. Čak joj je bio obećao da će je oženiti. Na dan vjenčanja je dozvolio da ga ona kao budala čeka u matičnom uredu. Tada je pobjegao u Španjolsku. Nakon što je bio otišao, ona je otkrila da joj je ostavio nekoliko tisuća telefonskog računa, a da o hrpi drugih dugova ni ne govorim. Onda je njen šef otkrio kako gaje ona bila upisivala u knjige isplata za poslove koje nikad nije obavio, pa je dobila otkaz. To je vrsta frajera za koju Kevin misli daje dobra za posao. – Prestao je pričati kako bi navalio na još jedno rebarce.

– Možda Kevin zna nešto o Neilu, nešto zahvaljujući čemu će ga moći držati na uzdi, sugerirala sam.

– Nemam pojma, promrmljao je Richard s punim ustima. Progutao je i nastavio: – Pretpostavljam da Jettu samo nije bilo stalo do toga tko će to napraviti toliko da zahtijeva mene.

– Možda Kevin želi biti siguran da će u knjizi sve biti prikazano uljepšano, pokušala sam. Richard se nasmijao. – Ti misliš da on može držati Neila na uzici? Da misli da mu može reći da nešto napravi i da će Neil to i napraviti? Glupost, taj će gadno sagraditi vlastito gnijezdo, bez obzira na Kevinova pravila.

– Da, ali, na kraju krajeva, Neil nije rock-novinar. Ti točno znaš gdje treba tražiti, gdje gledati ako želiš nešto iskopati, otići dalje od naslova i doći do prave priče. Ali Neil ne zna gdje početi i donekle će raditi ono što mu Kevin kaže. Znaš, i drže ga tamo gdje žele da bude, prema Jetru. Neil je dobio ured i sve tamo na Colcuttu. Živjet će tamo dok ne napiše knjigu.

– Upravo na to sam i mislio, Richard je dodao, – On je jedini koji će iz toga izvući korist. Mogao bih se kladiti u to. Kevin možda misli da može kontrolirati Neila više nego što bi mogao

mene, ali Neil će na kraju ugristi ruku koja ga hrani, pričekaj pa ćeš se i sama uvjeriti.

– Zvuči kao loša pogodba za Jetta.

– Neće biti ni prvi ni zadnji put daje Kevin to napravio.

To je zvučalo fascinantno. Bila je to dobra prilika da se maknemo s Neila i pređemo na druge članove Jettove pratnje. – Kako to misliš? – slatko sam, upitala uzimajući još tjestenine prije nego što sve nestane u ljudskoj kanti za smeće.

– Uvijek mi se činilo kako Jett mora raditi puno više od ostalih ljudi u svojem rangu. Volio bih pritisnuti Kevina i saznati zašto je tome tako.

– Možda se to njemu sviđa, sugerirala sam.

Richard je zatresao glavom. – Ne, on previše radi, rekao je, – Stalno je na turnejama, nekoliko njih godišnje. Trebala bi mu biti dovoljna jedna turneja, manje nastupa i takve stvari. Povrh toga, on izdaje album godišnje i, iako to mrzi, Kevin ga uvijek odvlači u zabavne emisije. Čak gaje bio naveo na to da ranije ove godine radi na radiju. Možeš li u to povjerovati? Jett jedva da je ikad imao slobodnog vremena, mislim, pravog slobodnog vremena u zadnje četiri godine. On to ne bi trebao raditi. I promotivni materijali za turneje – oni zaista guraju te stvari. Ništa u Kevinovim operacijama nije opušteno, a netko bi se trebao upitati zašto je tome tako. Možda je to samo loša pogodba, loša procjena. No možda se žele osigurati da jednom kada se povuku više neće morati ni prstom mrdnuti. Ali da sam ja Jett, potražio bih novoga menadžera.

Neke riječi sam pripisala njegovom pokušaju prevladavanja boli, ali sam sačuvala opći kako bih se kasnije mogla prisjetiti nekih detalja. Dok se Richard bacao na začinjenu svinjetinu, isprobala sam drugu strategiju: – Ne bi li ti ipak mogao napisati neautoriziranu biografiju, bez prikriivanja stvari? – upitala sam. – Sigurno znaš puno o stvarima koje Jett ne bi nužno želio objaviti.

Poput razlaza s ...Moirom, zar ne?

– Naravno, mogao bih puno toga otkriti, složio se sa Richard mnom, – ali ja ne znam želim li to napraviti. Ipak mi je Jett prijatelj.

– Pokazuje ti to na čudan način, promrmljala sam kroz usta puna govedine Koon Po.

– To bi bio zadnji ekskluzivni intenviev koji bih od njega dobio.

– Još uvijek ti ostaje dovoljno ljudi u rock-businessu koji ti vjeruju, odgovorila sam.

– No puno je njih kojima se ne bi svidjelo razgovarati sa mnom nakon što bih se posvađao s Jettom, rezonirao je Richard.

– Zacijelo bi shvatili zašto si to učinio!? – Krenuli smo pravcem koji me nikamo nije vodio, ali nisam si mogla pomoći. Pružanje podrške Richardu bilo mi je puno važnije od pomaganja Jetru.

Richard je slegnuo ramenima. – Ne znam. Bilo kako bilo, tržište nije dovoljno veliko za obje knjige – Jett baš i nije u internacionalnoj megazvezdanoj ligi.

Ustala sam i uzela bocu mineralne vode Perrier iz maloga hladnjaka koji Richard drži u dnevnoj sobi. Bio gaje kao rođendanski poklon dobio od nekog prijateljski raspoloženog asistenta na nečijoj turneji, koji gaje ukrao iz sobe u Hiltonu. – Kako bi... – rekla sam polako, – Kako bi bilo da napišeš priču za jedan od nedjeljnih tabloida? Stvari koje se naće naći u Jettovoj autobiografiji, takvo što. Sigurno imaš puno toga u rukavu.

Čini se da se čuda ipak događaju. Richard je prestao jesti. – Znaš, Brannigan, možda će se nešto moći napraviti. Kad bih to nekome mogao potajno ponuditi! Oni bi mogli upisati ime nekog od stalno zaposlenih reportera i time zaštititi moje izvore.

To je bilo dovoljno da otvori branu. Znala sam da će se Richard, kad se otriježni na hladom jutarnjem svjetlu, predomisli

glede razmazivanj a Jettova imena preko naslovnih stranica žutog tiska. Ali do vremena kada smo zaljubljeno otišli u krevet nekoliko sati kasnije, pokupila sam Richardove ideje glede Jetta i njegove pratnje, požudno kao što je on bio pokupio rebarca sa solju i paprom.

7.

Sljedećega jutra sunce je sijalo i bila sam puna proljetnoga entuzijazma prema vožnji biciklom do posla. Čak sam se pojavila u uredu prije Shelly i upisala sve informacije koje mi je sinoć Richard nesvjesno bio dao. Nisam znala od kakve su mi važnosti mogle biti, ali sam ih htjela, za svaki slučaj uredno spremiti u svoju bazu podataka. Ona je puno pouzdanija od sjećanja, posebno kada uzmete u obzir kako moje moždane stanice napuštaju ovaj svijet sa svakom votkom i gustim od grejpa. Ne daj bože da moje računalo ikada okusi Stolichnayu.

Nekoliko minuta nakon devet, Shelly mi je prosljedila poziv. Bio je to moj prijatelj policajac iz susjedstva. Derek je obični policajac. Ne sviđa mu se zbrka s kojom žive njegovi nadređeni, tako da pogne glavu svaki put kada se priča o unapređenju. Ipak voli odjel za poroke. Smatra kako ga čini punim vrlina, a voli i dodatne povlastice. Još nisam upoznala žednog policajca iz odjela za poroke.

– Zdravo, Kate, Derek me veselo pozdravio. – Bio sam navratio do tebe, ali se nitko nije javio, pa sam pomislio da si možda tu, tako da te, evo, zovem sad u ured.

– Vrlo smiješno, odgovorila sam. – Oprosti što sam ti umakla, ali neki od nas moraju raditi kako bi ulice bile sigurne.

Zahihotao se. – Kakvo poštovanje prema policiji, Kate, trebala si ustrajati i postati pravnica. Nego, imam ono što si

tražila. Prvo je bilo prije pet godina – zbog nuđenja seksualnih usluga – kazna pedeset funti. Još tri zbog toga, uvjetna prije nešto više od godine dana. Tu je također A-klasa – posjedovanje male količine heroina za osobnu upotrebu. Za to je dobila kaznu od tristo funti, ali je kazna zacijelo plaćena, jer nema zapisa o tužbi za neplaćanje.

Zapisivala sam bjesomučno kako bih sustigla njegov tužni recital o tome u što se pretvorila talentirana spisateljica Jettovih najboljih tekstova. – Koju adresu imaš?

– Imam adresa koliko je i prijestupa; sve su u Chapeltownu, na području Leedsa.

Samo mi je još to trebalo u životu! Nisam dobro poznavala Leeds, ali bilo je dovoljno znati daje to područje iznajmljenih garsonjera. One vrste garsonjera gdje narkomani i prostitutke žive pomiješani s kronično siromašnima i studentima koji pokušavaju sebe uvjeriti u to da u bohemskom okruženju ima nečega glamuroznog. Nije bilo lako održavati takvo uvjerenje, pogotovu nakon surovih ubojstava koje je prije deset godina bio počinio Jorkširski Trbosjek. Zapisivala sam tri posljednje adrese dok mi ih je Derek sporo diktirao. Nisam gajila prevelike nade, ali sam bar znala da je Moira, napustivši Jetta, bila požurila preko Pennina – i to je bio neki početak.

Zahvalila sam se Dereku i obećala mu dati njegov novac iste večeri. Činilo se da ću morati otići u Leeds, što je značilo da još jedan dan neću paziti na braću Smart. Oni me nisu brinuli toliko koliko su možda trebali, zato što sam pretpostavljala kako se drže istog rasporeda kao i protekla dva četvrtka. Trebala sam ih još pratiti samo ponedjeljkom i utorkom kada su vršili najviše neredovnih dostava. Znala sam da bi Bili, daje zabrinut nad njihovim nadzorom, mogao unajmiti jednog od slobodnjaka koje povremeno, kada smo zaposleni, koristimo za rutinske poslove. Novac koji smo zarađivali na Jettu više bi nego pokrio

troškove.

Prije nego što sam otišla, nazvala sam Josha kako bih provjerila jesu li njegova pretraživanja urodila plodom. Poput Dereka, i on je imao samo loše vijesti. Kada je napustila Jetta, Moira je imala kreditni status s pet zvjezdica. Za dvije je godine uslijedio niz velikih dugova pri pogledu na koje sam protrnula. Bilo je tu svega: blokiranih kreditnih kartica, neplaćenih računa u trgovinama, dva velika neisplaćena bankovna kredita. Bilo je tu i nekoliko tužbi od strane državnoga suda i još šaćica onih koje su još čekale. Sud je nije mogao naći kako bi joj uručio papire. To me doista ispunilo samopouzdanjem. Ali to je barem objašnjavalo zašto nikad nije predugo ostajala na istoj adresi.

Iz ureda sam otišla u devet i petnaest i odvezla se biciklom kući, gdje sam se presvukla u donji diotrenirke i zelenu majicu koja je promovirala najnoviji album grupe Simplv Red, jednu od nekoliko Richardovih donacija koje mu ipak nisam vratila. Ako sam već trebala hodati sumnjivim ulicama, željela sam izgledati pomalo opako. Navukla sam visoke reebokice i pomalo ofucanu podstavljenu kožnu jaknu. Uzela sam posljednju bocu mineralne vode i bacila u smeće neotvoreni paket tjestenine kojoj je jučer bio istekao rok trajanja. Rekla sam samoj sebi kako moram navratiti do trgovine na putu kući.

Nisam željela riskirati upadanje u prometnu gužvu vozeći se gradom, pa sam krenula dužom, ali bržom autocestom do zapadnoga polukruga, koji se nalazio gotovo izvan grada. Pojurila sam duž M62, potom preko golih pustopoljina. Za manje od sat vremena već sam vozila izvan gradskog središta Leedsa, sjeverno prema Chapeltownu, pjevajući s Pat Bentar njene – Best Shots – nastojeći se oraspoložiti.

Patrolirala sam sporo po prljavim ulicama, privlačeći, očito, neke jednako prljave poglede, budući da su kurve koje su u ovo doba dana već radile prilazile da mi se ponude, a onda razočarano

odlazile, ugledavši mene za volanom. Bez nekih većih problema pronašla sam adresu za koju mi je Derek bio tvrdio daje posljednja koja je registrirana na dugačkom popisu Moirinih adresa u posljednjih nekoliko godina. Kao i toliko drugih jorkširskih kamenih kuća u tom području, i ova je, očigledno, jednom bila dom nekoga dobrostojećeg građanina. To je bio veliki viktorijanski posjed okružen susjednim kućama. Iza prozorskih okvira, s kojih se ljuštila boja, stajao je čitav asortiman prljavih zastora koji se međusobno nisu podudarali. Ispred kuće, tamo gdje je prije bio vrt, nalazio se loše asfaltiran puteljak, s pukotinama kroz koje je nicao korov. Izašla sam iz auta i oprezno podesila alarm.

Popela sam se uz četiri stepenice do ulaznih vrata, koja su izgledala kao da su nekoliko puta bila razvaljena i promotrila niz od tucet zvona. Samo nekoliko njih bilo je označeno imenima, ali nijedno nije bilo Moirino. Udahnuvši duboko, pozvonila sam na donje puce. Ništa. Počela sam zvoniti po redu, sve do petoga zvona. Začula sam zvuk otvaranja prozora i odmaknula se kako bih pogledala prema gore. Na lijevoj strani, na prvom katu, crnkinja odjevena u izbljedjelu plavu kućnu haljinu od frotira bila se nagnula prema van. – Što ti hoćeš? – agresivno je zapitala.

Nećkala sam se bih li joj se ispričala na smetnji, ali sam shvatila da ne želim zvučati kao da sam iz odsjeka za socijalnu skrb. – Tražim Moiru Pollock. Živi li još ovdje?

Žena se sumnjičavo smrkнула. – Što će ti Moira?

– Bavile smo se istim poslom, lagala sam, nadajući se da izgledam kao moguća kandidatkinja za štajg. – Pa, ona nije ovdje. Odselila se prije više od godine. – Žena se odmaknula i počela zatvarati prozor.

– Samo malo, znate li gdje bih je mogla naći? – Zastala je. – Nisam je dugo vidjela ovdje. Najbolje pokušajte u pubu – Ambleton – na cesti prema Chapeltonu. Tamo je znala piti.

Moja su zahvaljivanja bila ugušena škripom okvira prozora kad gaje žena, povlačeći se, zalupila. Otišla sam do automobila i potjerala veliku crno-bijelu mačku koja se bila smjestila na toploj haubi i zaputila se u potragu za pubom.

Hotel Hambleton nalazio se oko dva i pol kilometra udaljen od Moirine posljednje meni poznate adrese, izgrađen u stilu svratišta od prljavih žutih i crvenih cigli, s imitacijom zabata tipa Tudor, obožavanog od strane arhitekata pubova 30-ih. Unutrašnjost je izgledala kao da otada nije bila čišćena. U 11:30 čak je izgledalo prilično živahno. Nekoliko je crnaca bilo za poker-automatima, a neki mladić je ubacivao novčiće u džuboks koji je trenutno svirao Jivea Bunnvja. Za barom je sjedila mala grupa žena u kratkim suknjicama i puloverima s velikim izrezima. Njihovo ogoljelo meso izgledalo je blijedo i neprivačno, ali mu je barem nedostajala plavičasta nijansa do koje bi ga dovelo desetminutno izlaganje hladnom proljetnom zraku.

Otišla sam do bara, svjesna njihovih pogleda, i naručila dva decilitra piva. Nešto mi je govorilo kako mineralna voda Perrier ne bi puno pridonijela mojoj priči. Konobarica rumena lica odmjerila me dok je točila piće. Plaćajući račun, rekoh joj da i sebi uzme jedno. – Za mene je još prerano. – Iznenadila sam se. Prije nego što sam uspjela upitati je za Moiru, osjetila sam neku ruku na svome ramenu.

Napela sam se i polako se okrenula. Jedan od crnaca koji je prije bio za automatom, stajao je namršten iza mene. Imao je gotovo 182 cm, bio je mršav i elegantan u širokim hlačama i svjetlucavoj crnoj satenskoj košulji ispod golubljesiva, duga talijanskog kaputa od janjeće kože koji je, činilo se, koštao koliko i šestomjesečna rata kredita za moju kuću. Kosa mu je bila ošišana u savršenu kratku frizuru, koja je naglašavala visoke jagodične kosti i snažnu čeljust. Oči su mu bile podli vene krvlju, a kad se nagnuo prema naprijed, mogla sam osjetiti miris metvice

spreja za osvježavanje daha. – Čujem da si tražila moju prijateljicu.

– Vijesti se brzo šire, odgovorila sam, pokušavajući se odmaknuti od njegova vrućeg daha, bezuspješno zbog bara koji se nalazio iza mene.

– Što će ti Moira? – U njegovu se glasu naziralo neprijateljstvo koje me ljutilo. Suzdržavala sam se od poriva da ga bacim preko bara, ali nisam ništa rekla kada je on stao još više mi se približavati. – Ne pokušavaj mi reći da si i ti u igri, niti da si policajka. Te budale ovamo dolaze samo u velikom broju. Dakle, tko si ti i šta će ti Moira?

Znam kada je igra gotova, te sam brzo izvadila iz džepa svoju posjetnicu. – Nije ništa ozbiljno. Jedan njen stari prijatelj želi stupiti u kontakt s njom. Ako upali, mogla bih dobro zaraditi.

Proučavao je posjetnicu i fiksirao me pogledom. – Privatna istražiteljica, nasmiješio se podrugljivo, – Mala, ovdje nećeš naći Moiru. Davno je otišla.

Moje je srce nepravilno zakucalo, kao što čini uvijek kada dobijem lošu vijest. Prije dva dana baš me bilo briga je li Moira živa ili mrtva. Sada me iznenadilo to što mi je toliko stalo. – Ne misliš valjda...

Usna mu se opet podrugljivo iskrivila. Posumnjala sam kako je to usavršavao pred ogledalom do svoje dvanaeste i nije otad napredovao ugledu odrastanja. – Bila je živa kada je otišla odavde, ali zbog načina na koji je ubrizgavala heroin u svoje vene, imali biste sreće da je sada nađete živu. Izbacio sam je prije godinu dana. Nikome više nije koristila. Razmišljala je samo o još jednom šutu u sebe.

– Imate li pojma kamo je otišla? – upitala sam ga, polagano već gubeći nadu.

Slegnuo je ramenima. – To ovisi o tome koliko to vrijedi.

– Ovisi o tome koliko je vrijedna informacija.

Nasmiješio se podmuklo. – E pa, to nećeš znati sve dok ne provjeriš, zar ne? Ja ne dajem na kredit. Daj stotku pa ću ti reći kamo je otišla.

– Mislite li da bih ja ponijela toliko gotovine u ovakvu septičku jamu? Pedeset. – Odmahnuo je glavom, – Nema teorije. Otmjena cura poput tebe ima karticu za bankomat. Vрати se za pola sata sa stotkom i reći ću ti kamo je otišla. Ne misli da će ti itko drugi reći, nitko odavde ne bi se usudio razljutiti Georgea.

Shvatila sam da sam poražena. Tko god da taj George je, svoje je podređene dobro podučio. Iscrpljeno sam kimnula glavom.

8.

Kratka vožnja od Leedsa do susjednoga grada, Bradforda, nalikovala je prelaženju kontinenata. Vozeći dalje, našla sam se u tradicionalnoj muslimanskoj zajednici. Curice su bile pokrivene od glave do pete i jedini dijelovi tijela koji su se vidjeli bila su njihova svijetlosmeđa lica i šake. Sve žene koje su hodale opuštено uz kolnik, imale su pokrivene glave, nekoliko njih imalo je i veo. Nasuprot tome, većina muškaraca je bila odjevena u zapadnjačku odjeću, iako je mnogo starijih nosilo tradicionalne bijele vrećaste pamučne hlače i široke gornje dijelove nošnje te teške zimske kapute koji su, prebačeni preko njih, znatno odudarali; brade, koje su počinjale sijedjeti, padale su im na prsa. Prošla sam i pored novoizgrađene džamije. Njene sjajne crvene cigle i mali minareti stvarali su oštar kontrast s prljavim kućama u nizu koje su ih okruživale. Većina je voćarnica imala natpise na arapskom pismu, a mesnice su oglašavale blagoslovljeno meso na prodaju. Gotovo sam doživjela kulturni šok ugledavši znakove na engleskom koji su me usmjeravali prema gradskom središtu.

Zustavila sam se kod benzinske crpke kako bih kupila plan ulica. U trgovini su bila tri Azijca, a jedan od njih stajao je za pultom. Dok su me odmjeravali i međusobno komentirali, osjećala sam se kao komad mesa. Nije trebalo govoriti njihov jezik kako bi ih se moglo razumjeti.

Našavši se ponovno u autu, potražila sam svoje odredište u popisu ulica i pronašla put do tamo koji mi se činio najboljim. Georgeova je informacija predstavljala najgoru pogodbu koju sam u zadnje vrijeme bila sklopila, ali nisam bila u takvoj poziciji da mogu prigovarati. Sve što mi je rekao bilo je da se Moira preselila u Bradford i da radi na ulicama u području gdje ima bordela, oko prolaza Mannigham. On ili nije znao ili nije htio reći ime njezina svodnika, iako je naglasio da bi ona prije radila za crnca nego za Azijca.

Kada sam se parkirala, bilo je tek nešto poslije jedan sat. Izašla sam iz auta, zapuhnuo me miris curryja i shvatila sam kako sam vrlo gladna. Bilo je prošlo puno vremena od sinoćnje kineske večere, a i morala sam negdje početi sa svojim ispitivanjima. Ušla sam u prvu zalogajnicu na koju sam naišla, mali kafić na uglu. Tri od šest plastikom prekrivenih stolova bila su zauzeta. Klijentela je bila mješavina Azijaca, prostitutki i nekoliko frajera koji su izgledali kao građevinski radnici. Otišla sam do pulta gdje je jedan tinejdžer u prljavoj kuharskoj jakni stajao iza hrpe tava na ugrijanim metalnim pločama. Na zidu je bila bijela ploča koja je nudila janjetinu Rogan-Josh, piletinu Madras, Mattar Panir i piletinu Jalfrezi. Naručila sam janjetinu, a mladić mi je u zdjelicu usuo veliku porciju otvorivši toplu ladicu i pruživši mi uz to tri lepinje. Prije nekoliko tjedana bi me njihovi higijenski standardi otjerali od vrata prije nego što bih ušla. Međutim, pri nadgledanju Smartova naučila sam da glad ima zanimljiv utjecaj na vid. Nakon svratišta bila sam prisiljena hraniti se po cijeloj zemlji, nisam više mogla zahtijevati standarde čistoće poput onih kod Egona

Ronava, a ovaj je kafić bio daleko od dna moje trenutne liste.

Sjela sam za stol do onoga za kojim su sjedile prostitutke i poslužila se jednom od žlica utisnutih u čašu na stolu. Već s prvim zalogaj em shvatila sam koliko sam zapravo bila gladna. Curry je bio snažan i ukusan, mekog mesa je bilo u dovoljnoj količini. Sve to za manje od cijene sendviča na autocesti. Već ranije bila sam čula kako se u Bradfordu najbolje jede u azijskim kafićima i restoranima, ali to sam uvijek pripisivala izvrnutom snobizmu pretencioznih gurmana. Sada mi je bilo drago što sam bila u krivu.

Počistila sam svoju zdjelicu posljednjom lepinjom i izvukla najnoviju Moirinu fotografiju koju sam imala. Pomicala sam svoj stolac sve dok nisam bila okrenuta prema prostitutkama koje su, prije nego što će izaći, uživale u zadnjoj cigareti kako bi izdržale popodnevnu smjenu. Kafić je bio tako malen da sam praktički sjedila s njima. Stavila sam fotografiju na stol i uplela se u njihov nepovezani žamor. – Tražim je, objasnila sam, – Nisam sa suda i ne treba mi njen novac. Želim samo popričati s njom. Jedan stari prijatelj želi se naći s njom, ništa ozbiljno, ali ako ona te ne želi... sve o njoj ovisi. – Ispustila sam jednu od svojih posjetnica na stol pored fotografije.

Najmlađa od tri žene, Euroazijka umorna izgleda, pogledala me i rekla: – Nosi se.

Podignula sam obrve i primijetila: – Samo pitam. Sigurne ste da ne znate gdje je mogu naći? Mogle biste dobro zaraditi ako mi pomognete.

Druge dvije su se nesigurno pogledale, ali opaka mala Euroazijka je ustala i odvrtila ljutito: – Zabij si taj novac tamo gdje boli. Nama ne trebaju drotovi, bez obzira na to jesu li privatni ili u uniformi. Zašto se ne nosiš natrag u Manchester prije nego što nastradaš? – Okrenula se prema svojim prijateljicama i ljutito rekla: – Idemo, cure, ne sviđa mi se smrad ovdje.

Njih tri su, krećući se nesigurno na visokim potpeticama, otišle, a ja sam s uzdahom uzela fotografiju i posjetnicu. Zapravo nisam niti očekivala puno suradnje, ali me malo iznenadila burnost njihove reakcije. Bilo je jasno da su svodnici u Bradfordu izdrljali svoje zaposlene glede opasnosti razgovaranja s nepoznatim ženama. Shvatila sam kako ću morati obaviti stvar na teži način, raspitujući se po ulicama i pubovima, sve dok ne nađem na nekoga tko je spreman preuzeti rizik razgovaranja sa mnom.

Izašla sam iz kafića i vratila se u auto. Nisam mi bilo drago ni na trenutak ga ostavljati u takvoj mirnoj ulici. Odlučila sam potražiti veliko parkiralište smješteno uspred glavne ulice, jer mi se činilo da bi mi moglo pružiti ipak nešto više sigurnosti. Dok sam palila motor, u trenu sam krajičkom oka vidjela kako se suvozačka vrata otvaraju. Prokleta centralno zaključavanje, opsovah tiho. Usta su mi se osušila od straha i ubacila sam u brzinu, nadajući se da ću se tako riješiti svoga napadača.

Uz nalet nogu i kletvi, žena se ubacila na suvozačko sjedište i zalupila vratima. Na svoje iznenađenje, zamalo sam stala. – Samo vozi! – izderala se na mene.

Poslušala sam je, naravno. Činilo se to jedinim pametnim potezom u tom trenutku; ako je imala nož, zacijelo ja ne bih bila ta koja bi pobijedila u borbi prsa o prsa u mojoj Novi. Okrznula sam je pogledom i prepoznala u njoj jednu od žena koje su maloprije bile u kafiću. Nije mi pružila priliku da joj postavim pitanje. Na kraju ulice se izderala da skrenem nalijevo, onda nadesno. Oko kilometar i pol od kafića prestala se derati i promrmljala je: – OK, sada možeš stati.

Zaustavila sam se uz kolnik i zaderala se: – Što se, dovraga, događa?!

Nervozno se osvrnula i potom vidno opustila. – Nisam željela da me itko vidi kako pričam s tobom. Kim bi me odmah izdala.

– OK, kimnuh, – Zašto si toliko zainteresirana za razgovor sa mnom?

– Istina je ono što si rekla? Ti ne ćeš nauditi Moiri? – Izraz u njenim svijetloplavim očima govorio je kako očajnički želi vjerovati nekome, a nije sigurna da sam ja prava osoba. Njena je koža izgledala prljavo i mrtvo, imala je nakupine prištića oko nosa i izgled jedne od profesionalnih žrtava života.

– Ne mislim ništa loše, obećala sam. – Ali moram je naći. Ako ona kaže da ne želi stupiti u kontakt sa svojim prijateljem, to je uredu.

Žena, koja doista nije izgledala puno starija od devetnaest godina, nervozno je žvakala zanokticu. Poželjela sam da pripali cigaretu, tako bih imala izgovor da otvorim prozor, miris njezina jeftinog parfema me gušio. Kao daje pročitala moje misli, pripalila je i, izdahnuvši s užitkom, upitala me: – Onda, ti ne radiš za njezinog svodnika?

– Ne, nikako. Znaš li gdje je mogu naći? – Odvila sam prozor i progutala svježega zraka što sam neprimjetnije mogla.

Djevojka je odmahнула glavom i njena je izbijeljena plava kosa zapucketala kao šumski požar. – Nitko je nije vidio već šest mjeseci. Samo je nestala. Trošila je puno heroina i uglavnom joj gaje uvijek nedostajalo. Radila je za Jamajkanca po imenu Stick, a on je stvarno bio bijesan na nju zato što uglavnom nije radila jer je bila nadrogirana. Jednog je dana samo više nije bilo. Jedna od djevojaka je upitala Sticka kamo je otišla, a on ju je samo udario i rekao da se ne petlja.

– Gdje bih mogla naći Sticka? – upitala sam.

Slegnula je ramenima. – Većinu popodneva je u snooker-klubovima. Tamo ili u videoteci u Lumb, ali ne želiš se s njim zafrkavati, vjeruj mi. On to nikome ne dopušta.

– Hvala na savjetu, rekla sam iskreno. – Zašto mi sve to govoriš? – dodala sam vadeći trideset funti iz svoga novčanika.

Novčanice su nestale brzinom kojom bi se čak i Paul Daniels ponosio. – Moira mi se sviđala. Bila je dobra prema meni kada sam abortirala. Mislim da joj je možda potrebna pomoć. Nađite je i recite joj daje Gina pozdravlja, rekla je djevojka otvarajući vrata auta.

– Hoću, rekoh praznom mjestu, jer je ona zalupila vratima i otklepetala niz pločnik.

Trebalo mi je deset minuta da nađem snooker-klub kraj prolaza Manningham. Zauzimao je prvi kat iznad niza malih trgovina. Iako je tek bilo prošlo dva sata, većina od dvanaestak stolova bila je zauzeta. Jedva da sam bila privukla pogled igrača kada sam ušla. Stajala sam nekoliko minuta i gledala. Krivuguši tragovi dima su se spiralno izdizali uvis, pod jarkim svjetlima iznad stolova, a atmosfera je bila muški ozbiljna. To nije bilo mjesto za nekoliko partija s dečkima poslije posla.

Kad sam pogledala unutra, prišao mi je velik snažan bijelac s tetovažama duž obiju ruku. – Zdravo, lutko. Čini se da tražiš muškarca. Odgovaram li? – upitao je šaljivo.

– Ne, osim ako si izbijelio kožu, objasnih.

Podignuo je obrve. – Pristojna djevojka poput tebe? Lutko, ne mislim da si njegov tip.

– Neka Stick o tome odluči, može? Možeš li mi ga prvo pokazati? – zatražila sam. Činilo se gubitkom vremena govoriti ovom primatu kako ja nisam ni lutka ni djevojka.

Pokazao je dolje niz hodnik. – On je za posljednjim stolom na lijevoj strani. Lutko, u slučaju da on nije zainteresiran, ja ću te ovdje pričekati.

Suzdržala sam se od komentara i krenula niz prolaz između stolova srednje veličine. Na kraju sobe nalazila su se četiri velika stola. Krupan crnac bio je nagnut nad posljednjim stolom na lijevoj strani. Iza njega, u sjeni, bio je drugi, za kojeg sam pretpostavila daje Stick. Nije bilo teško zaključiti kako je zaradio

to ime. Bio je viši od 182 centimetra, ali žgoljav kao štap koji je držao u ruci. Izgledao je kao insekt u obliku štapa, s dugim i tankim rukama koje su izvirivale iz bijele majice i nogama nalik na šibe zarobljene u uske kožne hlače. Glava mu je bila skrivena u sjeni, ali, dok sam prilazila, on je izvirio i mogla sam vidjeti mršavo lice ispijenih obraza i upalih očiju okruženo crnom kovrčavom kosom, koja kao aureola rasla oko njegove glave, trudeći se, valjda, neutralizirati njegov izgled iglice.

Zastala sam na mjestu gdje se tama pretapala u svjetlo i pričekala da muškarac za stolom dovrši svoj potez. Crvena kugla koju je namjeravao satjerati u rupu zastala je na rubu stola. Odmaknuo se s izrazom razočaranja i stao kiksati svoj štap. Mršavac je prišao stolu kako bi se pripremio na sljedeći potez, a ja sam uto iskoračila na svjetlo.

Namrštio se kada su nam se pogledi sreli. Njegove su oči izgledale poput bazena bez dna, bez jasno određena izraza. Bilo je to poput gledanja u konzervu šećernoga sirupa. Progutala sam knedlu i rekla: – George iz Leedsa mi je rekao da bih trebala popričati s vama.

Stick se uspravio, ali je i dalje ostao namršten. – Ja poznajem Georgea iz Leedsa?

– Da, Georgea iz hotela Hambleton. Rekao je da mi možete pomoći.

Stick stade umjetnički predano kiksati štap, ali znala sam da me promatra ispod svojih gustih obrva. Kada je završio, odložio je svoj štap na stol i rekao protivniku: – Odmah se vraćam. Nemoj pomaknuti nijednu kuglu, sve sam dobro zapamtio.

Prošao je kroz hodnik, a ja sam ga slijedila; zastavši ispred pokrajnjih vrata, otključao ih je. Ušli smo u zagušljiv ured bez prozora. Smjestio se u otrcanu fotelju iza izgrebana drvenog stola i pokazao mi prema plastičnom stolcu koji je stajao uza zid.

Iz džepa je izvadio srebrnu čačalicu za zube i stavio je u

usta. – Ja nisam kao George, rekao je, a ja sam primijetila kako se tragovi karipskog akcenta još uvijek daju jasno osjetiti u njegovu glasu. – Obično ne razgovaram sa strancima.

– Što je, onda, ovo? Razgovor za posao?

Nasmiješio se. Čak su i njegovi zubi bili uski i šiljasti, poput mačjih. – Preniska si za policajca, rekao je, – previše si obučena za prostitutku, ne trzaš se dovoljno za dilera. U takvoj majici možda si članica neke trupe, gospođa koja traži robu za grupu. Mislim, gospođu, da se nemam čega bojati.

Morala sam se nasmiješiti. Bilo je to sasvim neočekivano, ali osjetila sam simpatiju prema Sticku. – Čula sam da mi možda vi možete pomoći. Tražim nekoga koga mislim da znate.

– Kojim povodom? – upitao je oprezno, iznenada se uozbilji vši.

Na putu prema ovamo bila sam dobro razmislila o tome što ću reći Sticku. Duboko sam udahnula i rekla: – Ja sam privatna istražiteljica. Pokušavam stupiti u kontakt s ovom ženom. – Ponovno sam izvadila Moirinu fotografiju i predala mu je.

Pogledao ju je, ne pokazujući tragove prepoznavanja. – Tko je ona?

– Zove se Moira Pollock. Donedavno je radila na okolnim ulicama.

– Gospođu, ne znam odakle ti ta informacija, ali ja ti ne mogu pomoći. Iz znatiželje te pitam – što će ti ona?

Unatoč njegovu nonšalantnom pristupu, mogla sam vidjeti daje Stick zagrizao. Izrecitirala sam unaprijed pripremljeni govor. – Prije nekoliko godina bila je u rock-businessu. Onda je nestala. Ali svih tih godina njen joj je nekadašnji posao donosio novac. Diskografska kuća ga je zadržala i neće ga nikome dati. Sada njenoj obitelji očajnički treba taj novac. Žele tužiti diskografsku kuću, a da bi mogli to učiniti, treba im ili dokaz daje Moira mrtva ili će je probati navesti da pristane.

– Zvuči kao puno novaca, ako im se isplati plaćati tebe da je nađeš. Onda, radiš za Moirinu obitelj?

Ogradila sam se: – Za prijatelje obitelji.

Kimnuo je, kao daje zadovoljan. – Čini mi se da sam negdje možda i čuo njeno ime. Taj obiteljski prijatelj ...Oni plaćaju tvoje troškove?

Uzdahnula sam. Ovaj se posao pretvarao u noćnu moru odlijevanja novca, a nijedan nije bio od one vrste za koju bih mogla Jettu podastrijeti račun. – Koliko? – prongudaš.

Stick se opet široko nasmiješio i izvadio joint iz ladice. Pripalio je sa zlatnim Dunhillovim upaljačem i udahnuo duboko. – Majmun, procijedio je.

– Što? – profrljala sam iskreno iznenađena. Mislila sam da se šali. Nije valjda pomislio da ću mu dati petsto funti za informaciju o Moiri?

– To je cijena, uzmi ili ostavi. Puno je novaca uključeno, sigurno i vrijedi, rekao je Stick mirno.

Odmahnula sam glavom. – Zaboravite, odgovorih, – Sami ste mi rekli da ne znate ženu. Pa što god da mi kažete, sigurno je vrlo diskutabilno.

Namrgodio se. Bio je zaboravio na jamu koju je sam sebi iskopao zahvaljujući svome oprezu. – Možda sam samo bio oprezan, pobunio se.

– Daaa, a možda me sada pljačkate, odgovorih. – Slušajte, provela sam skup dan. Mogu vam dati sto sad, bez konzultiranja sa svojim klijentom. Za više novaca moram se posavjetovati, ali ne mislim da bi dao 500 funti nekome tko nije ni znao Moiru, Stick. Sigurnu stotku sada ili vjerovatnu ništicu kasnije.

Naslonio se na stolac i tiho nasmijao. – Imaš li posjetnicu, gospođo? – upitao je.

Zbunjena, kimnula sam i dala mu jednu. Proučavao ju je i onda stavio u džep. – Ti si opaka gospođa, Kate Brannigan.

Muškarac nikad ne zna kada mu može zatrebati detektivka. OK, pokaži mi novac.

Izbrojala sam pet dvadesetica na stol, ali zadržala sam ruku na novcu. – Moirina adresa? – zatražila sam.

– Otišla je s ulice prije jedno šest mjeseci. Uključila se u Seagullovo program. To je praonica.

– Što? – Imala sam bizarnu viziju Moire kako stavlja stolnjake u mašine za pranje rublja.

Stick se nacerio. – Mjesto gdje te očiste, program odvikavanja od droge.

To je već bolje zvučalo. – Gdje se odvija Seagullovo program? – upitah.

– Nalazi se u jednoj od sporednih ulica iza Muzeja fotografija, ne mogu se sjetiti imena ali je treća ili četvrta nalijevo pa onda uzbrdo. Nekoliko je kuća u nizu.

Ustala sam. – Hvala, Stick.

– Nema na čemu. Nađi Moiru i, kad dobije novce, reci joj kako duguje Sticku ostalih 400 funti za primljenu informaciju.

9.

Sparkirala sam auto iza Nacionalnog muzeja za film i televiziju i otišla do naplatne kućice platiti parkiranje. Krenula sam prema predvorju muzeja. Pronašla sam telefonsku govornicu koja je, nekim čudom, sadržavala čak i telefonski imenik. Potražila sam pod – Seagull – i zapisala adresu u svoj rokovnik. Pogledala sam na sat i zaključila kako zaslužujem kavu, popela se do kafića i smjestila uz prozor okrenut prema središtu grada.

Blijedo proljetno sunce bijaše se probilo kroz sive oblake i stare su viktorijanske zgrade izgledale romantično. Bile su izgrađene na mjestu gdje su nekada stajale tvornice, a nekad

prosperitetan grad se othrvao urbanoj truleži i depresiji baci vši se na turizam koji je Englesku pretvarao u divovski zabavni park. Sada, kada se obližnje ruralno područje Yorkshirea stalo pretvarati u – Zemlju sestara Bronte, Bradford je objeručke prihvatio svoju priliku. Čak su i keksi u čajanima i zalogajnicama bili nazvani imenom Bronte. Ali je zapravo azijska zajednica bila ta koja je revitalizirala siromašna gradska područja, stvarajući prave male oaze napredne industrije i veletrgovine. Posjetila sam nekoliko takvih područja u posljednjih nekoliko tjedana, tragajući za pokretnim cirkusom Billyja Smarta.

Odvojila sam oči od vidika i potražila na svom planu grada ulicu u kojoj se nalazio program Seagull. Potražila sam u planu grada adresu programa Seagull. Stickova se informacija zasada činila točnom. Ulica je bila treća nalijevo od brda koje se pomaljalo uz rub kazališta Alhambra. Popila sam kavu i izašla.

Pet minuta kasnije stajala sam ispred kamenih trokatnica u nizu koje je povezivala daska na pročelju, na kojoj je pisalo – Seagull. Stajala sam nesigurno nekoliko minuta, ne znajući kako bih to najbolje mogla izvesti. Bila sam sigurna da bi dobrotvorne organizacije i trapiste učinile brbljavicima.

Naposljetku sam odlučila što ću učiniti. Lagat ću i dalje. Ako moja učiteljica iz vjeronauka ikada za ovo dozna, stavit će me na vrh svoje crne liste. Uspela sam se puteljkom i otvorila vrata. Ušla sam u čist prozračan hodnik oličen u bijelo, poda obložena sivim tepihom. Veliki je znak usmjeravao nalijevo: – Molimo sve posjetitelje da se prijave na recepciji.

Učinila sam ono što se od mene tražilo i ušla u mali, uredan ured. Iza široka je stola gusti busen narančaste kose bio sagnut nad hrpom papira, tako visokom da je gotovo sakrila vlasnika te kose. Osjetila sam kako me prožima suosjećanje. Znala sam točno kako se osjeća. Ja toliko mrzim takve poslove, da ih ignoriram sve dok me Shelly gotovo ne zaključa u moj ured, uz strašne prijetnje

o tome što će mi učiniti ako se usudim otići prije nego što završim. Ista stvar mi se događala i kod kuće – da se nisam prisilila sjesti jednom mjesečno i popisati sve račune, službenici suda bi bili trajni inventar na mome stepeništu.

Dok su se vrata recepcije zatvarala iza mene, blijedo pjegavo liceje stalo dizati pogled. – Zdravo, mogu li vam pomoći? – upitala je.

– Pitala sam seje li vam, možda, potreban volonter?

Umor je nestao s njezina lica i nasmiješila se. – To je prava glazba za moje uši! – uzviknula je. – Ovo su prve dobre riječi koje sam danas čula. Sjednite, raskomotite se, širokim je pokretom pokazala prema dvama starim uredskim stolcima s moje strane stola. Dok sam se smještala na onaj manje trošan, predstavila se: – Ja sam Jude, jedna sam od troje zaposlenih s punim radnim vremenom. Uvijek su nam potrebni volonteri i sponzori. – Otvorila je ladicu i izvadila formular. – Mogu li ovo ispunjavati dok pričamo? Znam da vas požurujem, ali to štedi vrijeme na duže staze.

Znala sam kako Richard ne bi imao ništa protiv da posudim njegovo prezime. Ipak je znao da ga nikada ne bih i zadržala.

– Gdje živite, Kate? – upitalaje Jude, zapisujući brzo. Izmislila sam broj i pridružila ime avenije Leeds, za koju sam znala daje dovoljno duga da smanjuje izgleda da poznaje moga prvog susjeda.

Brzo smo prošle kroz formalnosti. Rekla sam joj kako sam u inozemstvu radila kao učiteljica i da sam tek doselila u Bradford sa svojim dečkom. Čula sam za Program u odjelu Gradskoga općinskog dobrotvornog ureda i došla ponuditi svoje usluge. Cijelo to vrijeme Jude je kimala i zapisivala u svoj formular. Na kraju moga recitala podignula je pogled i zapitala: – Imate li kakvih iskustava s ovakvom vrstom posla?

– Da. Zato sam i došla ovamo. Živjeli smo – u Antwerp

posljednje tri godine i neko sam vrijeme radila u jednoj dobrotvornoj udruzi za rehabilitaciju ovisnika o drogi-, tečno sam lagala.

– Dobro, reče Jude, – Nisam imala pojma da takvo što vode u Antverpu.

Slatko sam se nasmiješila i jedva se suzdržala da joj ne kažem kako sam upravo zbog toga i odabrala belgijski grad. Nitko iz Britanije nije nikad bio u Antverpu, iako ne znam zašto. Privlačniji je, zanimljiviji i prijateljskiji od bilo kojega grada u kojem sam ikada bila. Odatle potječu Billovi roditelji. Tamo još uvijek živi čitavo pleme njegovih tetki, ujaka i bratića, koje redovito posjećuje. Bila sam ondje s njime nekoliko puta i zaljubila se u grad na prvi pogled. Sada uvijek koristim Antwerp kao alibi za nejasne tajne priče. Nitko nikad ne posumnja. Jude nije bila izuzetak. Progutala je moju priču i dopisala bilješku u svoj formular te ustala.

– Sada ćemo otići u obilazak da vidite o čemu se to ovdje radi. Predlažem da sutra navečer dođete na naš tjedni kolektivni sastanak i vidite biste li se mogli uklopiti među nas, a mi vidimo bismo li se mogli prilagoditi vama, dodala je idući prema vratima. Izdala me snaga. Pomisao na sastanak kolektiva programa Seagull ispunila me melankolijom. Beskrajno sam mrzila duge kružne debate kakve se obično na takvim sastancima vode. Sviđa mi se kada se odluke donose logički, na temelju uredno iznesenih argumenata i protuargumenata. Poznate su mi sve teorije o tome kako sporazumi postoje kako bi svatko mogao osjećati kako ima udjela u donošenju odluke. Ali na temelju vlastitog iskustva znam da stvari obično završe tako da se svi osjećaju neshvaćenima. Nisam mogla zamisliti nijedan razlog zbog kojega bi u Seagullovu programu išta bilo drugačije.

Svoj sam očaj sakrila iza vedrog osmijeha i slijedila Jude u razgledavanju zgrade. Mojom je metom, jasno, postala druga soba

u koju smo bili ušli. Tu su stajali ormari za spise prislonjeni uza zid, nekakav PC kompjutor najednom od dvaju stolova, opremljen hard diskom i 5,25 – disketnim pogonom. Neki muškarac u ranim tridesetima sjedio je za tastaturom i Jude ga je predstavila kao Andvja.

Andy je podignuo pogled i blago mi se nacerio prije nego što se vratio svojoj tastaturi.

– U ormarima su detalji o svim klijentima koje smo dosad imali, svim drugim agencijama s kojima radimo i svim našim radnicima. Pokušavamo prebaciti sve spise u računalo, najprije novije, ali to će potrajati, objašnjavala je Jude dok smo Andvja prepuštali njegovu zadatku. Primijetila sam da je jedina brava na vratima bila obična brava marke Vale.

Drugi ured u prizemlju bio je posvećen obavijestima o sponzorima. Jude je objasnila da Seagull radi zahvaljujući podršci lokalnih autoriteta, nacionalnim stipendijama i dobrovoljnim priložima. Osoblje se sastojalo od nje kao administratora, te jednoga psihijatra i jedne kvalificirane medicinske sestre. Radili su u suradnji s mjesnom zajednicom koja je izdavala općinske stanove, a tu je uvijek bilo i nekoliko studenata s Fakulteta biomedicinskih znanosti, koji su im rado pomagali.

Prvi je kat sadržavao nekoliko soba za konzultacije, dvije sobe za sastanke i običnu sobu za ovisnike koji su tu živjeli. Na gornjem su se katu ovisnici znojili i stenjali u prvim tjednima svoje agonije. Ako bi uspjeli proći kroz to, bili su spremni za drugu fazu odvikavanja i odlazili bi u jednu kuću koju je posjedovao Program, koji bi im za to vrijeme pokušavao pronaći stalne poslove i domove daleko od iskušenja kojih su se uspjeli riješiti. Cijelo se mjesto činilo čistim i vedrim, čak je i ogoljelim pa pomislih kako je Moira mogla proći i puno lošije.

– Ovdje zagovaramo politiku otvorenih vrata. Moramo tako, jer, kako stoje stvari, više ljudi moramo odbiti nego što ih

možemo liječiti, ali mogu otići kad god požele. Na taj način, ako uspiju, znaju da su to postigli sami, a ne zahvaljujući tome što bi im liječenje, možda, bilo nametnuto. Vjerujem kako ih to čini otpornijima na vraćanje u staru naviku.

Nisam je pitala koji im postotak uspjeha. Takav bijaše razgovor samo potišćio, a činila se tako sretnom što ima novoga volontera u šakama da je nisam željela razočarati više nego što to bude potrebno. Došavši do ulaznih vrata, pružile smo jedna drugoj ruku, a potom je upitah kada bih se sutra navečer trebala pojaviti.

– Dođi oko osam i trideset, rekla je, – Sastanak počinje u sedam, ali prije moramo raspraviti o puno povjerljivih stvari. Morat ćete pozvoniti kad stignete, jer se ulazna vrata zatvaraju u šest.

– Politika otvorenih vrata? – upitah.

– Nastojimo time spriječiti da nam previše ljudi dođe, a ne da netko, tko to želi, ode, naglasila je Jude. s iskrivljenim osmijehom. – Vidimo se, onda.

– Ne mogu dočekati, promrmljah sebi u bradu, odlazeći niz stazu i žureći se prema autu. Osjećala sam se kao potpuno govnego što sam probudila u njoj nadu daje pronašla još jednoga volontera. Možda bih mogla nagovoriti Jetta da im da kakvu značajniju donaciju jednom kada ga ponovno spojim s Moiom. Ionako je bio rekao kako bi bio sretan kada bi mogao dati sve što posjeduje kako bi je vratio.

Bilo je prošlo osam sati kada sam se dovezla do podnožja maloga okretišta izvan Colcutt Manora. Na putu prema Manchesteru izdiktirala sam izvještaj koji će Shelly otipkati i putem telefaksa poslati Jetru, da zna kako nisam samo sjedila i naplaćivala mu puko čekanje. Sišla sam s autoceste prema veletrgovini ASDA. Lutala sam prolazima pokušavajući napuniti kolica samo osnovnim namirnicama sa zamišljenog popisa stvari koje bih trebala kupiti, ali sam se, po običaju, našla kraj odjela s

delikatesama i ubacila u kolica još dvanaest sitnih poslastica koje bi me mogle razveseliti. Onda sam nazvala Jettovo imanje i upitala za broj telefaksa. Tražila sam Jetta. To je bila moja prva greška.

– Žao mi je, Jett trenutno nije dostupan, obavijestila me Gloria, nesposobna prikriti iskru zadovoljstva koja je izbijala iz njezina glasa.

– Gloria, upozorih je, – Nemam ni energije ni vremena za igrice. Daj mi ga malo, molim te.

– Zaista nije dostupan, pobunila se, a glas joj se iz svilenog promijenio u zlovoljan. – Oni snimaju u studiju, ali ostavio je poruku za tebe, priznala je nevoljko.

– I, hoćete li mije reći ili ćemo se igrati po principu 'dvadeset pitanja'?

– Jett je rekao kad želi da dođete i kako želi da mu date izvještaj o napretku.

– Imam ovdje izvještaj i moram ga još samo dostaviti sekretarici na stol. Bit će na vašem stolu sutra ujutro, rekoh joj.

– On želi osobno vas vidjeti, odgovorila je samozadovoljno.

Uzdahnula sam. – Dolazim za sat vremena. – Spustila sam slušalicu natrag u ležište i vratila se u auto. Na nesreću, kolica nisu mogla ići ravno pa rezultat nije bio baš onakav kakvim sam ga zamišljala. No uokolo barem nije bilo male djece koja bi mi se smijala. To me spasilo kazne za teži verbalni napad.

Zbilja nisam bila raspoložena za put do Colcutta. Između ostalog, sladoled od čokolade i keksa će se otopiti do moga povratka kući. No nisam uspijevala pronaći alternativu. Da sam odbila, to bi Gloriji dalo dodatni povod da me napadne. Osim toga, zaračunavali smo Jettu takve astronomske troškove, da mu nisam mogla uskraćivati susrete licem u lice. Možda bih mogla zatražiti dozvolu da stavim sladoled u zamrzivač.

Činilo se kako je Gloria napokon uspjela prerasti šašave

djetinjarije s interfonom. Ovaj me put smjesta pustila unutra. Iznenadilo me što je kružni puteljak ispred kuće zatrpan vrstom vozila kojima meni slični ni cijenu ne znaju. Najviši iz klasa mercedesa, BMW-a; čak i nekoliko porschea. Izgledalo je to poput marša unajmljenih auta Billyja Smarta. Za nekoga tko je do prije jedan sat naporno radio, Jett je vrlo uspješno uspio prirediti instant-zabavu, pomislila sam otvarajući ulazna vrata, vođena taktovima koje je udarala grupa Queen.

Nesigurno sam se osvrnula po predvorju, ne znajući gdje bih počela tražiti Jetta. Činilo se da glazba dolazi odasvud, a ne iz jedne određene sobe, iako je bilo jasno da buka i povišeni glasovi dolaze s lijeve strane. Bila sam krenula u dugu šetnju prema nečemu što je izgledalo kao plesna dvorana, kad me Tamar praktički prilijepila uza zid, iskočivši iz WC-a uguranog pod stepenice.

Zahihotala se pripito, a ja sam se uhvatila za nju nastojeći se približiti. – Dakle, dakle, dakle, progrgljala je, – Nije li to naš osobni Sherlock Holmes? Došli ste provjeriti protuprovalničke alarme, niste li? E, pa odabrali ste pogrešnu večer.

Prilijepila sam osmijeh na svoje umorno lice. – Što je ovo, Tamar?

– Proslava. Svi živi slave činjenicu da smo napokon dobili jednu fenomenalnu snimku kojom su svi zadovoljni. Jett je napokon napisao nešto što nije uspavalo cijelo kućanstvo. Šruncnula je i teturajući se povukla od mene prema buci."Ups, promrmljala je, – Oh, nisam to trebala reći unajmljenoj pomoćnici. Kako bilo, što točno radite ovdje? – dodala je okrećući se, tako da je njena obrubljena jakna zabljesnula, zatim me stala fiksirati svojim zamućenim pogledom.

– Jett me želio vidjeti, rekoh. To je bilo više-manje i točno.

– Zbog protuprovalničkog alarma? U ovo doba noći? Danas?

– Tada je nestalo povjerenja iz njezina glasa, a zamijenila gaje

sumnjičavost. – Vi zapravo ne postavljate novi alarm, zar ne?

Slegnula sam ramenima. Nije bio moj posao pričati joj o tome. Osim što se pridržavam pravila o diskreciji, ako joj Jett sam nije rekao što radim, ja zasigurno nisam željela navući njegov bijes na svoja leđa. – Ta prokleta kurva! – opsovala je u pola glasa. Zbacila je raskošnu razbarušenu kosu sa svoga čela i odjurila niz hodnik. Pratila sam je znatiželjno do ulaznih vrata ureda u kojem je Gloria sjedila za svojim računalom, očigledno obavljajući računovodstvene poslove kućanstva, sudeći po hrpi računa koji su stajali pored nje. Pogledom je okrznila Tamar i hladnokrvno nastavila tipkati.

– Rekla si mi daje ona ovdje kako bi sredila protuprovalnički alarm, optužila ju je Tamar, crveneći od vrata do obraza.

Glorijini prsti nisu niti na trenutak zastali kada je službeno rekla: – Ako me lijepo upitaš, umjesto da upadaš ovdje poput razmažena djeteta. – Prestala je tipkati i povukla rukom po svojoj plavoj kosi koja je bila tako zategnuta da se činilo kako je svjetlo s njene stolne lampe naslikano na njoj.

– Ona traži Moiru, zar ne? – bjesnjela je Tamar.

– Zašto ne upitaš Jetta? On će ti reći sve što želiš znati, uvredljivo je odgovorila Gloria. Gotovo da sam poželjela da je Tamar spljošti. To bi mi uljepšalo dan, a mogla sam se kladiti da ne bih bila jedina.

Umjesto toga je Tamar koja se, kako se činilo, bila otrijeznila pod utjecajem tolikog adrenalina, progurala pored mene i otišla niz hodnik brzinom za koju nisam mogla povjerovati daje moguća na deset centimetara visokim potpeticama. Blijedo sam se nasmiješila Gloriji i stala slijediti Tamar. Kabare je bio vrijedan puta.

Sustigla sam Tamar na pragu onoga što se činilo daje nekada bilo kraljevska plesna dvorana. Gipsana girlanda je bila na svom mjestu, ali je sve bilo oličeno u crnu i zlatnu boju. To bi u Zakladi

za očuvanje nacionalne baštine zacijelo izazvalo bijes, mučninu ili jednu od onih stvari od kojih se davno prije umiralo. Večeras tu nije bilo pomodnih mladića plemićkoga roda, već samo nekoliko tuceta rockera s fascinantnim nizom praznoglavih lutkica na njihovim koljenima, ruku položenih na različite dijelove njihovih anatomija. Malošto se moglo vidjeti uz prigušno svjetlo.

Jett se jednom rukom oslanjao na pozlaćeni okvir kamina, drugom prijateljski obgrlivši Kevina. Kako smo prilazile, mogla sam vidjeti zamućene poglede dvojice muškarca, koji su bili na dobrom putu da se ozbiljno napiju. Bilo je to poprilično postignuće za nekoga tko je još prije nešto više od sat vremena bio u studiju. Sigurno je upravo napravio vraški dobru stvar. Tamar se sručila kao prolom oblaka na njegovu paruđu.

– Zašto mi nisi rekao da ona traži Moiru?! – zasiktala je.

Jett se okrenuo i tužno zablujio u zid. Tamar gaje zgrabila za ruku i ponovila pitanje. Kevin je brzo stao iza nje, uhvativši je čvrsto za obje nadlaktice i nastojeći je odvući. Nije imala drugog izbora pa je krenula s njim. Okrenuo ju je prema vratima koristeći isti stisak i izveo je iz prostorije. Bila je tako zaprepaštena da ni riječ nije rekla, sve dok nisu došli do sredine sobe. Njeni su povici izazvali manje komešanja od neke sitne plačke u Moss Sideu. Što se ticalo ostalih, oni su sve to smatrali jako zabavnim.

Primaknula sam se nešto bliže Jetru. – Željeli ste izvještaj, rekoh, – Napredujem. Znam gdje je bila prije nekoliko mjeseci. Do sutra navečer saznat ću njenu sadašnju adresu.

Okrenuo je glavu prema meni. Tada sam osjetila miris alkohola u njegovu dahu i ponadala se da ga i on primjećuje. – Je li...? – upitao je neodređeno.

Nije postojao nikakav način da uljepšam stvari. Rekla sam mu što sam dosad bila doznala: – Mogla bi biti. Radila je na ulicama, Jette. Uzimala je heroin, ali se prijavila u kliniku da se očisti. Kao što rekoh, sutra ću znati više. Putem telefaksa ću ti

potpuni izvještaj poslati ujutro. – Nije se činio raspoloženim za detalje.

Kimnuo je i promrmljao: – Hvala. – Osjećala sam se poput posljednje uništavateljice zabave. Tamar je stajala na pola stepeništa, na mjestu gdje se ono dijeli na dva dijela. Izgledala je kao zračni snimak ratne zone. – Nemojte je vratiti, zamolila me. – Sve ćete pokvariti.

Sjela sam pored nje. – Zašto to mislite?

– Vi to ne biste razumjeli, rekla je uspravljajući se. Rukom je prošla kroz svoju kosu držeći se poput tragičke kraljice. – Takvi poput vas nikad ne razumiju. Vi samo stvorite zbrku i odete. Kažem vam da nitko ne želi da se ona vrati. Čak niti Jett, ne duboko u sebi. On ne želi da se ona vrati ni zato što bi je još volio ni zato što bi očajnički želio napraviti dobar album, već samo kako bi mogao odglumiti glavnu ulogu u alegoriji po imenu 'Povratak lutalice', cinično se pojadala, – Trenutno mu to treba kako bi se osjećao dobro, a ona je savršeno sredstvo. Mislim, ne može ga uzbuditi pomisao kako bi to mogao učiniti i sa mnom, zar ne? Mene ne treba spašavati, ne treba me vratiti na moj karmički određen put. Moira je doslovce Bogom dana za to.

Činilo se da će mi još nešto reći, ali uto se pojavio Kevin na vrhu stepenica. – Za ime Božje, Tamar, sredi se. Ja to prokleta ne želim koliko ni ti, ali ga ti barem možeš usrećiti. Možda više neće pasti na njene gluposti. Dobro?

Zabuljio se u mene došavši dolje. – Hvala vam na prilogu ovoj proslavi, rekao je sarkastično. – Jeste li je već našli?

Kimnula sam glavom.

– Dobro, gorko je prokomentirao. – Nemojte se žuriti. Radije bih platio vaš astronomski šestomjesečni račun nego da se ona vrati. – Shvatila sam da to zaista i misli.

Tamar je uzdahnula i požurila prema gore. Slijedila sam Kevina do predvorja i naišla na Gloriju koja je upravo

zaključavala svoj ured, krećući prema plesnoj dvorani. Dobra stara Gloria! Mislim da ništa ne može učiniti nečiji život bjednijim od požrtvovnog ispunjavanja šefovih naredbi. Sada je napokon mogla odšetati se i ponuditi svome heroju rame za plakanje. Bilo je jasno kao dan da on takvih ponuda te večeri neće dobiti od Tamar.

10.

Bacila sam kasetu na Shellyna stol i krenula kući, odlučivši neko vrijeme posvetiti samoj sebi. Imala sam sreće. Richard je bio otišao na probu grupe Inspiral Carpets. Prvi put kada je došao kući pričajući o toj grupi, nisam mogla vjerovati svojim ušima misleći kako je napokon pokazao interes za unutarnje uređenje. Šašavica!

Nakon jedne umirujuće kupke uključila sam računalo. Sve dok nisam upoznala Billa mislila sam da su ljudi koji igraju kompjuterske igrice intelektualni pigmeji. Bili me uveo u avanture igranja uloga, toliko drugačije od arkada igrice tipa – Sve-ih-pobijte, da sve te razlike jedva mogu spomenuti u jednom dahu. Način na koji te igre funkcioniraju je da igrač dobije ulogu glavnoga junaka neke priče, istražuje lokacije, postiže ciljeve i rješava složene zagonetke. Kada je igrica stvarno dobra, treba mi i do mjesec dana da je dovršim. Otkada sam otkrila strateške simulacije, prekinula sam sve veze s televizorom. Ne može se reći kako pokazuje neke znakove da mu nedostajem.

Učitala sam Sierrin – Leisure Suit Larry – i provela dobrih sat vremena kao Medallion Man u bijelom poliesterskom odijelu, tražeći ljubav na pogrešnim mjestima, od kurvine sobice do prljava zahoda. Igru sam dosad odigrala već šest puta, ali mi je jedna od omiljenih i vraćam joj se uvijek kada se želim opustiti,

radije nego da naprežem mozak novim paketom slagalica. Do odlaska u krevet već sam se osjećala opuštenijom. Gotovo mi je bilo svejedno kada se alarm oglasio u šest, izbacujući me u još jedan divni dan naganjanja Smartova. Otišla sam do Glasgowa i natrag i pratila ih do sredine poslijepodneva, kada sam ih napokon odlučila prepustiti užicima kasnog ručka u Kineskoj četvrti i požurila u ured noseći pizzu Calabrese s lukom i sirom. Shelly me oštro pogledala kad je miris ispunio njen ured, pa sam požurila u vlastitu sobicu gdje sam pokušavala otipkati izvještaj o nadgledanju, a da mi mozzarella ne padne na tastaturu.

Vožnja do Bradforda uz zvonki glas Tine Turner mi se činila gotovo opuštajućom nakon stresnog lovljenja Billyja i Garyja po autocesti. Ipak nisam mogla dozvoliti sebi previše samouvjerenosti. Najteži dio dana je tek bio preda mnom. Sjedila sam u autu do 7:30, tada sam se uspela stazom do kuća u kojima je bio smješten Seagullovo program. Pozvonila sam i pričekala.

Nakon nekoliko minuta začula sam užurbane korake niz stepenice i vrata mi je otvorio Andy. Izgledao je iznenađen što me vidi. – Došla sam na sastanak, rekoh mu, – Znam da sam uranila, ali bila sam u ovom kraju i pomislila kako bi mi bolje bilo pričekati unutra nego otići sama u pub. – Uputila sam mu svoj najblistaviji osmijeh.

– Nema problema, uđite. Možete pričekati u Judinu uredu, rekao je slegnuvši ramenima. Slijedila sam ga i sjela, vadeći roman Marge Piercy iz svoje torbe i pokušavajući izgledati kao da sam spremna za ostatak večeri.

– Napravite si kavu, rekao je pokazujući prema pladnju koji je sadržavalo sav pribor potreban za pripravljanje napitka. – Netko će doći po vas kad završimo. Bojim se da će to potrajati još četrdeset pet minuta, najviše sat vremena.

– Hvala, rekoh, misleći na sasvim druge stvari i hineći da sam se udubila u svoju knjigu. Čekala sam sve dok više nisam mogla

čuti njegove korake po stepenicama i nabrojala sto ovaca. Onda sam odložila knjigu i polako prešla sobu, osluškajući. Polako sam odškrinula vrata i začula zvuke razgovora koji su dolazili iz daljine. Bilo ih je previše da bih mogla razaznati pojedinačne glasove.

Još sam više odškrinula vrata i pomolila glavu u hodnik. Da sam koga ugledala, rekla bih kako tražim zahod, ali zrak je bio čist. Iskrala sam se iz sobe, tiho zatvarajući vrata za sobom. Išla sam brzo preko hodnika prema stepenicama koje su vodile do sobe u kojoj su bili pohranjeni spisi. Zastala sam pred vratima.

Dlanovi su mi bili skliski od znoja pa sam ih obrisala o hlače prije nego što sam izvadila nevažecu kreditnu karticu iz džepa. Zahvaljujući podukama provalnika Dennisa, dobro mi ide i razvaljivanje brava, ali je jednostavan trik s otvaranjem brave Vale pomoću kreditne kartice bio brži i znala sam kako će ostaviti manje tragova za amaterom poput mene. Bravu sam okrenula jednom rukom, a drugom sam provukla karticu između vrata i dovratka. Isprva se vrata nisu ni pomaknula i mogla sam osjetiti kako mi se kap znoja slijeva između lopatica. Izvadila sam karticu i triput duboko udahnula, osluškajući cijelo to vrijeme buku odozgo i pokušala ponovno.

Ovoga puta brava je kliznula, a vrata su se otvorila. Požurila sam u sobu i zatvorila vrata za sobom, stavljajući zapor da ih zaključam. Oslonila sam se na njih i shvatila kako dahćem. Prisilila sam se na normalno disanje i osvrnula se oko sebe. Najprije sam istražila ormare za spise i ubrzo pronašla ladicu obilježenu natpisom – Klijenti O-R. Bila je zaključana.

Na sreću, Seagullovo program nije bio samo dobrotvorna zaklada, već je bio i na začelju što se tiče starih ormara. U nove ormare se mora provaljivati. Ali s ovako starima mogla sam zaboraviti na set za otvaranje brava koji sam bila kupila od Dennisa. Odmaknula sam ormar od zida i odignula gornji dio,

oprezno, da ostane na mjestu, pa sam čučnula i progurala ruku ispod toga, opipavajući sve dok nisam pronašla bravicu i potisnula je prema gore. Zvuk oslobađanja zasuna bio je prava glazba za moje uši. Oprezno sam spustila ormar i vratila ga na njegovo mjesto. Za to mi je bilo potrebno gotovo pet minuta. Brzo sam prebiralala kroz spise i, pronašavši kartonski fascikl obilježen natpisom – Pollock, M., izvukla ga. Bio je zabrinjavajuće tanak, a kad sam ga otvorila shvatila sam i zašto je tome tako. Sadržavao je samo jedan list papira. Čitajući ga, osjetila sam kako gubim snagu. – Moira Pollock. Spis prebačen 16. veljače u računalo. – Savršen kraj savršena dana.

Sjela sam za računalo, a ono je, kao što sam i očekivala, zatražilo lozinku. Pokušah sa – Seagull. Ništa. Zatim s – Andrew. Začuđujuće je koliko je ljudi dovoljno glupo da koriste svoja osobna imena kao sigurnosne lozinke. Andy nije bio jedan od njih. Dobro sam promislila o svome sljedećem koraku, koji sam morala poduzeti prije nego što se cijeli program sruši. Sjedila sam zureći u ekran, očajnički tražeći inspiraciju.

Onda mi je sinulo. Stisla sam palčeve i izrekla brzu molitvu Bogu New Agea i utipkala – Jonathan. – Hvala ti, Richarde Bachu, rekla sam nježno kada se izbornik pojavio preda mnom.

Jednom ušavši u program, nije mi bilo teško pronaći spise o Moiri. Nisam imala vremena odmah ih pretražiti, već sam odlučila ukrasti neke podatke iz računala; bila sam ponijela nekoliko praznih disketa sa sobom. Na brzinu sam, za svaki slučaj, napravila dvije kopije, stavila ih u džep i isključila računalo. Toliko o zaštićenim podacima. Pogledala sam na sat i vidjela daje gotovo osam i deset. Bilo je vrijeme da se krene.

Na vratima sam zastala i osluškivala. Zakoračila sam u hodnik s uzdahom olakšanja i povukla vrata za sobom. Buka brave koja se vraćala na svoje mjesto činila se kao udar groma. Nisam sačekala kako bih saznala kako je to zazvučalo ostalima.

Otrčala sam niz hodnik pa kroz ulazna vrata. Nisam se zaustavljala sve do auta.

Nije mi bilo drago što tako ostavljam Seagullovo program bez njihova novog volontera, ali sam barem uspjela izbjeći sastanak kolektiva. Osim toga, pomislila sam daje sada, kada je napustila svoje gnijezdo, Moira ta kojoj je pomoć potrebna više nego njima.

Stigla sam kući baš kada je Richard odlazio. Kada me ugledao, lice mu je ozario meni najomiljeniji slatki osmijeh i preskočio je preko ograde koja je dijelila naša dva prednja vrta. Privukao me u svoje naručje i zagrlio. Tek kada sam se počela opuštati, postala sam svjesna toga koliko sam bila napeta nakon provale u Seagullu.

– Zdravo, Brannigan! – uzviknuo je. – Mislio sam da si umrla. Hajde, obuci svoje krpice za izlazak pa ćemo ići uživati.

To je bila primamljiva ponuda. Moj stroj kod kuće nije bio tako dobro sklopljen kao onaj u uredu i znala sam kako ovdje ne bih mogla očitati disketu koju sam bila presnimila u projektu Seagull. Nisam se mogla ni prisiliti da odem u ured ovako kasno. Osim toga, bio je petak navečer i smatrala sam da zaslužujem odmor od lošeg ponašanja. – Zvuči kao dobra ponuda, složih se.

Na brzinu sam se otuširala i sretna navukla čiste svilene hlače kreni boje, koje sam u jednoj trgovini odjeće s greškom bila kupila za deset funti. Dodala sam tome smeđu vezenu majicu bez rukava i lanenu jaknu. Pola sata nakon što sam se bila vratila kući, smještala sam se na suvozačko sjedište Richardove žarkocrvene Bube kabrioleta. Nelagodno sam se promeškolljila i izvukla šačicu zgužvanih papira koji su bili ležali ispod mene te ih bacila na stražnje sjedalo k ostatku smeća.

– Ovaj auto je opasan za zdravlje, progundala sam, šutirajući konzerve Coca-Cole Light's, stare novine i kutije cigareta u stranu i nastojeći pronaći nešto mjesta za noge.

– To je moj ured, odgovorio je kao da je to neki razlog što se

vozi u kanti za smeće.

– Jednom ćeš ga ostaviti otvorena krova i netko će doći i zamijeniti ga za kontejner. Jednoga ćeš jutra naći madrac i hrpu građevinskog otpada u njemu, obavijestila sam ga napola u šali.

Srećom po moje bubnjiće, Richard je imao slobodnu večer pa smo izbjegavali mjesta sa živom glazbom. Završili smo plešući u jednom od najintimnijih gradskih klubova. Nakon toga smo otišli na kinesku večeru, a iza tri sam naposljetku upuzala u krevet, gladna samo jedne stvari. Ne mislim pritom na seks.

11.

Probudila sam se oko podneva uz zvuke elektronske glazbe kompjuterske igrice, i našla Richarda kako sjedi gol ispred ekrana i igra – Tetris. Ta se igra možda čini jednostavnom, ali nije takva. Igračev je cilj izgraditi čvrst zid od raznobojnih cigli različitih oblika. Zvuči dosadno, ali taje igra svojom tiražom nadmašila sve ikad izmišljene računalne igre. Richard je, poput polovice važnih obrtnika u središtu grada, ovisan o njoj. Ipak, za razliku od super-zvijezda iz središta, Richard doživljava – Tetris – kao krajnju svrhu bavljenja računalima.

Odmamila sam sam ga od ekrana – ne ponudom da kuša moje tijelo, već pozivom na ručak u pubu. Naglo je ustao i otišao kući otuširati se, obrijati i obući. Ono što sam mu izostavila reći bilo je da će to biti radni ručak. Prije nekoliko tjedana slijedila sam jednog od klijenata Billyja Smarta do manchesterskog predgrađa. Bila sam željela vidjeti što se ondje zbiva, ali sama žena sigurno bi nekome bila sumnjiva ili bi, pak, postala metom one vrste budala koja misli kako žena koja se negdje pojavi sama – žudi za njihovim društvom. Koja bi mi mogla biti bolja kamuflaža u zabavnom pubu za mlade i moderne ljude – od Richarda?

Krenuli smo mojim autom, djelomično radi zaštite okoliša, a djelomično i radi toga da bi Richard smio nešto popiti. Trebalo mi je oko dvadeset minuta da se dovezeni pred pub u Worsleyu, veliku tavernu iz 1950., s terenom za boćanje i plantažom hmelja koja se protezala uz kanal. Već na parkiralištu sve mi je bilo jasno. Svaki je auto nosio inicijale svoga vlasnika: GTI, XR3, turbo. Osjetila sam se kao građanka drugoga reda zahvaljujući svojoj skromnoj oznaci SR. Ni unutra nije bilo bolje. Sve je bila potpuno renovirano prema onom poglavlju Pivničarske Biblije koje je naslovljeno – Zabavni pub. Moja prva impresija dok smo ulazili bila – je ružičasti neon i krom. Izgledao je kao neukusna verzija bilo kojega njujorškog puba prikazanog u tinejdžerskim filmovima u posljednjih deset godina. Gotovo da sam očekivala da ću naći Toma Cruisea kako baca boce iza bara.

No, nisam imala sreće. Barmen koji je doplesao da nas posluži izgledao je prije kao teretnjak. Dok je Richard naručivao, dobro sam promotrila sve uokrug. Pub je u vrijeme ručka bio pun. – Puno je žena po imenu Tracy, Richard je komentirao.

Bio je u pravu. Žene su izgledale kao da bi zajedno uspjele skupiti jedva toliko neurona koliko je dovoljno da se stvori jedna sinapsa. Muškarci su izgledali kao da očajnički žele ostaviti dojam kako čitaju časopis GQ. Nadala sam se kako ću jednoga dana naići na pub gdje će mi se podjednako sviđati osoblje, dekor, klijentela i jelovnik. Pretpostavljam da su izgledi za to jednaki onima da će Richard jednom prirediti veliko proljetno čišćenje.

Richard mi je dodao gusti sok od naranče i sodu, a potom sam ga odvela do prepuna ugla blagovaonice gdje sam bila opazila svoga tipa. Putem sam Richarda obavijestila o čemu se radi pa je sa zadovoljstvom pristao na igru. Sjeli smo nekoliko metara od njih, za stol s kojega sam imala dobar pogled na svoju metu. Sjedio je za stolom okružen hrpom mladih muškaraca i žena. Nije se trudio biti posebno diskretan. Za početak je izvadio

svijetlozelenu šuškvu trenirku marke Sergio Tacchini. Ispred njega, na stolu, bilo je šest ručnih satova. Čak i iz daljine mogla sam identificirati lažne Rolex i Guccije. Za nekoliko minuta su svi bili rasprodani. Činilo se da ih zaračunava po pedeset funti, i taj je novac dobivao bez pogovora. Nije se činilo da ih prodaje kao originale. Realno bi bilo očekivati da će onaj tko se time bavi biti puno diskretniji, pojedinačna bi prodaja izgledala poput ekskluzivne.

Sada se novih šest satova pojavilo iz džepova Billyjeva preprodavača, a većina njih je nestala jednako brzo kao i oni prije. Stavio je preostala dva natrag u jaknu i sagnuo se pod stol. Izronio je s trima paketima od celofana koja su sadržavala šuškvu trenirke. Veliko iznenađenje! Trenirka koju je sam nosio također je bila krivotvorene marke.

– Ponekad je ovaj posao mučan, promrmljala sam Richardu.

Izgledao je iznenađeno. – Jesam li te dobro čuo? – upitao je začuđeno. – Čujem lija to da si manje od sto posto zadovoljna svojim bavljenjem zločinima?

– Nosi se! – rekoh sarkastično, – Pogledaj samo trenirke! One su prave. Kad ovo ne bi bila operacija nadgledanja, ja bih sada bila tamo i kupovala. Pogledaj samo te boje! – Nisam mogla odvratiti pogled s dviju od njih, zlatne i tirkizne. Jednostavno sam znala kako bih prekrasno izgledala u tim bojama.

Richard je ustao. – Jadna stara Brannigan, zadirkivao me. – Ali ja, zato, ne radim. – Krenuo je prema susjednom stolu.

– Richarde! – zatulila sam. Nekoliko se glava okrenulo pa sam snizila glas do prodorna šapta: – Da se nisi usudio!

Slegnuo je ramenima. – Tko će znati? Ako te netko pita, ja sam ti ih kupio kao poklon. Ti ne moraš znati da su kopije, zar ne? Pomislio sam kako želiš jednu, promrmljao je.

– Naravno da želim. Također želim i Cartierov sat, ali si ne mogu priuštiti original. Priznajem da bih, da mi je Dennis bio

ponudio kopiju prije nego što sam se uključila u ovaj zadatak, kupila istu, ali ovaj posao znatno mijenja na stvari. Žao mi je, Richarde, znam da si me htio usrećiti. I ako želiš jednu za sebe, neću imati ništa protiv.

Richard je odmahnuo glavom. – Ti i tvoji prokleti moralni kodeksi! – prokomentirao je mračno.

– Ma daj! Tko mi je bio prije nekoliko mjeseci održao predavanje o tome kako je nemoralno presnimavati prijateljima albume koje imaš kod kuće, jer to znači oduzimati kruh od siromašnih, izgladnjelih rock-zvijezda poput Jetta? – podsjetila sam ga.

Nacerio se. – OK, Brannigan, pobijedila si. Jesi li dovoljno vidjela ili moramo provesti cijeli dan u ovoj rupi?

Pogledala sam preko, prema susjednome stolu; muškarac bijaše ustao praznih ruku i krenuo prema vratima praćen većinom svoje klijentele. Pretpostavila sam daje ostatak robe vani, u njegovu autu. – Skoro sam gotova, rekoh mu, – Idemo vani s klicima vidjeti što to taj tip krije u svome prtljažniku.

Slijedili smo ih na diskretnoj udaljenosti pa sam uspjela u prolazu sve dobro pogledati. Prtljažnik je bio pun trenirki raznoraznih boja, ali nije bilo puno satova. – U svakom slučaju, izlet se isplatio, istaknula sam vozeći Richarda kući. – Još nešto. Ako sredimo posao sa satovima, možda bismo mogli zainteresirati i tvrtku Sergio Tacchini da i za njih napravimo nešto slično. Iznenađila sam se vidjevši trenirke. Zнала sam je krivotvorenje dizajnerske odjeće velik businesss, ali tek sam sada uspjela shvatiti koliko su povezani svi ti različiti poslovi braće Smart, rekla sam Richardu.

– Puno je takvih stvari u optjecaju, odvratio je on, na moje iznenađenje, – Vidio sam svakakve stvari koje se prodaju na nastupima i u klubovima. Kako bilo, drago mi je da je upalilo. Uvijek sam sretan kada ti mogu pomoći, Same Spade iz Chortona

nad Medlockom.

Jadničak, pomislih. Mi, inače, živimo u Ardwicku, na jednoj od onih adresa koje osiguravajuća društva izbjegavaju. Ali Richard još uvijek vjeruje propagandi onih koji su nas uvjeravali kako se useljavamo u otmjeno naselje. – Iz Ardwicka, ispravih ga odsutno. Prečuo je moju primjedbu i upitao me kakvi su moji planovi za popodne. – Posao, bojim se. Vjerojatno i čak i navečer. Zašto?

– Samo sam se pitao, odgovorio je, previše nevino za moj ukus.

– Reci, Barclav, ili ću ti pospremiti radnu sobu, zaprijetih mu.

– O, ne, samo to ne! – molio me, – Imam priliku dobiti ulaznicu za popodnevni meč na Old Traffordu, ali, da si slobodna, predložio bih ti da odemo u kino.

Opseg žrtve na koju je bio spreman nagnao me da shvatim koliko me zapravo voli. Stala sam na semaforu i impulzivno se nagnula prema njemu kako bih ga poljubila. – Volim te najviše na svijetu, dodala sam krenuvši.

– Pa, hoćeš li me ostaviti kod puba preko puta stadiona? Rekao sam dečkima da ću se tamo naći s njima ako budem mogao, upitao me.

Kako sam mogla odbiti?

Moirin je dosje predstavljao fascinantno štivo. Prva interesantna stvar došla je pod naslovom – Uputnica. Pisalo je: – Dovedena od strane neidentificiranog crnca koji je priložio 500 funti i opisao je kao bivšu zaposlenicu kojoj je hitno potrebna pomoć. – Zvučalo je kao da Stick ima veće srce nego što želi da se zna. To je objašnjavalo i zašto je bio tražio 500 funti u zamjenu za svoju informaciju.

Moira je, navodno, bila dosegla onu točku ovisnosti kada čovjek shvati kako više neće imati previše posljednjih prilika da se odvikne od heroina i promijeni svoj život. Rezultat toga bio je

da je bila uzorna pacijentica. Odlučila je ići najtežim putem, odvikavajući se uz minimalne doze metadona. Naglo se odviknuvši od droge, bila je izuzetno kooperativna, rado je pohađala grupne terapije, reagirala je dobro na individualna savjetovanja. Nakon četverotjedna sudjelovanja u projektu, ispisala se, ali je nastavila dolaziti na terapijske sastanke.

Na samom kraju došlo je jedno iznenađenje. Umjesto da ode u kuću u kojoj bi prošla kroz drugu fazu svoga početnog intenzivnog liječenja, ona se uselila kod žene po imenu Maggie Rossiter. Bilješke u dosjeu pokazale su daje Maggie Rossiter bila socijalna radnica u Gradskom savjetu Leedsa i volonterka u Seagullovu programu.

To je bilo dovoljno neobično da izazove moje blago neodobranje. No posebni izvještaj psihijatra, redovno zaposlenog u Seagullu, otkrio mi je još više. Prema riječima doktora Biggsa, Maggie i Mira bile su razvile visokoemotivno nabijenu međusobnu privrženost još dok je Moira bila u Seagullu. Kada je napustila Seagull, postale su ljubavnice i sada su živjele zajedno kao par. Po doktorovu mišljenju, veza je bila značajno pridonijela Moirinoj predanosti da se riješi heroina.

– Jettu će se to zasigurno svidjeti, pomislila sam i zabilježila adresu Maggie Rossiter. To je jedna od stvari koje su naširoko poznate, puno kurvi preferira veze sa ženama. Ne mogu reći kako im zamjeram. Da su jedini muškarci s kojima sam imala posla bili klijenti ili svodnici – i ja bih se vjerojatno slično osjećala. Ali kada se radi o ženi koju ste smatrali svojom idealnom partnericom, onda je to već sasvim druga stvar.

Nevoljko sam nazvala Colcutt Manor kako bih Jettu podnijela najnoviji izvještaj, ali Gloria me obavijestila kako je on vani. Ne, ne zna kad će se vratiti. Da, vratit će se te večeri. Gotovo sam osjetila olakšanje što ga nema kod kuće. Osjećala sam da bi, kada sazna kako imam Moirinu adresu, mogao htjeti

poći sa mnom. Nisam mogla ne pomisliti kako je to najneugodniji mogući način rješavanja stvari. Sve te sirove emocije nikamo nas ne bi dovele. Odlučila sam tako otipkati novi izvještaj i putem telefaksa mu poslati poruku preko Glorije, kako bi mu je ona mogla prenijeti čim se vrati.

Presnimila sam spise s informacijama o Moiri na disk na kojem sam čuvala i druge informacije koje su se odnosile na Jettov slučaj, a zatim isključila računalo. Ured se činio neprirodno tihim, ne samo zbog toga što sam tu bila sama, već i stoga što su sve druge urede zauzimali razumni ljudi koji misle daje posao od ponedjeljka do petka sasvim dovoljan smisao života. Zaključala sam za sobom i otišla do prizemlja. Srećom, izašla sam na ulicu Oxford nešto prije nego što je završila popodnevna matineja u kinu "Palače i rasula svoje uzvanike po pločniku. Auto sam bila ostavila ispred svoje kuće, jer je parkiranje blizu ureda nemoguće, zahvaljujući onima koji subotom popodne idu u kino ili u kupovinu. Osim toga, mislila sam kako bi mi dobro došla šetnja. To je bilo prije nego što je počela padati kiša.

Prošla sam pored BBC-a i krenula preko ulice Upper Brook. Do kuće sam uspjela pokisnuti do kože. Nadala sam se da Richard na tribinama sjedi dovoljno visoko da izbjegne namakanje. Na brzinu sam se otuširala kako bih se ugrijala, pa sam stala ispred ormara, pitajući se kakva bi odjeća mogla biti ključ koji će mi otvoriti vrata Maggie Rossiter.

Odlučila sam se za svoje omiljene levisice i krem dolčevitu. Nadala sam se kako će to biti potpuno neuvredljivo; kako ne izražava ništa s čime se jedna socijalna radnica, lezbijka, ne bi složila. Otišla sam do kuhinje kako bih sebi pripremila laki obrok od plodova svoga obilaska veletrgovine. Sve to isprala sam malom votkom i gustim sokom od grejpa. Zapravo se nisam žurila. Namjeravala sam stići do Maggina doma u Bradfordu između šest i šest i pol. Uz malo sreće, tada će još obje biti kod

kuće.

Kako se pokazalo moje je planiranje bilo vražje djelo. Dovoljno sam lako pronašla Magginu jednostavnu kuću, koja je stajala u nizu kuća u mirnoj luci oko kilometar i pol udaljenoj od autoceste. Sparkirala sam se ispred nje i osjetila malaksalost čim sam vidjela daje kuća u mraku. Ipak sam pošla šašavo popločanom stazom i pokucala na prugasta borova ulazna vrata. Naravno, odgovora nije bilo.

Dok sam se vraćala stazom, jedna mala bijela mačka se protrljala uz moje noge. Čučnula sam kako bih je pomazila. – Pretpostavljam da ne znaš kamo su otišle, je l' tako? – upitala sam je nježno.

– U klub Dorsett Trades and Labour, rekao je duboki muški glas iza mene. Umalo sam zanijemila od šoka.

Ustala sam brzo i zagledala se u smjeru glasa. Visok, taman i privlačan muškarac stajao je kraj ograde, držeći u ruci kutiju punu namirnica. – Oprostite... – započela sam neadekvatno.

– Ja sam taj kome bi trebalo oprostiti; preplašiti vas tako!... – ispričao se s osmijehom koji je zaiskrio u njegovim sjajnim očima. Slegnula sam ramenima. Takvim bih očima oprostila većinu stvari. – Ako tražite Maggie i Moiru, otišle su u klub Dorsett Trades and Labour, rekao je.

– Oh, da, ogradih se, – Zaboravila sam da će večeras ići van. Poslije ću ih naći.

– Jeste li njihova prijateljica? – upitao je.

– Zapravo – prijateljica njihova prijatelja, odgovorih prilazeći mu stazom. – Poznajem Maggie iz Seagulla.

– Ja sam Gavin, rekao je, – Njihov sam susjed. Mi smo trebali ići večeras s njima, ali već smo se bili dogovorili s nekim ljudima da nam dođu na večeru. No, siguran sam da će biti još puno prilika da čujem Moiru kako pjeva na javnom mjestu.

Iznenadnih se. Moira je počela pjevati? Progutala sam knedlu i

progovorila prije nego što nestane Gavinove razgovorljivosti. – Nisam znala daje to večeras, improvizirala sam.

– Ooo da, velika noć! Njen prvi angažman. Bit će to veliki uspjeh. Znam ja to, čujem dovoljno njenih proba!

Pristojno sam se nasmiješila i zahvalila mu se na pomoći. – Valjda ću ih naći drugi put, rekoh, vraćajući se u svoj auto. Gavin je uspio pomaknuti se ispod svoje kutije i ušao je u drugu kuću. Izvadila sam svoju kartu i zagundala. Dorsett je bio udaljen punih trideset i dva kilometra. S uzdahom sam krenula natrag prema autocesti.

12.

Već tri minute nakon ulaska u klub Dorsett Trades and Labour, bilo mi je jasno kako mi ni dvostruka plaća ne bi mogla nadoknaditi to što subotnju večer provodim ovdje. Ne znam dovoljno o drugim sjevernim klubovima da bih mogla procijeniti je li ovaj bio tipičan, ali, ako je, onda upućujem svoje iskreno suosjećanje onima jedničcima koju zarađuju za život nastupajući ovdje. Sama je građevina bila betonska kutija izgrađena 60-ih, sa šarmom mrtva psa. Sparkirala sam se između mnoštva starih cortina i datsuna i zaputila se prema žarko osvijetljenom ulazu.

Već je to što sam žena predstavljalo problem. U svojoj beskrajnoj mudrosti, klubovi za poslovne ljude ne dozvoljavaju ženama da budu punopravni članovi. Nepoznate žene koje pokušavaju ući same – potpuno su nepoželjne. Vrtar, lica obilježena ožiljcima svojstvenima rudaru, nije bio impresioniran mojom pričom da sam ja menadžer i da sam došla vidjeti Moirin nastup čak ni kad sam mu pokazala poslovnu karticu koja ne specificira što su Mortensen and Brannigan. Ipak je nevoljko pozvao klupsku sekretaricu koja je naposljetku pristala pustiti me

unutra, nakon što me nadugo i naširoko obavijestila kako neću moći kupiti alkoholna pića.

Požalila sam zbog toga pravila, unatoč činjenici da ću voziti čim ponovno prijeđem prag. Jedini način da se večer u klubu Dorsett Trades and Labour učini podnošljivom, je da se čovjek toliko napije da ne obraća više pozornost na to gdje se nalazi. S moje lijeve strane nalazio se žarko osvijetljen bar, krcat i već posve plavičast od dima.

Izgledalo je kao da je pobuna u tijeku, takva je bila moja impresija pri pogledu na ološ okupljen oko bara. Nastavila sam kroz dvostruka vrata iznad kojih je titrao plavi neonski znak na kojem je pisalo 'Pozornica'. Kao i bar, i ova je prostorija bila treperavo osvijetljena sjajnim svjetlima i ispunjena maglicom cigaretnog dima. Bila je pretrpana malim, okruglim stolovima, od kojih su dvije trećine zauzimale brbljave grapice muškaraca i žena. Njihova je razdraganost bila zarazna, pa sam se morala podsjetiti na svoju prvu reakciju na klub.

Na drugom je kraju sobe bila mala pozornica. Trio – električne orgulje, bubnjevi i bas – bez nota je svirao – The Girl From Ipanema. Nitko ih nije slušao. Pogledala sam uokolo, pokušavajući u gužvi pronaći Maggie. Najprije nisam uspijevala vidjeti nijednu ženu koja bi stajala sama, ali sam u dragom pokušaju uspjela.

Stajala je u sjeni na rubu sobe, blizu izlaza. Izdvajala ju je njena odjeća i povučenost. Za razliku od dragih žena u sobi, osim mene, nije bila odjevena u svoju najbolju odjeću – visoke potpetice i svijetlu haljinu. Maggie je nosila traperice, pamučnu košulju i tenisice. Gledajući s moga mjesta, činilo se daje isto tako izbjegavala i kozmetička pretjerivanja, kojima je naginjao ostatak sobe. Bila je otprilike moje visine, kovrčave sijede kose do ramena. Imala je oko četiri i pol kilograma viška, ali se prije činila mišićavom nego bucmastom.

Na trenutak sam se bavila mišlju da prvo priđem njoj, ali sam odlučila suprotno. Posumnjala sam da bi ona odmah skočila u Moirinu obranu i da bi me odbila prije nego što procijeni što imam za reći, a ja joj to ne bih mogla zamjeriti. Čak i da sam joj i odlučila prići, prolaz mi je bio odsječen. Klavijarurist je završio stvar Stana Getza s improvizacijom i odsvirao fanfare. Krupan muškarac je skočio na pozornicu i zagrijao publiku s nekoliko škakljivih viceva, zatim je najavio: – Dame i gospodo, zaplješćite večerašnjoj atrakciji, mladoj dami koja će stići do vrha. Poslušajmo Moiru Moore!

Uz sljedeće fanfare nestao je iza pozornice. Grupa je zasvirala uvodne note pjesme – To Be With You Tonight – i Moira je izašla na pozornicu. Idući prema naprijed, prema snopu svjetla koji se prelijevao iz reflektora stvarajući kružnu površinu na tlu pozornice, ogledavala se nervozno lijevo-desno, kao da traži kamo bi mogla pobjeći. Nosila je usku plavu haljinu od svjetlucave tkanine koja joj je dosegala do malo iznad koljena. Izgledala je bolno mršavo.

Kada je grupa odsvirala uvod, Moira se nagnula prema mikrofonu i počela pjevati. Malo je reći kako sam bila zadivljena. Je li to zaista mogla biti žena koja bi bila zadovoljna inferiornijim položajem, ulogom pjesnikinje, smatrajući da njezin glas nije dovoljno dobar? Dakako, nije posjedovala svilenu punoću Jettova glasa, ali, po bilo kojim drugim standardima, Moira je imala izvanredan glas. Neznatno hrapav, gotovo melankoličan; savršeno je izvodila bravure, a nervoza, koju je izražavalo čitavo njezino tijelo, nije se prenosila na njeno pjevanje. Čak su i klipani u publici zamuknuli kako bi mogli čuti Moirinu pjesmu.

Otpjevavši pjesmu koja je bila prvi Jettov hit, nastavila je s pomno probranim baladama, završavajući s verzijom pjesme – Who Will You Turn To, koja je umalo rasplakala žilavu staru Brannigan. Publika je bila zadovoljna – pljesak, povici

odobravanja, pozivi na bis. Moira je izgledala iznenađena i zbunjena prijemom; okrenula se i rekla klavijaturistu nešto što mi nismo mogli čuti. Kimnuo je i ona je zapjevala himnu kurvi, – Private Dancer, s onom vrstom gorčine u glasu, koja je mogla biti jedino plod vlastita iskustva. Rulja je podivljala. Daje bilo po njihovom, ona bi nastavila pjevati cijelu noć, ali je pred kraj pjesme izgledala već potpuno iscrpljeno i, završivši, zašla je zahvalno za pozornicu.

Kao i ostatak publike, i ja sam bila očarana Moikom, a kada sam se osvrnula prema mjestu na kojem Maggie bijaše stajala, shvatila sam kako sam se previše bila opustila i pritom zaboravila na posao. Maggie je bila otišla. Bijesna na sebe, požurila sam, krećući se uz rub prostorije, i prošla kroz prolaz koji se nalazio s jedne strane pozornice.

Bio je to uzak prolaz. Dvoja vrata slijeva bila su obilježena natpisima Dame i Gospoda, a zdesna su bile stepenice koje su vodile do pozornice. Zašavši za ugao, pronašla sam još troja vrata. Pokucala sam na prva, ali odgovora nije bilo. Isto je bilo i s drugima. Pri trećem pokušaju mi se posrećilo. Vrata su se odškrinula kojih petnaestak centimetara i u prorezu se pojavilo Maggino lice. Izbliza je bila lijepa. Imala je sitno lice skladnih crta i inteligentne plave oči s borama od smijanja u kutovima. Bila je u srednjim tridesetima. – Izvolite, koga tražite? – upitala me uljudno.

Nasmiješih se. – Zdravo, vi ste zacijelo Maggie. Željela bih vidjeti Moiru.

– Oprostite, poznajemo li se mi otkuda? – Ne sačekavši odgovor, nastavila je: – Slušajte, ako želite autogram, mogu joj reći da vam da jedan.

Odmahnula sam glavom. – Hvala, ali ja je moram vidjeti. Riječ je o osobnim stvarima, izjavih blago.

– Tko je to? – zazvala je Moira iznutra.

– Nitko koga znamo, dobacila joj je Maggie preko ramena. Okrenula se prema meni i rekla: – Gledajte, ovo nije pravo vrijeme. Ona je upravo odradila nastup i treba se odmoriti.

– Ono što joj ja imam reći neće dugo potrajati. Ne volim biti tvrdoglava, ali neću otići dok ne popričam s Moikom, rekla sam odlučno, trudeći se djelovati samouvjerenije nego što sam se zapravo osjećala. Znala sam kako bi Maggie mogla pozvati izbacivače, koji bi me najurili tako brzo da moja stopala ne bi stigla dotaknuti ljepljive tepihe. No znala sam i to kako bi u tom slučaju Moira na trenutak ostala sama. Uostalom, Klub Dorsett Trades and Labour nije mi djelovao kao mjesto koje ima interni telefon i garderobu za svoje zvijezde.

– Što se, dovraga, događa? – zapitala je Moira svadljivo, prilazeći vratima. To je trebao biti trenutak moga trijumfa – naći se ovako, licem u lice s objektom svoje potrage, ali ton kojim mi se obratila uništio je tragove bilo kakva zadovoljstva u meni. – Jeste li gluhi? Rekla vam je da sam preumorna da i s kim pričam.

– Žao mi je, znam da nije pravi trenutak, ali moram porazgovarati s vama, ispričala sam se. – Dugo mi je trebalo da vas pronađem i bilo bi važno da poslušate što vam imam reći, pokušala sam s pomirljivim osmijehom, na koji se Maggie, koja je kao buldog stajala ispred Moire, namrštila.

Moira je uzdahnula i privukla svoj bijeli kućni ogrtač čvršće oko sebe. – Prokleta ste u pravu, stvarno nije pravi trenutak. Valjda bi ipak bilo bolje da uđete. Kažem vam, sestro, kako bi za vas bilo bolje da ne donosite loše vijesti.

Pričekala sam da se Maggie nevoljko odmakne od vrata, a onda sam ušla u majušnu garderobu. Tu su se nalazila dva plastikom prekrivena toaletna stolića i tri stolca, jedan umivaonik u uglu, i nekoliko kuka na zidu. Moira je sjela na stolac okrenut prema ogledalu i nastavila skidati šminku. Maggie se prekrizanih ruku naslonila na zid.

Privukla sam stolac do Moirina i sjela. – Ne mislim da su vijesti loše, ali vi ćete o tome sami odlučiti. Zovem se Kate Brannigan i privatna sam istražiteljica, Moira mi je uputila munjevit pogled, sa strahom u očima, a onda se prisilila ponovno pogledati u ogledalo.

– Zašto vas ja zanimam? – upitala je.

– Jett me je zamolio da vas nađem, rekla sam joj, pažljivo prateći njenu reakciju. Ruka u kojoj je držala jastučić za skidanje šminke se zatresla i ona ju je brzo spustila na stol.

– Ne razumijem o čemu govorite, rekla je tihim glasom.

– Želi ponovno raditi s vama. Gorko žali zbog onoga što se dogodilo prije toliko godina, pokušala sam. Moji su mi instinkti govorili da, dok god je Maggie u sobi, ne smijem igrati na kartu osjećaja.

Moira je slegnula ramenima. – Nemam pojma o čemu vi to.

Sada je progovorila Maggie: – Mislim kako biste sada trebali otići.

Praveći se kako nisam čula njezinu upadicu, nastavila sam: – Gledajte, Moira, Jett očajnički želi stupiti u kontakt s vama. Rekao je kako je njegov posao krenuo nizbrdo otkada ste prestali zajedno pisati pjesme. Kao njegova obožavateljica, moram se složiti s njim. A, kladim se, vi također. On samo želi naći se s vama, popričati o mogućnostima da ponovno počnete raditi zajedno. To je sve. Bez ikakvih obveza.

Moira se grubo nasmijala. – O, da? A što će Kevin na to reći? Ako ste me tražili, onda znate kakav je bio moj život u posljednjih par godina. G. Krjeposni me i prije smatrao smutljivicom; uostalom, što će misliti Jett kada sve to sazna?!

– Jett zna sve o tome i nije mi rekao da vas prestanem tražiti samo zato što ste se bavili prostitucijom, ili bili na heroinu. Želi popričati sa vama. Nije ga briga što se desilo u međuvremenu, prepirala sam se što sam žučnije mogla.

Moira je prošla rukom kroz svoje kratke koverče. – Ne bih rekla, reče nježno, – Previše je vode prošlo ispod mosta.

– Čuli ste je, Maggie ju je naglo prekinula. – Zaista mislim kako biste trebali otići prije nego što je još više uzrujate.

Slegnula sam ramenima. – Ako je to ono što Moira želi, ja ću otići. Rekla sam Jettu kako bi mogao potratiti novac očekujući od mene da vas nađem. Rekla sam mu kako možda ne želite biti nađeni, ali on neće odustati. Sljedeći detektiv kojega unajmi mogao bi biti tvrdoglaviji od mene.

– Nemojte nam prijetiti! – planula je Maggie.

– Ja vam ne prijetim, odvratih, – Jednostavno pokušavam biti iskrena prema vama. Jett vas je odlučio pronaći. Koliko god ga to koštalo. Možete pobjeći večeras, ali ćete, sigurno, opet ostaviti neke tragove. Onda će vas pronaći netko drugi i možda će čak sam Jett biti taj koji će sljedeći pokucati na vaša vrata. Ne mislite li kako bi bilo bolje da se nađete pod vašim uvjetima, kada za to budete spremni, nego da vas on iznenadi?

Moirina se glava spustila na dlanove. – Kažete da već zna? – promrmljalaje.

– Zna za sve osim za pjevanje. – 'To ga zacijelo neće previše pogoditi', pomislih podrugljivo.

Moiria je podignula glavu i pogledala se u ogledalu. – Ne znam, rekla je nesigurno, pripaljujući snažnu cigaretu marke 'Gauloise.

Maggie je prešla sobu u dva koraka i zaštitnički zagrlila Moiru. – On ti više nije potreban, izjavila je, – Gdje je bio kada ti je zaista bila potrebna pomoć? Ako mu je bilo toliko stalo do toga da te nađe, zašto nije to učinio onda kad si otišla? On je sebičan. Njegova karijera je potpuno zaglibila i sada želi da ga ti izvadiš iz govana. Ali ti mu ništa ne duguješ, Moira.

– Tako, dakle, primijetih, – Sada smo odjednom otkrili model granica osjećaja krivnje, ha? Samo to što Jett nije odmah reagirao

treba značiti kako je sebičan. Radi li se o tome?

Maggie me ljutito pogledala, ali Moira se nasmiješila, podignuvši ruku kako bi stisnula ruku svoje ljubavnice. – On nije takav, Maggie. On je jedan od onih dobrih frajera. Nisam očekivala da bi me mogao tražiti. Toliko dugo sam ga bila nervirala, da mu je zacijelo odlanulo kada sam otišla.

– I, što ćete učiniti? Hoćete li barem poslušati što vam želi reći?

Moira je duboko povukla dim. Maggie je izgledala kao da zadržava dah i moli se. Napokon je Moira ispuhнула dim kroz nosnice i kimnula. – Saslušat ću ga. Kada to možete dogovoriti?

– Što prije – to bolje. On je kod kuće i radi na svome novom albumu. Vjerujte mi, još jučer je vapio za vašom pomoći.

Moira se široko nasmiješila i činilo se kao da se pomladila za deset godina. Ozareno je upitala: – Može večeras?

– Dalo bi se srediti.

– Ali prošlo je deset sati! – pobunila se Maggie, – Ne možeš sada otići tamo.

– Maggie, osim ako je Jett bio na transplantaciji osobnosti, budan je i gleda nešto na videu ili sluša glazbu do tri ili četiri sata. On se ne budi nedjeljom ujutro radi omnibusa 'Archerovi' na radiju, odgovorila je Moira pomalo je zadirkujući.

Maggie je pocrvenila. – Još uvijek mislim kako bi to mogla i ostaviti za sutra, rekla je tvrdoglavo, – Umorna si. Trebaš se odmoriti poslije nastupa.

'Ona treba još puno toga naučiti', pomislila sam tužno. Svaki izvođač kojeg sam ikad srela tako je uzbuđen poslije nastupa da mu je potrebno pola noći da se smiri do one točke kada je spavanje moguće. Zato se puno njih i navuče na mješavinu amfetamina i barbiturata.

Kao daje pročitala moje misli, Moira mi reče: – Ne, Maggie. Sada sam na sedmom nebu. Sav taj pljesak! Večeras se osjećam

kao da bih mogla biti ravna Jetru kada ga susretnem. I ako to prespavani, vjerojatno ću izgubiti hrabrost. Ili ću ti dozvoliti da me odgovoriš od toga.

Moira je ustala i stavila ruku oko Maggina struka. – Kate, ako mi date deset minuta, naći ćemo se na parkiralištu. Naš je auto crveni 2CV. Morat ću još otići kući i obući nešto primjerenije, dodala je, pokazujući na svoju plavu svjetlucavu haljinu i trenirku. – Ako nas dopratite do tamo, moći ćete me odvesti da vidim Jetta, ako vam to odgovara.

– Može, potvrdila sam, presretna. Nema ljepšeg osjećaja na svijetu od spoznaje da ste dovršili težak posao. Moira nije bila jedina koja je bila opijena.

Sat kasnije smo Moira i je išle autocestom prema Manchesteru. – Osjećam se kao da sam u posljednjih nekoliko tjedana više vremena provela na ovoj autocesti nego u vlastitom krevetu, promrmljala sam, nastojeći prekinuti tišinu koja nas je obavijala od trenutka kada smo bile napustile Maggie, koja nam je žalosno bila mahnula sa svojih ulaznih vrata.

Moira se zahihotala. – Žao mi je što sam vas toliko namučila, primijetila je.

– Ne brinite, nije bila riječ samo o vama, već i o drugom slučaju na kojem radim. Grupi koja preplavljuje zemlju lažnim satovima. Znae, kopijama Rolexa i takvim stvarima.

Moira je kimnula. – Točno znam na što mislite. Puno je frajera u Bradfordu koji se bave tim stvarima. Dobro se zarađuje. Znae, bilo koja velika stvar, kao filmovi Batman ili Teenage Mutant Turtles – samo je presnime, proglase legalnom robom i onda prodaju po puhovima i tržnicama. Frajer za kojeg sam bila radila davao nam je lažne parfeme, da ih prodajemo klijentima za njihove žene, možete li u to povjerovati?

Nasmijala sam se. – Krasno. Volim psihologiju. – Stavila sam u kasetofon – Language Of Life, album grupe Evervthing But

The Girl i obje smo se primirile, slušajući senzualni glas Tracy Thorn.

– I, kako ste me pronašli? – naposljetku me upitala Moira dok sam skretala na cestu M6, na jug, prema Jettovu imanju. Domu koji Moira još nikada nije vidjela, prisjetila sam se.

Kada sam došla do Sticka i dijela priče u kojem je tražio četiristo funti, glasno se nasmijala. – Zna, reče, – kako bih mu, ako ovo upali, mogla i platiti. Samo to zamislite, umro bi od stida kada bi se pročulo da me bio odveo u Seagull. Stick je čvrst muškarac! Ne bi mogao podnijeti sramotu.

Skrenula sam pred ulaz i odvila prozor kako bih pritisnula puce interfona. Kad mi se javio glas, odlučno sam rekla: – Ovdje Kate Brannigan, tražim Jetta. Nemojte se zafrkavati sa mnom, Gloria, pustite me unutra.

Dok su se vrata otvarala, krajičkom oka sam promatrala izraz Moirina lica. Činila se zaprepaštenom. Išla sam dugom privatnom cestom sve dok svjetla moga automobila nisu obasjala kuću. – Bože sveti! – uspjela je izustiti. Mogli ste me upozoriti, Kate.

Zaustavila sam se pri dnu stepenica koje su vodile do ulaznih vrata i rekla: – Jeste li spremni?

Moira je duboko udahnula i odvrtila: – Spremnija nego ikad.

Izašle smo iz auta i zaputile se prema vratima. Kada smo već bile nadomak vratima, ona su se otvorila i snop svjetla je nahrupio van. Jett osobno stajao je na dovratku. Bio je dovoljan trenutak da shvati kako nisam sama. Onda je ugledao osobu koja je stajala pored mene. – Moira? – rekao je čudeći se, kao da ne može vjerovati svojim očima. Pustila sam je da prođe pored mene.

Rekla je: – Zdravo, mali! – zaustavivši se nekoliko koraka od njega.

Jettovo je oklijevanje bilo kratko; onda joj je prišao i privio je u svoje naručje. Moira je zarila glavu u njegovo rame.

Ja sam se zaputila natrag u noć, pokušavajući pokrenuti auto

što je tiše moguće. Nekim stvarima ne trebaju svjedoci. Osim toga, morala sam još izdiktirati puno računa prije odlaska na spavanje.

DRUGI DIO

13.

Zvuk telefona trgnuo me iz sna. – Kate? Jett je. Hitan slučaj, dođite odmah ovamo. – Onda je spustio slušalicu. Na satu je bilo 01:32. Blaženi ponedjeljak! Iskočila sam iz kreveta i rutinirano se odjenula. Bila sam već na pola puta prema autu kada sam se odjednom sjetila da sam prije šest tjedana bila prestala raditi za Jetta. Što je sad ovo, dovraga? Do tada sam već bila budna pa sam pomislila kako bih mogla otići tamo i provjeriti što se događa.

Vrata su bila otvorena, a Jett me čekao stojeći na njima. Izgledao je potpuno nadrogirano. Upitala sam ga što se dešava, a on mi je pružio ključ i rekao: – Soba za probe.

Bio je to moj prvi les. Detektivi u knjigama spotiču se preko leševa svaki drugi dan, ali Manchester je daleko od Chicaga po mnogim stvarima. Moja je prva reakcija bila otići iz sobe što brže i trčati sve dok ne stignem u sigurnost svoga auta.

Umjesto toga pokušala sam se, dišući duboko, othrvati mučnini. To je bila moja druga greška. Nitko mi nikada nije rekao da svježe prolivena krv ima tako snažan miris. Moje jedino iskustvo s takvim stvarima bilo je kada je pola kilograma teška jetra procurila po mojoj čekovnoj knjižici, ni to nije baš bilo ugodno.

Pokušala sam se ponašati profesionalno i zaboraviti na to da sam poznavala osobu koja je sada ležala mrtva na uglačanom

drvenom podu. Ako sam mislila prebroditi ovo iskustvo, morala sam sebe uvjeriti da to nije ništa stvarnije od Gorea u horror filmu.

Moirino tijelo ležalo je nekoliko metara udaljeno od ulaza u sobu za probe. Njeni su udovi bili okrenuti u nakrivljenim uglovima, previše neobičnima da bi se takav položaj mogao smatrati udobnim. Već samo to bilo je dovoljno da se vidi kako je nešto pošlo po zlu, ali bilo je još toga. Stražnja strana njene glave bila je umrljana krvlju koja se pretapala u zgrušanu lokvu. Nekoliko metara dalje ležao je tenor-saksofon, njegova je sjajna zlatna truba bila umrljana krvlju. Ništa nisam dirala. Iako sam se s oružjem kojim je počinjeno ubojstvo dosad bila susrela jedino u igri – Cluedo, čak sam i ja znala kako bi bilo najpametnije sve ostaviti tako kako jest.

Otišla sam oprezno do tijela i primijetila kako je lice ostalo okamenjeno u izrazu blagog iznenađenja. Čučnula sam, prisiljavajući se ne misliti na to kako je to tijelo još maloprije bilo Moira i primijetila kako su ruke prazne, dlanova okrenutih prema gore. Tu nije bilo nikakvih tragova. Osjećajući se šašavo zato što nisam znala što bih drugo mogla učiniti, uhvatila sam je za ručni zglobov i uzaludno pokušavala osjetiti puls. Ništa. Njena je koža bila mlaka – ne baš normalne temperature, ali niti hladna. Ustala sam i pogledala na svoj sat. Bilo je prošlo četrdeset minuta otkada me Jett bijaše probudio. Zašto, dovraga, ne dolazi policija?

S dubokim sam uzdahom izašla iz sobe i zaključala je za sobom. Pronašla sam Jetta u plavoj radnoj sobi, šćućurena u dubini svoje sofe. Sjela sam pored njega i stavila mu ruku na rame. Njegova se koža kroz tanku svilenu košulju činila hladnom i vlažnom.

Oči su mu izražavale strah. Shvatila sam kako je prije u šoku nego nadrogiran.

– Ona je mrtva, zar ne? – prošaptao je promuklim glasom.

– Bojim se daje tako.

Kimnuo je i nastavio kimati kao da ima tik. – Nisam je nikada trebao dovesti ovamo, promrmljao je.

– Jette, što se dogodilo? – upitala sam ga što sam nježnije mogla. Bilo mi je jasno da postavljam sasvim retoričko pitanje, ali sam htjela čuti odgovor iz njegovih usta.

– Ne znam, odgovorio je piskutavim glasom kao u tinejdžera, – Trebali smo večeras raditi na novoj pjesmi, a kada sam ušao – ona je tu ležala. – Pročistio je grlo i šmrcnuo. – Pa sam izašao, zaključao sobu i nazvao vas. Puno vam hvala!

– Jeste li joj tada opipali puls? – upitala sam ga.

– Nije bilo potrebe. Duša je već bila otišla. Odmah mi je to bilo jasno.

Hvala vam, doktore Kildare! – Zašto još nema policije? – upitah, suzdržavši se od primjedbe kako je možda još bila živa kada je on postavio svoju New Age dijagnozu.

– Nisam zvao policiju. Pozvao sam samo vas. Mislio sam kako ćete vi znati što činiti.

Nisam mogla vjerovati svojim ušima. Pronašao je mrtvo tijelo bivše ljubavnice u svojoj kući i nije pozvao policiju?! Ako je htio baciti krivnju na samoga sebe, jedino što je još trebao dodati u prilog tome bilo je pozvati i svoga odvjetnika. – Jette, sada biste ih trebali pozvati. Zapravo, trebali ste to učiniti prije nego što ste pozvali mene.

Tvrđoglavo je odmahnuo glavom. – Ne. Želim da se vi za to pobrinete. Vama mogu vjerovati.

– Jette, ne možete zataškati ubojstvo. Morate nazvati policiju. Slušajte, ja ću ih pozvati ako vi ne možete, očajnički sam ponudila. Posljednja stvar koja mi je u životu trebala bila je da si policajci utuže u glavu kako sam uključena u prikrivanje zločina.

Slegnuo je ramenima. – Kako hoćete, ali želim da vi to sredite.

– Popričat ćemo o tome za trenutak. – Ustala sam i izašla, iako je i u toj je sobi bio telefon; bilo mi je prijeko potrebno malo privatnosti kako bih pokušala zbrojiti misli, pa sam krenula hodnikom prema Glorijinu uredu. Kada sam došla do vrata, ugledala sam Neila kako silazi niz stepenice. Izgledao je iznenađen što me vidi, a i ja sam bila iznenađena što vidim njega. – Kate! – uzviknuo je. – Nisam znao da ste ovdje.

– Jett me zamolio da dođem, rekoš nevjesto, osjećajući kako mi je vijest o Moirinioj smrti na vrhu jezika.

– Možda se vidimo poslije, rekao je i mahnuo, nastavljajući hodati hodnikom prema krajnjem krilu. Bilo je jasno da mu se nije učinilo neobičnim to što je poslovni sastanak zakazan usred noći.

Ušla sam u sam Glorijin ured, zatvorila vrata za sobom, te podignula slušalicu i nazvala 999. Brzo sam bila spojena s hitnom službom. – Htjela bih prijaviti ubojstvo, rekoš. Na vlastito zaprepaštenje, osjetila sam kako se u meni rađa poriv za smijanjem – zacijelo sam bila u većem šoku nego što sam toga bila svjesna.

Policajcu s druge strane žice to nije bilo smiješno. – Je li to neka neslana šala? – zapitao je.

Sabrala sam se i rekla: – Oprostite, ne, na nesreću nije. Ubijena je jedna žena na Colcutt Manoru, malo izvan sela Colcutt.

– Kada se to dogodilo, gospođo? – Njegov je glas bio oštar i hladan.

– Nismo sigurni. Tek smo pronašli tijelo. – Iznijela sam mu detalje. Činilo se kao vječnost. Kada sam se vratila, Jett je i dalje sjedio na istom mjestu, obgrlivši se rukama i ljuljajući se naprijed-nazad. Bila mu je potrebna šalica jakog, slatkog čaja, ali nisam bila sigurna da bih mogla otići do kuhinje i natrag bez klupka vune ili kakve karte. Umjesto toga sam sjela i zagrlila ga.

– Jette, – rekoš nježno, – morat ćemo pojasniti vašu priču ili će policajci biti jako opaki prema vama. Slušajte: prolazila sam ovuda vraćajući se kući s posla i navratila na piće. Pričali smo gotovo sat vremena, a onda ste vi otišli do sobe za probe kako biste doveli Moiru da nam se pridruži. Tada ste našli tijelo. Ja sam već bila ovdje. Razumijete? – Mogla sam se samo moliti da patolozi neće uletjeti s nekim vremenom nastupanja smrti koji će od njegova alibija napraviti kašu.

– Nemam što reći policajcima, obavijestio me.

– Jette, ako ne želite provesti ostatak noći u postaji, držat ćete se moje priče. U njihovim ćete očima vi biti glavni osumnjičeni, posebno ako im kažemo istinu. Obećajte mi da ćete se držati moje verzije. – Ponovila sam mu priču i natjerala ga da je izrecitira.

Omeo nas je udaljeni zvuk interfona. Jett se nije niti pomaknuo, pa sam ja otišla prema predvorju. No prestigla me Gloria. Bila je odjevena u crveni kimono od teške svile s izvezenim zlatnim zmajevima. Ili je imala uši poput šišmiša ili je upravo bila silazila kada se interfon oglasio. Provodila je svoje uobičajeno prijateljsko ispitivanje preko interfona, kada sam se uplela i odrješito rekla: – Pustite ih, Jett zna sve o tome.

Pritisnula je puce za otvaranje vrata i okrenula se Ijutito prema meni. – Ja ne znam što vi to izvodite; policija usred noći! Pretpostavljam da se Moira drogira ili nešto slično. Da vas bar nikad nije unajmio! Svi bismo bili sretni.

Osjećala sam se odvratno što je jedino opravdanje koje mogu ponuditi kao odrješit odgovor: – Moira se neće drogirati ili nešto drugo – više nikada. Netko se za to pobrinuo. Moira je mrtva.

Prije nego što sam stigla ispravno prosuditi njenu reakciju, začulo se kucanje na ulaznim vratima. Progurala sam se pored Glorije i otvorila vrata. Dva su uniformirana policajca stajala na ulazu, bljeskajuće plavo svjetlo na krovu njihova auta obasjavalo ih je zastrašujućim sjajem. – Gospođica Brannigan, zar ne? –

upitao je pristojno stariji muškarac.

– Ta sam. Uđite. Jesu li isljednici već krenuli?

– Jesu, gospođice, odvratio je dok su ulazili u predvorje, osvrćući se znatiželjno. Pričat će o ovome mjesecima – ubojstvo u gnijezdu zvijezde. – Možete li mi pokazati gdje je tijelo?

– Bilo bi najbolje da pričekate ovdje, Gloria, rekoh oholo, – Netko bi trebao pustiti ostale policajce unutra.

Okrenuvši se kako bih ih odvela do sobe za probe, začula sam muški glas koji je odjekivao niz stepenice. – Što se, dovraga, događa? – Gore je stajao Kevin i naslanjao se na pozlaćeni rukohvat, bio je uređen kao da ide na sastanak sa svojim bankovnim menadžerom. – Zar u ovoj kući nitko nikada ne spava?!

– Bit će najbolje da se spustite dolje, pozvah ga.

– Što se, dođavola, događa, Brannigan? – Navirio se znatiželjno, a onda je ugledao policajce i ukipio se. – Oh, sranje, što oni ovdje rade? Što se događa?

– Moira je ubijena, izletilo mi je prije no što je itko uspio progovoriti.

Kevin je promašio stepenicu i gotovo se stropoštao do podnožja, uhvativši se na vrijeme za rukohvat. – Što?!, dašćući je izustio. – To je zacijelo neka greška. Gloria, o čemu to ona priča?

– Ne znam, Kevine. Samo sam se spustila i zatekla je ovdje.

– Bojim se da nije nikakva zabuna, uplela sam se. – Vidjela sam les. Najbolje bi bilo da siđete i sjednete s Jettorn. On je u radnoj sobi.

Kevin je kimnuo glavom, poput čovjeka koji misli da je zarobljen u loš san i otišao niz hodnik prema vratima. Gloria gaje pratila par koraka, a potom je zastala. Policajci su se oko nečega dogovarali, gotovo nečujno, pa je mlađi zakoračio prema ulaznim vratima. – Zamolit ću vas da ne napuštate kuću gospodine, rekao je Kevinu.

– Slušajte, sinko, ja nikamo ne idem. Moram se brinuti o umjetniku, odvratio je ovaj pompozno. – Ja imam i pravo biti ovdje. No, zašto nju ne upitate što ona, dovraga, ovdje radi? Ona je autsajder, požalio se oštro, pokazujući prema meni.

Drugi se policajac činio suzdržanim. Sve što je želio učiniti, bilo je stići do mjesta ubojstva prije nego što stignu isljednici i počnu se prema njima odnositi kao da su zrak. Ovako bi ispali potpuni blesani koji nisu uspjeli ni popisati stanare kuće. Ne obazirući se na Kevinovu teatralnu gestu, upitao je: – Gospođice, možete li mi pokazati kamo da idem?

Odvela sam ga do vrata. Mene samu više ništa nije moglo odvući preko toga praga. Dala sam mu ključ i kimnula prema vratima. – Unutra je. Provjerila sam joj puls, ali nije ga bilo.

– Jeste li išta drugo dirali, gospođice? – upitao me otvarajući vrata.

– Ne, naslonila sam se na zid dok je on ulazio. Jedino što sam željela, bilo je otići natrag u svoj krevet i navući pokrivač preko glave. No, ta se mogućnost u ovom trenutku nije činila izvedivom. Umorno sam se prisilila natrag na akciju. Osim mladoga policajca, čiji je radioprijemnik pucketao kao jaje na vrućoj tavi, u predvorju nije bilo nikoga. Nije mi se išlo do Kevina i Glorije pa sam sjela na najdonju stepenicu stepeništa i upitala se mračno zašto sam se uopće bila tako zaletila da zaštitim Jetta. Nije mi bio prijatelj, bio je jednostavno klijent koji je uredno bio platio svoj račun. Znam daje to rjeđa pojava nego prisustvo socijalista na sastanku laburističke stranke, ali to nije bio dovoljan razlog za moje nepraktično ponašanje.

Zvuk interfona je doveo Gloriju iz radne sobe. Ovoga puta vrata su se odmah otvorila i pokazala dva policajca u civilu, narednika i uniformiranog inspektora. Nisu gubili vrijeme. Nakratko su se posavjetovali s policajcem na vratima pa su nestali u pravcu sobe za probe. Inspektor je otišao u radnu sobu.

Narednik se obratio Gloriji i meni, izvlačeći blok: – Tko je još u kući?

Slegnula sam ramenima, a Gloria je napučila usne u samozadovoljan smiješak. Bilo joj je drago što me konačno može smjestiti tamo gdje i spadam, bez obzira na to što joj to omogućuje upravo ubojstvo. Efikasno je izverglala: – Jett je u radnoj sobi sa svojim menadžerom, gospodinom Kleinmanom. Gospodin Webster, Jettov službeni biograf, je ili u svom uredu ili u krevetu. Gospođica Spenser, Jettova pratilja, gore je u svojoj sobi.

– Hvala vam, ubacio se policajac, očajnički je pokušavajući pratiti. Zapisivao je još trenutak. – A vi ste, dame...?

– Ja sam Gloria Steward, Jettova osobna asistentica i sekretarica, a ovo je Katte Brannigan, dodala je tonom koji je naglašavao kako sam ja beznačajna sluga i spominje me samo zato da nas bude više. Ja nisam rekla ništa. Vrijeme da otkrijem svoju profesiju ionako će uskoro doći. Kad napokon saznaju da sam detektivka, bit ću u karanteni, a na to još nisam bila spremna.

Narednik, stroga pogleda i u kasnim tridesetima, dovršio je s pisanjem i upitao: – To su svi, zar ne?

Gloria se odjednom prisjetila pa joj je ruka poletjela na usta. Zaista nisam mislila da to još itko radi! Zaturila je: – Zaboravila sam na Mickyja, oprostite. Micky Hampton je producent Jettovih albuma. On je vjerojatno u studiju. To je u podrumu.

– Ne brinite, teško se svega sjetiti u ovakvom trenu. Vi ste očigledno doživjeli šok. Žao mi je što to tražim od vas, ali morat ćemo porazgovarati sa svima i to što je prije moguće.

Cijenio bih kada bijedna od vas, dame, okupila ostale, rekao je:

– Ja ću, započela sam, – Mislim da bi Gloria sada trebala biti s Jettom.

Pogled koji mi je uputila bio je čisti otrov, ali bilo mi je

jasno kako si ne može pomoći. Nametnula se kao Jettova mala pomoćnica. Jett je jasno iskazao želju da ja istražim to ubojstvo. I ako ću morati u tu svrhu provjeravati njegove ukućane, željela sam vidjeti kako su reagirali na vijest.

14.

Tamar je bila moja prva meta. Iz očiglednih me razloga najviše zanimala njena reakcija na Moirinu smrt. Nisam znala što se dešavalo u Colcutt Manoru tih šest tjedana otkako sam bila poslušno isporučila Moiru, ali mi je les u prizemlju govorio dovoljno. Nisu svi bili oduševljeni njenim povratkom kao Jett. Barem je jedna osoba bila odlučila poduzeti ekstremne mjere, pokušavajući vratiti stvari u status quo ante – volim upotrebljavati stručne izraze, oni stvari lijepo zbroje. Čak i ako Jett i Moira nisu više bili u vezi, Tamar nije mogla biti oduševljena prisustvom Jettove navodno savršene partnerice pod istim krovom.

Pokucala sam oštro na tapecirana vrata na koja me Gloria bijaše uputila i nisam sačekala odgovor. Prelazeći prag, dobila sam odgovor na barem jedno pitanje. Iako su Jett i Tamar bili ljubavnici, bilo je očigledno kako je Jett muškarac koji voli spavati u vlastitoj sobi. Ova je soba nesumnjivo bila njena.

Izgedala je poput sobe za goste u kojoj netko kampira. Jedino svjetlo je u titraj ima dolazilo s TV-ekrana, ali i to je bilo dovoljno da vidim kako je soba namještena u bijeloj i zlatnoj boji, s nekim ružnim uljanim slikama mrtvih priroda po zidovima. Sve je bilo puno mrtvih fazana i voća. Bila je opremljena u stilu Louisa Quenzeja. Jedinu ravnu bridovu pripadali su televizoru, koji je bio smješten u odvratan pozlaćeni ormar. Daje mene netko odlučio staviti ovdje, mislim da bih radije spavala u kadi.

Tamar je ležala u jednom od dvaju kreveta odjevena u

svilenu pidžamu. Nije opazila da ulazim zato što je bila zaokupljena televizorom i gledala na videu – Devet i pol tjedana. Imala je slušalice na ušima dok je proučavala Kim Basinger i Mickeva Rourkea zadubljene u generalno zgodan posao, ako razumijete što želim reći. Ušla sam u njezino vidno polje, a ona se ometena uspravila na krevetu.

Skinula je slušalice i upalila noćnu lampu. Prizor još vredniji prezira!

– Što, dovraga, radite u mojoj sobi? – odrezala je.

– Oprostite što vam smetam, neiskreno sam se ispričala.

– I trebalo bi vam biti žao! Što radite ovdje?! – Počela sam razmišljati o tome kako bih možda trebala promijeniti dezodorans. – Žao mi je, ali donosim vam loše vijesti, rekla sam.

Namrštila se i odmaknula svoju zamršenu plavu kosu s lica. – OK, uzdahnula je i prebacila noge preko ruba kreveta pa ustala. – Poruka je primljena i shvaćena. On to ovaj put zaista i misli. – Prešla je sobu i dramatično otvorila ormar. – Svejedno mi je, ionako mi je već počelo ići na živce biti mala dobrica. Prestara sam da bih se morala skrivati u zahodu svaki put kada poželim zapaliti joint.

Zazveckala je glasno vješalicama, zatim se okrenula prema meni i izderala: – I, što još ovdje čekate? Uživajte u kabareu? Moj Bože, nije trebao poslati vas da obavite njegov prljavi posao!

Nerazumijevanje je, iz moga iskustva, ona vrsta nezgode koja obično najviše uspijeva rasvijetliti neke stvari. Na nesreću, činilo se da nas je ovo dovelo do kratkog spoja. – Mislim da me niste dobro shvatili, Tamar. Nije me Jett poslao po vas, već policija.

– Policija? – zbunjenost na njezinu licu činila se iskrenom. – Što mislite reći?

– Kao što rekoh, imam loše vijesti. Moira je mrtva, rekla sam.

Kao da sam je zaustavila pritiskom na puce, stajala je neko vrijeme nepomična lica. Isprva nije rekla ništa. Onda je polagan

osmijeh iskrivio njene usne. – Kakva šteta, rekla je sarkastično, – Pretpostavljam kako nije mogla bez droge.

Tamar je možda bila plavuša, ali nisam bila ni blizu uvjerenju da je glupa. Ako je kriva, izabrala je vrlo pametan način da to sakrije.

– Niste na pravom putu, prokomentirala sam, – Moira je ubijena u sobi za probe.

To je već urodilo suvislijom reakcijom. Tamar je, pocrvenjevi, prošaptala: – Ja...ja ne razumijem.

– Ni ja ne znam ništa više, reko, – Bila sam navratila da vidim Jetta, a on je otišao po Moiru. Pronašao je njeno tijelo pa smo nazvali policiju. Oni dolje čekaju. Bilo bi najbolje da odmah siđete. Svi su u plavoj radnoj sobi. – Znala sam da na ovaj način ne bih mogla osvojiti nijedan bod na natjecanju savjetnika za tugovanje, ali je, po mome mišljenju, Tamar bila izgubila sva prava na moju sućut zahvaljujući onom osmijehu.

Krenula sam prema vratima. – Čekajte, pozvala me. Okrenula sam se. – Znete li tko je to učinio? – upitala me.

Odmahnula sam glavom. – Nije to moja stvar. To bi trebala otkriti policija. Oni vas žele vidjeti odmah, dodala sam, čineći tako stvar još gorom, dok je zatvarala vrata za mnom.

Nisam čekala kako bih vidjela slijedi li me. Odlepršala sam niz zavojite stepenice, gotovo očekujući da ću čuti pjesmu zboru Busbvja Barkelvja. No jedino što sam mogla čuti bio je zvuk policijskoga radija. Čim sam došla do predvorja, interfon se ponovno oglasio. Ovoga se puta za to pobrinuo policajac, dok sam ja otišla prema podrumskim vratima na kraju kratkog prolaza. Otvorila sam vrata koja su vodila do malena predvorja s nizom stepenica, sišla i našla se pred teškim čeličnim vratima. Iznad njih je gorjelo svjetlo. Znam što se događa u računalnim igrama kada ignorirate upozorenja poput ovoga, ali sam pomislila da su izgledi da će me ubiti android poprilično male pa sam

otvorila vrata. To samo pokazuje koliko čovjek može pogriješiti u svojoj procjeni.

Našla sam se u velikom snimateljskom studiju, zidova i stropa prekrivenih akustičkom izolacijom. Klavijature, bubnjevi i mikrofoni ispunjavali su većinu raspoloživog prostora. Na drugom kraju sobe bio je stakleni zid. Iza njega je sjedio muškarac pogrbljen nad nizom kontrolnih jedinica, s cigaretom koja mu je visila iz jednoga kuta usana. Mogla sam u grudima i trbuhu osjetiti pulsiranje dionice basa, koja je izlazila iz visokih zvučnika. Otišla sam do ograđenog prostora studija i mahнула, nastojeći privući pozornost. Iznenada je glazba stala, a zaglušujući glas je zagalamio: – Nosite se odavde! Jeste li slijepi?

Nisam znala može li me čuti, ali sam svejedno rekla: – Oprostite što vas ometam, ali morate doći gore. – Počinjala sam već žaliti što nisam sve to prepustila Gloriji.

– Gledajte, dušice, to je možda promaklo vašoj, očigledno ograničenoj inteligenciji, ali ja radim. Ne namjeravam izvršavati naredbe nečije fufice, nosite se i gnjavite nekoga drugog! – režeći na mene ugasio je jednu i odmah pripalio drugu cigaretu.

– Kako hoćete, odvrtila sam ljutito, – Sljedećega će vas puta omesti policajac. Oni ne vole kada ih ljute dječaćići koji se igraju sa skupim igračkama dok oni istražuju ubojstvo.

Okrenula sam se na peti i stala stupati prema vratima, osjećajući se neobično zadovoljnom svojom djetinjastom reakcijom. Dva koraka kasnije, požalila sam. Zahvaljujući tome bila sam odbacila priliku da vidim njegovu reakciju na vijest. Brzo sam se okrenula i vidjela da je ustao.

Sličnost s čimpanzom bila je nevjerovatna. Duge ruke, izbačena čeljust i pljosnati nos davali su Mickyju Hamptonu zapanjujuće majmunski izgled. Njegova kosa s plavim pramenovima bila je brižljivo ošišana, ali nije mogla u potpunosti sakriti uši tipa Prince Charles. Bio bi prekrasan statist za – Planet

Majmuna, barem odjel šminkera ne bi imao puno posla.

Dok sam ga promatrala, odjednom mi je nestao iz vida kroz mala vrata na kraju studija. – Pričekajte trenutak, rekao je, – Bolje bi vam bilo da mi objasnite zašto ste upali i tko ste, dovraga, vi?

– Ja sam Kate Brannigan.

Nerazumijevanje je preplavilo njegovo lice. Njegove svijetlosmeđe oči bile su neočekivano inteligentne. – Vi ste bili iščepkali Moiru? – uzvratio je, – O kakvom ste to ubojstvu govorili?

– Moiraje ubijena. Žao mi je što vam donosim loše vijesti, ali policija želi vidjeti sve koji su večeras u kući, ponovila sam.

Mickyjeve su se obrve podignule. – Samo će izgubiti vrijeme sa mnom. Mogla je pasti i bomba, a da ja to ne bih znao. Radio sam u vrhunskim studijima širom svijeta i nikada dosad nisam naišao na neko koje bi bilo bolje izolirano od ovoga.

Njegova briga za Moiru bila je tako silna, da sam jedva uspjela prikriti svoj prijezir te sam rekla samo: – Unatoč tome, oni žele sve nas vidjeti. Plava radna soba, dodala sam napuštajući ga.

Predvorje je počelo nalikovati policijskoj postaji. Bili su stigli sljednici s fotoaparatom i opremom za uzimanje otisaka prstiju. Šest je uniformiranih policajaca bilo usmjereno na potragu oko kuće, kako bi provjerili ima li kakvih znakova provale i pokrili sve izlaze. Nije se činilo da itko obraća pažnju na mene, pa sam prošla pored njih i prešla preko predvorja. Krenula sam niz hodnik prema Nielovim odajama. Prema Glorijinim obavještenjima, bio je dobio ured u prizemlju, pored blagovaonice.

Pokucala sam na njegova vrata i začula kako je povikao: – Uđite, otvoreno je. – Zatvorila sam vrata za sobom i naslonila se na njih. Vrata sobe u kojoj je bila ubijena Moira, očigledno su uspjela prigušiti bilo kakvu buku. Mala je soba neočekivano nalikovala Richardovoj radnoj sobi. Pitala sam se jesu li svi

novinari rođeni neuredni ili misle daje izgled kompletna kaosa neophodan dio njihova imidža. Neil je sjedio pred središtem oluje papira, okrenut prema ekranu računala, mali kaseto fon ležao je pored njega. Nagnuo se u svojoj stolcu i nasmiješio. – Kate! Drago mi je da ste našli malo vremena da posjetite skromnoga pisca. Jeste li sredili svoj posao s Jettom?

– Bojim se da ovo nije puki posjet, rekoh, – Zatražili su da vas dovedem.

Kimnuo je glavom, poluotvorenih očiju, dok je sjenka opreza polako prelazila njegovim licem. – Da dovedete mene? – upitao je, – Tko me to želi vidjeti?

– Policija, rekoh.

Vidjela sam kako su se mišići u njegovoj čeljusti stisnuli. – O čemu se radi, Kate? – uspio je tiho prozboriti.

– Loše vijesti, Moira je mrtva.

Oči su mu se raširile od užasa. – O ne! – uzviknuo je. – Moira?! Mrtva?! Kako? Što se desilo? Je li bila neka nezgoda? – sasuo je na mene bujicu pitanja s profesionalnom navikom vezivanja uz šok.

– Nije bila nezgoda, bojim se. Slušajte, Neile, najbolje bi bilo da dođete u plavu radnu sobu. Policija želi vidjeti sve koji su u kući. Oni će vam moći reći detalje.

– Mislite reći da se to dogodilo ovdje?

– Zašto? Što ste mislili, gdje se dogodilo?

– Ne znam. Ranije mi je bila rekla da će ići u selo naći se s nekim. Pretpostavio sam kako je bila napadnuta na putu prema kući, ili tako nešto. Oh, Bože, jadni Jett. Sigurno je u groznom stanju! – Napokon je netko pomislio na šefa. Neil je skočio na noge i progurao se pored mene do vrata. – Plava soba, rekli ste – plava soba? – upitao je otvarajući vrata.

– Tako je, odgovorila sam prateći ga.

Kada sam izašla iz hodnika, policajac u civilu se okomio na

mene: – Kate Brannigan?

– Ta sam, složih se.

– Niste nam rekli da ste privatna istražiteljica, okrivio me.

– Nitko me nije pitao, odgovorih ne mogavši od61jeti. Zašto, pobogu, uvijek imam potrebu pametovati pred policajcima?!

– Inspektor vas želi vidjeti, rekao mi je vodeći me niz hodnik prema manjoj sobi pored plave radne. Ova je bila obložena drvom i natrpana kožnim stolcima. Izgledala je upravo onako kako sam oduvijek zamišljala gospodske primaće sobe. Mali je radni stol bio odmaknut od vrata, a iza njega je sjedio mršav, tamnokos muškarac u srednjim tridesetima, očiju koje su se nejasno nazirale iza naočala sa zatamnjenim staklima. Bio je, valjda, posljednji muškarac u Engleskoj koji nosi svijetloplavu košulju s bijelim ovratnikom i manžetama ispod tamnoplava odijela. Njegova prugasta kravata bila je uredno svezana. Nije izgledao kao da su ga bili pozvali iz krevata usred noći, ali isto tako nije izgledao ni dovoljno zgužvano da bi se moglo pretpostaviti kako je bio na dužnosti.

– Ja sam inspektor Cliff Jackson, predstavio se. – A vi ste zacijelo naša tajanstvena privatna detektivka.

– Dobro jutro, inspektore, odgovorih pristojno, – Ja sam Kate Brannigan iz Mortensen and Brannigan.

– Znam ja tko ste vi, ali ne bih vam bio dopustio da im se približite da sam znao kojim se poslom bavite, gospođice Brannigan, odvratio je, a iz njegova sablasna lancashirskog naglaska izbijala je uzrujanost. – Želim znati zašto ste išli okolo i petljali se sa svjedocima.

– Nisam seja ni s kim petljala, odvratih, – Ako mislite na to što sam okupljala stanare – činila sam samo ono što je narednik bio zatražio. Nadam se da znate, inspektore, kako bih, da me itko bio upitao čime se bavim, vrlo rado bila odgovorila na to pitanje. Nemojte mi stvarati neugodnosti samo zato što jedan od vaših

policajaca nije dobro obavio svoj posao... Zaista se ne želim svađati s vama.

– To je prva razumna stvar koju ste dosad rekli, progundao je bilježeći. Prošli smo kroz rutinske formalnosti koje prethode uzimanju izjave, onda je on podignuo svoje naočale i promasirao hrbat svoga nosa iznenađujuće dobro izmanikiranim prstima. – Što ste večeras radili ovdje?

– Navratila sam. Prije nekog vremena bili smo obavili jedan posao za Jetta i on mi je rekao da navratim kad god budem u prolazu. Pa sam i to i učinila. – To je i meni samoj zvučalo plitko, ali sam se nadala kako će pomisliti da sam malo zaslijepljena zvijezdama.

– Bili ste samo u prolazu, u ovo doba noći? – upitao je sarkastično puštajući da mu se naočale spuste na svoje mjesto. – Vi i inače navraćate kod ljudi ovako kasno?

– Ne, naravno, usprotivila sam se, – Znala sam da je Jett uvijek budan dokasna. Radila sam i bila poslije posla prebudna za spavanje, pa sam pomislila kako bi mi bilo draže navratiti na kavu nego otići kući i umirati od dosade. Osim toga, nije bila baš davno prošla ponoć.

Bilo je očigledno kako mu se scenario nije svidio, ali nije još imao ništa za proturječiti, te se zasad zadovoljio s time i zabilježio verziju događaja, koju sam bila pripremila s Jettom, nadajući se da će zapamtiti što treba reći. Imala sam dovoljno vremena za razmišljanje između rečenica, jer je detektiv koji me bijaše dovukao ovamo čitavo to vrijeme pažljivo zapisivao moju izjavu.

Nakon što smo iscrpili temu otkrivanja tijela, Jackson me stao detaljno ispitivati o ukućanima i njihovu kretanju, ali je ubrzo razočarano odustao od toga i upitao me: – Kakva je bila priroda posla koji ste obavili za Jetta?

Bila sam se nadala kako do toga neće doći prije nego što se posavjetujem s Billom. Udahnula sam duboko i izrecitala: –

Priroda moga posla je povjerljiva. Bojim se daje to stvar između mene i moga klijenta.

Jackson je pomaknuo naočale prema gore i ponovno protrljao hrbat svoga nosa. Izgledao je kao da ima migrenu i počela sam osjećati blago suosjećanje prema njemu. Sljedećih se nekoliko dana neće baš puno naspavati, osim ako se slučaj, nekim čudom, ne riješi sam od sebe. Ipak, moje suosjećanje nije uspjelo nadvladati moju profesionalnu etiku.

– Vi tajite informaciju koja bi mogla biti važna za istragu o ubojstvu, uzdahnuo je.

Čekala sam, zadržavajući dah, da kaže nešto, bilo što, što ne bi bilo klišej. No uslijedilo je još jedno razočaranje.

– Ne moram vam govoriti kako je ometanje policije kažnjivo djelo. Iskreno rečeno, nije bilo potrebno da vas optužujem, gospođice Brannigan, ali vi to činite tako primamljivim.

– I meni bi bilo draže da me ne optužujete, inspektore. Ako vam to išta znači, moj će odgovor biti isti optužite me ili ne, trudila sam se ne zvučati tako neprijateljski kako sam se osjećala. Noć u zatvoru bila bi neugodna i ne predobra za posao.

– Maknite mi je sa očiju, narednice Bradlev, rekao je Jackson ustajući. – Neka najprije potpiše izjavu, nastavio je izlazeći iz sobe i otišao.

Narednik mi je dodao bilješke moje izjave i ja sam je na brzinu pročitala. Svaki me put iznenadi to što, bez obzira na to što kažete, u policijskoj izjavi sve uvijek ispadne suhoparno službeno. Unatoč žargonu, narednik je Bradlev, činilo se, uspio shvatiti bit onoga što sam bila rekla, pa sam potpisala.

Ispratili su me natrag u predvorje, gdje je Jackson upravo razgovarao s uniformiranim narednikom. Kada me ugledao, namrštio se i rekao: – Gospođica Brannigan sada odlazi. Neka je jedan od policajaca isprati s posjeda, i to smjesta. – Onda se okrenuo prema meni i rekao da o okolnostima ovoga slučaja ni s

kim ne pričam. – Pritom ne mislim samo na novinare. Nikom ne smijete reći ništa o ovom incidentu. Razumijete li? – Kimnula sam pa je nastavio: – Javit ćemo vam kada vas ponovno budemo željeli vidjeti. I nemojte se petljati. Ostavite to profesionalcima.

– Sa zadovoljstvom! – pomislila sam odlazeći niz privatnu cestu. No, imala sam osjećaj da mi Jett neće pružiti mogućnost izbora.

Bilo je nešto iza tri kada su se automatska vrata tiho otvorila ispred mene, a ja se odvezla niz cestu, mahnuvši patrolnom autu koje me slijedilo. Usporila sam približivši se selu Colcutt, tražeći u pretincu nešto što opušta bolje od Tine Turner. Kada sam ušla u zavoj, osvijetlila sam neku figuru koja je prelazila preko ceste. Istog se trena smrznula od straha i nestala u tami.

Zaustavila sam automobil i iskočila iz njega. Trčala sam nekoliko metara natrag, do mjesta gdje je figura bila nestala. Tamo nije bilo nikoga. Jedino što je ometalo tišinu bio je nježan zvuk moga motora. Pomislila sam kako sanjam, ali sam odmah odbacila tu pomisao. Prije toga sam Moirinu ljubavnicu bila vidjela samo jednom, ali bila sam uvjerena da bih prepoznala Maggie Rossiter gdje god daje vidim.

15.

Kad ljudi otkriju čime se bavim, uvijek me pitaju je li to opasno. Obično se razočaraju kada im kažem daje najgdnija stvar u svemu tome – manjak sna. Ja postajem vrlo razdražljiva ako sam dulje vremena udaljena od svoga kreveta. Odspavala sam jedva četiri sata nakon sukoba s Jacksonom, kada je telefon stao uporno zvoniti.

Podignula sam slušalicu. – Tko je? – zarežala sam.

Shelly je odvratila: – I tebi dobro jutro, Bili želi popričati s

tobom. Hoćeš li doći ili želiš sada s njime popričati?

– Oboje, odgovorih. Bili se inače ne drži striktnog radnog vremena, a i poznaje me dovoljno dobro da zna kako iza svakoga mog nepojavljivanja u uredu do devet sati stoji dobar razlog. Stoga mi je bilo jasno kako to što me Shelly budi znači da se dogodilo nešto važno.

– Kate, njegov je glas zagrmio u mom uhu kada nas je Shelly spojila. – Što si to sada naumila?

– Kako si već uspio čuti za to? – upitala sam, umorno izlazeći iz kreveta i odlazeći u kuhinju.

– Vijest o Moiri je bila jutros na radiju, potom sam, ušavši u ured, naišao na niz izrazito histeričnih Jettovih poruka te zahtjev za sastankom s pompoznom gadom po imenu inspektor Cliff Jackson. Nije mi dugo trebalo da shvatim, izvijestio me.

– Što je Jett htio?

– Tebe, uz puno naricanja nad time što si otišla od njega baš kada si mu bila najpotrebnija i uz uputu da se vratiš tamo što je brže moguće. Mislim da bi bilo najbolje da dođeš i izvijestiš me o tome što se dešavalo, prije nego što odlučimo želimo li se u to uključiti. OK? – To je bilo nešto najbliže direktnoj naredbi koju će mi Bili ikada uputiti.

Dvadeset minuta kasnije već sam ga obavještavala o noćasnjim događajima. Kada sam došla do priče o pronalaženju tijela koju sam bila izmislila za policiju, promeškoltio se nelagodno na svome stolcu. – Kate, ne mislim daje to bio jedan od tvojih najsajnijih poteza, požalio se.

– Znam, ali sve bi drugo bacilo sumnju na Jetta.

– A kako znaš da on nije taj koji je to učinio? – pozvao me Bili na opravdavanje.

– Vidjela sam u kakvom je stanju bio. To nije bila ona vrsta reakcije koju bih očekivala od muškarca koji je upravo ubio takozvanu idealnu partnericu. Prije se činilo kako ne može

povjerovati dok mu netko drugi to ne potvrdi. Osim toga, razmisli malo bolje, Jett mi ne bi zatrpavao automatsku sekretaricu cijele noći daje policija zaključila kako je sumnjiv. Bio bi u zatvoru, u sobi za ispitivanje. – Znala sam da to zvuči slabo još dok sam to izgovarala, ali snaga moje intuicije glede Jettove nevinosti, nije mi dozvoljavala kompromise.

– Vjerujem tvojim instinktima, Kate, ali policija, to je jasno kao dan, neće. Morat ćemo se osigurati da ne otkriju istinu. – Pretpostavljam da to znači kako si odlučio pozabaviti se s time, što god to bilo, dodala sam. Nemirno je grickao svoju bradu, što je bio siguran znak da je zabrinut.

– Barem mi se čini kako Jett to želi, pokušala sam. To baš nije zvučalo kao utjeha, ali je bilo jedino što sam u tom trenutku uspjela smisliti.

– Jett možda, ali ja ne, odvratio je Bili. – Mi se ne bavimo ubojstvima, Kate. Bavimo se lakim kriminalom. Nismo dovoljno opremljeni da bismo se mogli takmičiti s policijom ili nekim sličnim. Osim toga, ne bih te htio postavljati u prve redove kada netko tamo ubija ljude.

– Znam brinuti o sebi, odgovorih uvrijeđeno.

– Znam da znaš. Ja sam zabrinut zbog onih drugih jadnika, rekao je uz umoran osmijeh. – Sad ozbiljno, bilo bi mi draže da nas nisi upetljala, ali kada već jesi, bilo bi lijepo da mi sada sve potanko ispričaš.

Dala sam mu kratak pregled zbivanja, izostavljajući svoj kratki – susret – s Maggie. Ne znam zašto sam mu to bila zatajila, možda sam bila zabrinuta da će joj dodijeliti ulogu običnog žrtvenog jareta, iako je Bili sam smatrao sebe muškarcem modernih shvaćanja.

– Jackson je želio znati koja je bila priroda posla koji smo obavili za Jetta, dovrših, – Izvukla sam se na poštivanje diskrecije.

– Dobro si učinila. Jacksona prepusti meni. Ti preslušaj Jettove poruke i otiđi u Colcutt.

Bilo je prošlo već jedanaest sati kada sam stigla do automatskih vrata. Šest je automobila bilo parkirano duž ruba i prepoznala sam nekoliko reportera iz državnih novina. Vijest o Moirinoj smrti bila je objavljena prekasno za jutarnja izdanja, ali oni su odlučili nadoknaditi izgubljeno vrijeme. Kad sam se zaustavila kako bih popričala s policajcem, koji je izgledao promrzlo i jadno na slaboj rosulji, vrata moga auta su se iznenada otvorila, a čopor je navalio. Srećom je Jett bio rekao policiji da me puste unutra. Isto mi je u jednoj od svojih poruka bio dao sigurnosnu šifru svojih vrata. Bila sam već napola ušla na posjed, kada su mi novinari ponovno prišli. Pritisnula sam gas i ostavila ih da otesaju sa sebe kapljice koje su im usput bile poklonile moje gume.

U kuću me pustio drugi promrzli policajac. Nisam uspijevala vidjeti nikoga osim policajca koji je dežurao pred vratima sobe za probe; nevoljko mi je rekao daje Jett u kuhinji. Našla sam ga samoga, sručena za stari seoski stol sa šalicom čaja pred sobom. Jedva da me okrznuo pogledom dok sam prelazila prostoriju i prilazila kotliću koji sam uključila, a potom podignula njegovu šalicu. Najviše volim kada se negdje moram osjećati kao da sam u svojoj kući! Njegov netaknuti čaj bio je hladan kao led pa sam nam napravila novi.

– Niste trebali otići, pozdravio me, – Želio sam da budete ovdje.

– Nisam imala izbora, objasnila sam mu strpljivo kao da objašnjavam Richardovu petogodišnjaku Davvju, – Policajci su me izbacili čim su otkrili tko sam.

Jett je podignuo svoju šalicu do usta, ali ju je potom ponovno spustio, ni ne okusivši čaj. Njegova koža bijaše poprimila neku čudnu beživotnost, boju škrljevca. Oči su mu bile podlivene

krvlju, ali ne i natečene od suza. – Vama se sviđala, zar ne? – upitao me.

– Moira? Jedva sam je poznavala, ali da, sviđjela mi se koliko sam je imala prilike upoznati. Imala je hrabrosti i smisla za humor, odgovorih.

Kimnuo je glavom kao da nešto utvrđuje. – Zato želim da otkrijete tko ju je ubio. Netko iz ove kuće, netko u koga sam imao povjerenja, oduzeo joj je život. Vi ćete otkriti tko.

Osjećala sam se kao da sam upala na snimanje epizode kriminalističke serije – Murder She Wrote. Udahnula sam duboko i pokušala razgovor prizemljiti: – Ne mislite li kako bismo to trebali prepustiti policiji? Oni imaju dovoljno ljudi i sredstava za istraživanje ubojstva, Jette. Ja nemam.

Grijao je ruke na šalici. – Kate, ne razumijete, ovo se neće razriješiti provjeravanjem otisaka prstiju i alibija. To može razriješiti jedino netko tko je upućen u cijelu priču. Panduri nisu poznavali Moiru. I očigledno ne razumiju nikoga od nas u ovoj kući. Mi ne govorimo istim jezikom kao ovi drotovi, čak ni gospodin Uvaženi Kevin. Ali vi ste drugačiji, živite s Richardom i znate kako on živi. Vi možete razgovarati s njima i nagnati ih da vam se otvore kao što neće pandurima. – Bio je to dug govor za čovjeka tako blizu ruba kao što je Jett očigledno bio. Naslonio se na stolac i čvrsto stisnuo oči.

– Ne znam, Jette. Nikada ranije nisam morala voditi istragu o ubojstvu.

Oči su mu se iznenada otvorile pa se zagledao u mene namrštena izraza lica: – Slušajte, Kate. Za te policajce ja sam samo komad crne ništarije. Bogati komad, ali ipakništarija. Moira je bila, po njima, samo kurva-narkomanka. Oni bi voljeli to pripisati meni i otići – zato što bi im to odgovalo. Odrastao sam u Mossu, znam kako njihov um radi. Ne vjerujem im, a ni oni, to je jasno kao dan, neće vjerovati meni. Kate, samo vi stojite

između mene i zatvora i potrebna mi je vaša pomoć da ne odem tamo. – Njegova se donja usna napućila izražavajući odlučnost.

Odgurnula sam svoju šalicu i uhvatila ga za ruku. – OK, Jette. Ništa vam ne mogu obećati, ali pokušat ću napraviti sve što je u mojoj moći.

Srdačno je objema rukama pretresao moju ruku. U očima su mu zaiskrile suze. – To mi je sasvim dovoljno. – Niz obraz mu se stala slijevati suza, a on ju je obrisao nestrpljivo, kao da je neka dosadna muha.

– Što se dešavalo nakon što sam otišla? – upitah.

– Držali su nas zajedno zatvorene do četiri sata. Nisu nas ostavljali same ni na trenutak. Mladi nas je drot čuvao. Taj tip, Jackson, rekao mi je da ništa ne pričam o tome kako sam je pronašao, niti išta drugo, iako su svi to željeli saznati, dodao je gorko.

– Nadaju se da će se ubojica sam razotkriti, objasnih, – Znae, netko zna više nego što bi trebao. – Čudno je to što se policija još oslanja na to, nakon što su u istrazi slučaja Jorkširskoga Trbosjeka tri godine optuživali pogrešnu osobu zbog lažne kasete koja je otkrila neke detalje koje je, navodno, samo ubojica mogao znati.

– Koliko je sati? – upitao me neprimjereno.

Pogledala sam na svoj sat. – Pet do dvanaest.

Jett je ustao i progutao većinu čaja u jednom gutljaju. – Rekao sam svima da u dvanaest budu u plavoj sobi. Znao sam da ćete doći. Vi imate intuitivan duh. Znao sam da ćete znati kako ste mi potrebni.

Suzdržala sam se od komentara kako to ima više veze s uredskom automatskom sekretaricom nego s mojim moćima medija. – Jette, htjela bih popričati s vama o proteklih šest tjedana, pobunih se dok je izlazio iz sobe.

– Trebali biste popričati sa svima nama o posljednjih šest tjedana, dobacio mi je preko ramena dok sam ga pratila. – Želim

da svi znaju kako moraju surađivati s vama. S policajcima mogu biti tvrdoglavi koliko žele, ali ja ih hranim i morat će raditi ono što im kažem.

Bilo je čudno vidjeti kako mu se brzo vratio njegov prirodni autoritet. Nisam mogla vjerovati daje to stoga što sam pristala raditi za njega. Ako je bio sposoban za takve hitre promjene raspoloženja, možda je moja početna procjena njegove nevinosti bila pogrešna.

Jett je točno u dvanaest širom otvorio vrata radne sobe. Svi osim Neila bili su ondje. Nitko od njih nije izgledao kao da se puno naspavao. Jednako tako, nitko, činilo se, nije bio prolio previše suza.

Kada sam nakon Jetta ušla ja, Kevin je zarežao: – Oh, Bože! Jette, rekao sam ti da nju ne miješaš u ovo. Ne treba nam ovdje još jedan gnjavež. Policajci su već uspjeli pretvoriti ovo mjesto u kavez.

– Jette, u pravu je, uplela se Gloria, – Moraš se sam suočiti sa svojom boli. Neće ti nimalo pomoći to što je ona ovdje.

Jett se bacio na stolac dugih i tankih nogu. Ovaj je, začudo, podnio udar. – Ne mogu se prepustiti tugovanju kada znam da je Moirin ubojica pod mojim krovom, jede moju hranu i pije moja pića. Kate je ovdje da otkrije tko je od vas moj neprijatelj. Tko ne želi biti u mom timu, može već sada otići, ali onaj tko želi ostati, mora sto posto surađivati s Kate. Ona će odgovarati direktno meni i ne želim da se miješate u to. Razumijete li?

Kevin je usmjerio oči prema nebu i promrmljao: – Daj mi snage! – Znala sam točno kako se osjeća. Melodrama nikad nije bila moja omiljena umjetnička forma, ali Tamar ju je, očigledno, jako voljela. Prešla je sobu i zagrlila Jetta. – Slažem se sa svime što ti kažeš, Jette. – Suzdržavala sam se da ne povratim, ali to mi nije bilo lako.

Prije nego što je itko drugi mogao upasti s nečim, ušao je

Neil. – Jette, oprosti što sam zakasnio, ispričao se, – Davao sam potpunu izjavu za novinare i to je potrajalo duže nego što sam mislio.

– Ulazi na pozornicu okrenut prema publici u kući lešinara, rekao je Micky.

– Netko se morao s njima pozabaviti, odvratio je Neil blago, – Bolje je daje to netko tko može povezati dvije rečenice.

– Što to znači?! – zahtijevao je Micky svadljivo.

– Bože moj, ne možeš li se, za promjenu, prestati svadati? Imaj poštovanja prema mrtvoj, izderala se Tamar. Njena besramna hipokrizija mene je zapanjila, ali nije se činilo da je to primijetio itko drugi. Micky je promrmljao ispriku i otišao do prozora gledati kako pada kiša.

– Onda vas plaća? – upitao je Neil sorto voće. Kimnula sam. Nasmijao se zavjerenički. – Drago mi je da nisam jedini koji zarađuje na Moirinoj smrti.

Za sat vremena već mi je bilo iskreno muka od svih njih. Neki poslovi bi trebali biti označeni vladinim upozorenjem glede zdravlja. Nešto poput: – Tko s psima spava, s buhama se budi.

Zaključila sam kako je vrijeme da počnem postavljati pitanja. Po sjajnoj dobroj tradiciji i najbolje pripremanih planova, bila sam osujećena dolaskom inspektora Jacksona i njegovih kolega. Jackson je ušao kao da ulazi u vlastiti dom. Očigledno je bio pronašao vremena da se presvuče u čistu košulju i odijelo, iako je kravata bila ista. Možda je imala neki masonski značaj koji meni nije bio poznat. Nestrpljiv je bio i stariji muškarac koji se pomaknuo do Jacksona objavio: – Dobar dan, dame i gospodo. Ja sam viši inspektor Rob Arbuthnot i bit ću na čelu ove istrage. Znam da su neki od vas mojim policajcima već dali početne izjave, ali mi ćemo zahtijevati detaljnije razgovore u toku dana. Molim vas da budete dostupni. – Iznijevši svoju kraljevsku naredbu, Arbuthnot je provukao svoje debelo tijelo pored

Jacksona i izašao van.

Čim je otišao, Jackson mi se obratio: – Brannigan, imate li neku vrstu posljednje želje? – prosiktao je izvodeći me za ruku i odvođeći me prema vratima. – Već sam vas jednom izbacio odavde. Ide li vam posao tako loše da morate proganjati bivše klijente?

– Pozvana sam ovamo, procijedih kroz stisnute zube, – Maknite ruke s mene. Odmah!

Nevoljko me pustio, zatim je otvorio vrata i pokušao me progurati kroz njih. Nisam se ni pomaknula, a Jett je uto zazvao: – Jeste li u redu, Kate? Želim da ona bude ovdje.

Jackson se okrenuo prema Jetru i uputio mu neiskren osmijeh. – Bojim se da to neće biti moguće, gospodine Frankline. Imamo neka pitanja za gospođicu Brannigaji, a poslije toga bismo opet željeli porazgovarati s vama. Možda bi bilo bolje da se ona vrati sutra.

Jett se zagledao u Jacksona. Nisam bila sigurna daje li to zbog mene ili zato što je Jackson bio upotrijebio njegovo pravo ime. Jett nije volio da ga se podsjeća na patriotske implikacije njegova imena. No, budimo iskreni, tko bi od nas koji nismo članovi državnoga kabineta želio imati na vratu Winstona Gladstonea Franklina?

– U redu je, Jette, rekoh umirujućim glasom, – Vratit ću se sutra ujutro, OK? – Bilo je nekih stvari koje sam još željela obaviti, a nitko odavde neće pobjeći do sutra. Maggie Rossiter, pak, možda neće htjeti pričati budem li čekala da ovlada svojim emocijama.

16.

Bila sam u Colcutt Armsu u 12:30. Ispostavilo se da su se

jedina pitanja koja mi je Jackson namjeravao postaviti odnosila na to što ja radim na imanju i što sam u prošlosti radila za Jetta. Uz gurkanje i namigivanje. Nije mi se sviđala njegova dvosmislenost i posumnjala sam da me pokušava navesti na neku vrstu priznanja. Očigledno iz Billa nije bio izvukao ništa više nego što je uspio od mene. Barem još uvijek nije osporavao moju verziju o otkriću tijela.

Nije me samo olakšanje odvelo do lokalnoga puba, nakon te spoznaje. Primijetila sam članove britanskog žutog tiska kako sjede u velikoj prostoriji puba i okrenula im leđa. Ono što je nedostajalo potpunom komforu za barom, nadoknađivala je potpuna odsutnost novinara. Ako sam željela izvesti predstavu – Brbljanje vozačice u prolazu, morala sam se kloniti publike.

Zabrinutoj konobarici koja me uslužila bilo je, kako se činilo, jednako kao i meni drago što im je pobjegla. Energično je izašla iz velike prostorije na zvuk barskoga zvonca koje sam bila pritisnula i odmaknula s čela uvojak plave kose. Bila je u četrdesetima i izgledala je uznemirena našavši se u vrtlogu gužve oko ručka.

– Danas imate puno gostiju, rekla sam suosjećajno dok mi je točila St Clement's.

– Imate pravo, odgovorila je, – Leda? – Kimnula sam. – Posljednji put smo ih ovoliko imali na Dan boksa, u vrijeme večere.

– Nesreća u blizini, pridodala sam ispijajući svoje piće. Zadovoljno se naslonila na bar, s olakšanjem što je izbjegla glupo istraživanje novinara. Nadala sam se da se moja primjedba uklapa u kategoriju najvećih tračeva po britanskim pubovima.

– Ta jedna žena! – naglasila je. – Znae daje sinoć bila ovdje sa svojom prijateljicom, sjedila u uglu velike prostorije, a druga stvar koju čujete je daje ubijena u svome domu. Ovih dana nigdje niste sigurni. Mislio bi čovjek da će, uz sva osiguranja koja tamo

imaju, s njima sve uvijek biti u redu. Rekla sam svom Geoffu, ono tamo je kao utvrda Knox, a opet nisu na sigurnom. Onda se čovjek zapita.

Moje je uši probola vijest o Moirinu sastanku u pubu, ali odlučila sam ne zgrabiti odmah tu priliku. – Ponekad se pitam ne privlači li ih upravo sva ta sigurnost, odvrtila sam, nastavljajući glumiti vagabunda u prolazu, – Znete, kao izazov ili takvo nešto.

– Pa, sve što mogu reći je da nikad nismo imali problema u ovom selu dok ovamo nisu doselile takozvane rock-zvijezde. – Napućila je usne, otkrivajući grupu bora kojih bi se, zacijelo, nasmrtno preplašila da ih vidi u ogledalu.

– Dolaze li ovamo često? – upitah ležernim glasom.

– Par njih. Imaju novinara koji tamo živi i piše knjigu o Jetru, on obično visi ovdje po cijele dane. Ne znam kada taj uopće piše. Ovdje gotovo svake večeri provede nekoliko sati i popije po šest boca piva. Ne žalim se ja, drago mi je imati gosta u zimskom periodu. Ponekad se pitam zašto uopće radimo u vrijeme ručka. Ono što zaradimo za barom – jedva pokriva troškove struje, progundala je.

– Ipak je zgodno ovo mjesto, dodala sam kompliment. – Jeste li već dugo ovdje?

– Pet godina. Moj je suprug rudarski inženjer, ali nam je dosadio život u inozemstvu pa smo kupili ovu kuću.

– Čini se daje ovaj posao težak, pogotovo vođenje prenoćišta, ali je to ipak bolje od života s gomilom stranaca, odvrtilih. Prije nego što sam je uspjela upitati još nešto, pozvalo ju je zvono iz blagovaonice.

Zazvala sam je, nastojeći je još malo zadržati: – Služite li i hranu?

– Samo sendviče.

Naručila sam jedan od pečene govedine, a kada se vratila, rekla sam joj: – Sigurno vam je teško palo tako izgubiti jednu od

svojih redovnih gošća.

– Pa, ona baš i nije bila redovna gošća. Bila je ovdje nekoliko puta u posljednjih par dana kad joj je ovdje bila odsjela prijateljica. Znala daje upravo ona zato što je bila crna. Ali nisam rasist, rekla je brzo, – Kažem to zato što ih ovdje nema baš puno.

Bilo mi je potpuno jasno o čemu govori. Jedini inspektor u okrugu Cheshier branio je svoju politiku pritvaranja crnaca koji šeću ulicom – filozofijom: – Nijedan ovdje ne živi pa, ako hodaju po našim ulicama, vjerojatno ne smjeraju ništa dobro.

Zagrizla sam u sendvič. I bez informacije o Moirinu posjetu izlet se isplatio. Kruh je bio svjež i hrskav, meso ružičasto i vrlo tanko narezano te pretrpano debelim slojem umaka od hrena.

Zamalo sam se ugušila čuvši gazdaricu kako ponovno progovara: – Čak ne znam ni je li čula vijesti. Kad sam jutros ustala, na stoluje bila omotnica s novcem koji mi je dugovala i poruka da je trebala otići rano. Znala sam da će se danas odjaviti, ali nisam očekivala da će to biti u čik zore. – Zvučala je pomalo razočarano, kao da joj je bila uskraćena dobra drama.

– Hoćete reći da se pokupila usred noći? Neobično, pridodala sam, trudeći se ne zvučati kao detektivka koja je za jedan sretan korak ispred policije.

– Ne, ne usred noći. Otišla je oko 6:30. Naša spavaća soba nalazi se sa stražnje strane. Bio me probudio zvuk auta i ustala sam, sam pomislila da odlazi prije nego što je platila. Tada još nisam znala za ubojstvo. – Nije se činilo da vidi išta sumnjivo u Magginu ponašanju, a ja sam bila zahvalna nebesima zbog toga. Postoji bar jedan osumnjičeni do kojega ću doći prije policije.

– Možda ju je netko bio nazvao ili tako nešto, pokušala sam.

– Ne dok je bila ovdje, gazdarica je samouvjereno odgovorila. – Znala bih za to. Mislim da se vjerojatno bila probudila ranije i odlučila rano otići. Da budem iskrena, iznenadilo me to što nije odsjela na imanju. Njihovi prijatelji

obično ne odsjedaju ovdje.

Mogla sam joj navesti nekoliko dobrih razloga zašto Maggie Rossiter ne bi bila spremna prihvatiti Jettovu gostoljubivost, ali nisam to htjela podijeliti s njom. Dovršila sam sendvič, izmijenila s njom nekoliko rutinskih zamjerki na vrijeme i otišla u Leeds. „,

Još je padala rosulja kada sam se sparkirala ispred Maggine kuće. Prelazak Pennina nije upalio kao inače i promijenio vrijeme. Na vjetrom nošenoj kiši kuća je izgledala jadno i negostoljubivo. Nije bilo svjetala koja bi otjerala pomrčinu. No pretpostavljala sam kako, daje moj ljubavnik bio taj koji je ležao mrtav negdje u mrtvačnici, ni ja ne bih željela sve obasjati sjajem od stotinu Wati.

Maggie se nije žurila. Upravo sam bila pomislila da nije kod kuće, kada su se vrata otvorila. Čim me ugledala, stala ih je opet zatvarati. Pomaknula sam se prema naprijed dovoljno brzo da uspijem umetnuti rame u prorez.

– Što to, dovraga, radite? – upitala me slabašno, drhtavim i raspuknutim glasom.

– Moramo porazgovarati, Maggie. Znam daje to posljednja stvar koju u ovom trenutku želite, ali mislim kako vam mogu pomoći.

– Pomoći? Bavite se oživljavanjem mrtvih? – Njen je glas bio pun gorčine, a u njenim crvenoobrubljenim očima sjale su suze. Moje profesionalno uzbuđenje što prva dolazim do nje izbljedjelo je pred njenom očiglednom boli.

– Pokušavam otkriti tko je ubio Moiru, rekoh joj.

– Kakva je korist od toga? To je neće vratiti, zar ne? – Maggie je nestrpljivo protrljala oči slobodnom rukom, kao da mi ne želi pokazati svoju ljudskost.

– Ne, neće, ali vije morate odžalovati. Znete to i sami. A otkrivanje onoga što se desilo, prvi je korak u procesu. Maggie, dozvolite mi da uđem i popričam s vama.

Njena ravna ramena kao da su potonula. Odmaknula se od

vrata. Vodila su ravno u njenu dnevnu sobu. Sjela sam prije nego što promijeni mišljenje. Iza mene je Maggie snažno zatvorila vrata i ušla u kuhinju. Mogla sam čuti zvuk punjenja kotlića. Iskristila sam priliku i pažljivo promotrila sobu. Bila je velika i zauzimala je gotovo cijelo prizemlje kuće. Jedna od niša pored zazidanog dimnjaka sadržavala je velik izbor knjiga – od znanstvenofantastičnih do socioloških. Druga je ugošćavala mali TV, stereouređaj sa zbirkom kasete, CD-a i ploča. Jedina dekoracija na zidu bila je velika reprodukcija Klimtove – Judite. Soba je sadržavala dvije sofe u niši, mali stol za blagovanje i četiri stolca. Nalikovalo je domu, ali ionako više ideji doma za samo jednu osobu.

Izašla je noseći na pladnju čajnik, dvije šalice, bocu mlijeka i zdjelicu šećera. – Užasno sam žedna, čini mi se da ne mogu prestati piti čaj, rekla je odsutno i natočila nam. Njena je kosa izgledala neuredno, njene traperice i majica također. Soba je bila nepodnošljivo topla, plinsko grijanje bilo je pojačano, a Maggie je ipak drhtala, primičući vrući čaj usnama.

– Moja sućut, rekoh, znajući kako će to zvučati šuplje, ali ipak osjećajući neodoljivu potrebu da nešto kažem, – Jedva sam je poznavala, ali mi se sviđala koliko sam je poznavala.

Maggie je otišla do prozora i stala zuriti u tihu kišu koja je padala po sivim krovovima. – Račistimo jednu stvar, Kate, promrmljala je, – Ja neću raspravljati s vama o svojim osjećajima. Za to imam prijatelje. Reći ću vam sve što mogu o tome što se dešavalo nakon njezina odlaska s vama one večeri, ali naši uzajamni osjećaji i to kako se sada osjećam nemaju nikakve veze s vama.

– To je u redu, rekoh, osjetivši ogromno olakšanje. Nakon Jettova dramaliziranja nisam znala koliko bih toga još mogla podnijeti.

Okrenula se prema meni i sjela na drugu sof, što je mogla

dalje od mene. – Pretpostavljam kako vas je Jett unajmio da otkrijete kako sam ja to napravila, prigovorila je.

– Istina je da radim za Jetta, ali on nije upro prstom ni u koga. Mislim da je još previše potresen da bi o tome puno mogao puno razmišljati. Znete, on je pronašao tijelo.

– Nisam znala. – Uzdahnula je. – Niste je nikada trebali ići tražiti. Daje Jett ostavio prošlost na miru, ona bi sada još bila ovdje.

Nisam joj mogla proturječiti. Bilo mi je jasno da nema smisla truditi se opravdati svoju ulogu u procesu. – Kako bi bilo da krenemo od početka i idemo prema naprijed? – rekla sam, – Što se zbilo nakon što sam je bila odvela da vidi Jetta?

Maggie je opet uzdahnula. Izvadila je malu tabakeru iz svoga džepa i drhtavom rukom izvadila cigaretu. – Nazvala me ujutro i rekla da su ona i Jett dugo razgovarali. – Blagi joj je osmijeh zatitrao na usnama. – Otišla je tamo s planom aktivnosti i nije bila spremna na ustupke. Rekla je da će raditi s njim na pjesmama za njegov novi album, a ako to upali, razmislit će o daljnjoj suradnji. To je bilo sve. Bez vraćanja u njihovu staru vezu. Željela je svoju sobu, sve zaostatke autorskih honorara koje su joj dugovali i novi dogovor glede novog albuma. Željela je postotak od profita, kao i autorske honorare za svoje pjesme. Znala je kako će on na tome ionako dobro zarađivati.

Složila sam se.

– Jett je, prema Moirinim riječima, bio presretan. Rekao je da će se ona morati s Kevinom dogovoriti oko novaca, ali da se on s time slaže. Znete, ona se smijala!/? Rekla je daje poprimio te New Age ideje i neprestano ponavljao kako su njih dvoje idealni partneri i da moraju biti zajedno. Ona bi mu na to rekla da samo nastavljaju poslovnu suradnju i da može zaboraviti na seks. Onda bi se on uvrijedio i započinjao govoriti o duhovnoj ljubavi. Bilo je vrlo zabavno kada je o tome pričala. – Kad je odvrtila pogled,

sjećanja su je iznenada preplavila.

– Neobično, rekoh, – Ali i meni se sviđao njen smisao za humor. Maggie, je li vam išta rekla o reakcijama ostalih na imanju na njen dolazak?

Maggie je ponovno pripalila cigaretu i uvukla dubok dim. – Tada ne, ali je kasnije imala puno toga za reći. Jedino je Neil, činilo se, bio stvarno zadovoljan što je ona tamo. Činilo se kako misli da će ona popuniti sve praznine u Jettovu prisjećanju na rane dane. Znam kako su pričali o tome kakav je Jett bio prije negoli je postao slavan. Rekla je i kako bi Gloria uvijek pokušavala razbiti njihovu konverzaciju. Željela je, valjda, sama izgledati kao jedina značajna osoba u Jettovu životu. Zaista patetično...

Tamar ju je, naravno, odmah zamrzila. Ona i Jett bili su održavali tu povremenu vezu već nekoliko mjeseci i pretpostavljam kako je Moiru doživljavala kao prijetnju. Moira je nije mogla podnijeti, mislila je kako je glupa i rekla mi je kako je zna zafrkavati flertujrći s Jettom kada je ova u blizini. Ipak, tu nije bilo ničega. Ona mije to rekla i ja joj vjerujem. Vjer... Vjerovala sam joj.

– A Kevin? Kako je on primio njen dolazak? – ispitivala sam dalje.

– Rekla je kako nije bio oduševljen, ali kako je to nije nimalo iznenadilo; ideja o rastanku s novcem, čak i kada nije riječ o njegovu vlastitom novcu, njemu nanosi fizičku bol. Rekla je kako bi on, kada bi vlastiti upotrijebio izmet kao gnojivo – očekivao ruže. Puno joj je novca pripadalo, od svih tih godina autorskih prava na prva tri albuma.

– I, je li dobila novac? – I prije nego što sam postavila pitanje, posumnjala sam da znam odgovor.

– Još ne. Kevin je rekao daje novac vezan na račun i kako će morati pričekati tri mjeseca dok ne dobije pristup.

Bila sam u pravu. Moira je umrla prije nego što je ikoga

uspjela išta koštati. Pitala sam se hoće li itko ikada moći raspetljati stvari sada kad je mrtva. – Znete li slučajno je li ostavila oporuku? – upitala sam.

Maggin je osmijeh postao ironičan. – Da, ostavila je oporuku. Obje smo napisale oporuke u korist jedna drugoj prije otprilike dva mjeseca.

– Imate li što protiv da mi kažete zašto?

– Zato što je moja prethodna prijateljica poginula u automobilskoj nesreći ne ostavivši oporuku. Kuća je glasila na njeno ime, a njena je obitelj izbacila njezinu ljubavnicu na cestu dan nakon sprovoda. Homoseksualni parovi nemaju nikakvih prava. Moramo ih sami stvoriti. Zato smo nas dvije bile napisale oporuke. Tada Moira nije mislila da mi ima što ostaviti, gorko će Maggie, – No ispada da su sada stvari potpuno drugačije.

Znala sam da ću se na ovo još vratiti, ali sam htjela čuti prvo čuti još nešto o ostalima, nastojeći izgraditi kakvu-takvu podlogu. – Mickyjuje zacijelo bilo drago? Sigurno je bio sretan što svi opet rade zajedno, kao u dobra stara vremena?

– Čovjek bi barem pomislio daje bilo tako, zar ne? Ali nije, sudeći prema Moiri. Rekla je kako je on uvijek bio sitničav. Mislila je kako želi pokupiti sve zasluge za Jettov sjajni novi album. Nisu bili radili zajedno na posljednjim trima.

– Počinjem se čuditi zašto je, onda, ustrajala, ubacila sam.

– I ja sam se čudila, ali ona je istinski uživala radeći s Jettom. Voljela je pisati. Čak je i pjevala neke od pratećih vokala. Neprestano mije govorila kako ću moći prestati raditi kada novac počne pristizati i kako ćemo živjeti na nekom sunčanom mjestu. – Njeno se lice zgrčilo pa je izvukla vlažnu maramicu iz džepa. Ispuhala je nos. – Da ovo nije radila za nas dvije, možda nikada ne bi došla u iskušenje da ostane.

– Jeste lije često viđali u posljednja dva tjedna? – upitah.

– Ne baš. Kući uopće nije dolazila. Nekoliko smo vikenda

provele zajedno u jednom manchesterskom hotelu. Jett je bio u Parizu s Tamar, te je dao Moiri nešto novca i rekao da se dobro provedemo. – Oči su joj zasjale, ali samo na trenutak. – Lijepo smo se provele, rekla je nježno.

– Zašto ste išli u Colcutt ovaj tjedan? – upitala sam.

Pogledala me iznenađeno. – Kako to mislite?

– Vidjela sam vas. Vozila sam auto koji vas je zamalo pregazio u sitnim jutarnjim satima. Vlasnica puba Colcutt Arms mi je rekla da ste tamo odsjela. Znae, samo sam se pitala. Kako se niste puno viđale u posljednje vrijeme... – ostavila sam to nedorečeno. Maggie nije bila glupa. Sigurno joj je postalo jasno da je samo pitanje vremena kada će joj se policija pojaviti na vratima.

– Sad znam zašto ste željeli popričati sa mnom, optužila me.

– Zaista mi to pokušavate prišiti.

Odmahnula sam glavom. – Maggie, ne pokušavam nikome prišiti ništa. Pokušavam naći Moirina ubojicu.

– Ako je to točno, bilo bi bolje da se vratite natrag u Colcutt, rekla je Ijutito, – Netko je odande bio neprijateljski raspoložen prema njoj. Zato sam je i otišla vidjeti, daje pokušam nagovoriti da se vrati sa mnom kući.

– Kako to mislite? – upitah nestrpljivo. Imala sam osjećaj da napokon stižemo negdje.

– Netko je želio vidjeti je mrtvu. Već sujednombili pokušali.

17.

Duboko sam udahnula i rekla vrlo sporo: – Kako to mislite da su već bili pokušali?

– Ne znam koliko znate o ovisnosti o heroinu, Maggie je odgovorila.

– Laik sam. Pretpostavimo da ne znam ništa.

– OK. Odvikavanje je sporo, ali kada se jednom riješe ovisnosti, ti ljudi često razvijaju čudnu vrstu uvjerenja da im jedan mali šut neće naškoditi. Poput pušača koji su prestali pušiti prije tri godine i onda požele cigaretu na zabavi. Jedino što to za ovisnike o heroinu može biti smrtonosno puno prije nego za pušače. Kako bilo, netko je u Colcutt Manom ostavljao pribor u Moirinoj sobi. Svakih bi nekoliko dana ona otišla gore i pronašla zgodan mali šut kako je tamo čeka. – Maggie se zaustavila, a bijes joj je glas stao pretvarati u rezanje.

– To je ljudska zloba, procijedila sam.

– Sada vidite zašto sam željela da ode otamo. Koliko znam, ona bi heroin bacala u WC-školjku, a šprice u smeće. No, prije ili kasnije, došlo bi vrijeme kada bi se počela osjećati loše, kada me ne bi mogla nazvati daje utješim, kada bi posegnula za tim. Nisam mogla podnijeti pomisao na to.

Progutala sam knedlu. Sada sam opet morala postaviti neugodno pitanje: – Zašto ste, onda, otišli tako, usred noći?

Maggie je smotala još jednu cigaretu dok je razmišljala o mom pitanju. Osjećala sam kako joj služim kao proba za ono teže ispitivanje, koje je bilo na obzoru. – Te smo večeri zajedno popile piće u pubu. Moira mi je obećala da će njen posao biti gotov u sljedeća dva tjedna i da ćemo tada otići zajedno na odmor. Rekla je da može izdržati i preklinjala me da je ne natjeram da bira. Popustila sam, neka mi Bog pomogne.

Nakon toga smo otišle u moju sobu i vodile ljubav. Otišla je oko jedanaest, rekavši da ide raditi s Jettom. Pokušavala sam zaspati. Znam da to zvuči patetično, ali imala sam užasan predosjećaj da će se nešto grozno dogoditi. Na kraju sam ustala i otišla u šetnju. Onda sam ugledala sve te policijske automobile pred imanjem i uspaničila se. Što god da se dešavalo, znala sam da bih smetala Moiri da se pojavim pred vratima pa sam se vratila

u pub. Tada ste me vi umalo zgazili. – Maggie je pripalila cigaretu i provukla ruku kroz svoje duge sijede uvojke.

– Pokušala sam je nazvati s telefona u pubu, ali je neprestano bio zauzet. Nisam znala što drugo činiti pa sam krenula kući. Moira je znala da ću danas doći kući, a ja sam znala da će me ona nazvati čim bude mogla. Saznala sam daje mrtva s radija 'Jedan'.

– Nije se više mogla suzdržati i suze su joj potekle niz lice. Ramena su joj se tresla.

Ustala sam i neodlučno joj stavila ruku na rame, ali ona se izvukla i sklonila u predvorje. Vratila sam se na sofu, osjećajući se bespomoćno. Dok sam čekala da se smiri, razmišljala sam o tome što sam upravo bila čula. To mi je zvučalo nevjerovatno šuplje. Nisam mogla zamisliti nijednu okolnost u kojoj bih se ponijela kao Maggie, osim da sam bježala od nečega; ali, isto tako, nisam mogla ni smisliti zašto bi ona ubila Moiru ako je ono što je govorila o njihovoj vezi bilo istina.

Za nekoliko je minuta Maggie uspjela smoći snage i osušiti suze, pročistiti grlo i pogledati me u oči. – Jaje nisam ubila. Rado bih bila ubila kopile koje ju je pokušavalo uništiti heroinom, ali ne i Moiru. Moiru nikad!

Njeno poricanje je bilo žestoko, ali bila sam i ranije čula dobre izvedbe. Nisam imala dovoljno podataka da to pokušam provjeriti, ali odlučila sam vratiti se ako ih otkrijem. U ovom slučaju, nisam mogla dozvoliti da mi se ičija izjava ispriječi na putu. – Vjerujem vam, rekla sam, gotovo uvjerena, – Ima li još nečega, ma koliko trivijalnog, što vam je Moira bila rekla, a što bi moglo razjasniti to što se dogodilo?

Maggie je ustala i nasula si još jednu šalicu čaja. Naslonila se na stol obrva namrštenih u koncentraciji. – Ima još jedna stvar, rekla je naposljetku nesigurno.

– Da? – upitala sam puna očekivanja.

– Vjerojatno nije ništa, ali sinoć me u pubu pitala za jednoga

frajera iz Bradforda kojega zovu Fat Freddie. Željela je da se raspitam i vidim što radi, a to bi moglo na neki način biti povezano s Jettom, rekla je Maggie oklijevajući.

– Je li rekla zašto je on zanima?

Maggie je slegnula ramenima iskreno. – Nisam na to obraćala pozornost. Rekla je nešto kao da gaje bila vidjela kako priča s nekim sa imanja, nekim tko se ne bi trebao družiti s malim kriminalcima poput Freddieja.

Smrad nevažnosti koju je pridavala toj priči postajao je prilično snažan. Da sam ja pokušavala skrenuti sumnju sa sebe, točno bih se s takvom vrstom neprovjerljive informacije poslužila.

– Je li rekla koga je to bila vidjela s Freddiejem? – upitah oprezno.

Maggie je odmahнула glavom. – Nije, žao mi je. Rekla je kako želi otkriti kakva je to veza među njima prije nego što mi još nešto bude mogla reći.

Osjetila sam kako me obuzima razočaranje. Zašto Maggie nije mogla pokazati malo više interesa za išta drugo osim za svoju vezu s Moikom? Zar nije posjedovala bar onu prirodnu znatiželju? Da sam ja takvo što natuknula Richardu, on bi se toga uhvatio rukama i nogama, zahtijevajući da mu kažem detalje o svemu što sam vidjela i čula. – Što znate o Fat Freddieju? – upitala sam bez puno nade.

– On je nepoštenjak. Moira ga poznaje otkada je radila u Bradfordu. Rekla je kako on trguje onim na što naiđe. Jednom smo ga srele. Moira je kupila nekoliko trenirki od njega.

– Znate li, možda, gdje bih ga mogla naći?

Maggie je složila zbijenu facu. – Ne baš, zašto? Mislite li da bi to moglo biti važno?

– Da, mislim. Još ne znam kako, ali moglo bi biti.

– OK, probat ću otkriti što radi i stupiti potom s vama u kontakt. To bi i Moira rekla da napravim.

Trudila sam se ne pokazati koliko sam iznenađena njenom naglom susretljivošću i izvadila sam posjetnicu iz listice. Na poleđini sam napisala svoj broj telefona. – Ako se ičega sjetite ili nađete nešto o Fat Freddieju, nazovite me u bilo koje doba dana ili noći. – Ustala sam. "Hvala vam što ste mi bili od pomoći. Znam da vam nije bilo lako.

– Vjerujte mi, najgore tek dolazi. Ne govorim o razgovoru s policijom. – Maggino lice je poprimilo hladan izraz. – Nema obrasca za tugovanje za homoseksualce.

– Žao mi je, rekoh neprimjereno.

– Poštedite me priča o slobodi srca, odbrusila je Maggie, iznenada Ijutita, – Samo me pustite na miru!

Nije bilo teško učiniti to što je zatražila.

Ono što mi je bilo ostalo od popodneva provela sam u uredu. Na putu od Leedsa bila sam snimila svoje bilješke na kasetu, pa me ni to sada nije trebalo zaokupljati. Mrzila sam ta razdoblja kada se sve čini ustajalim. Nisam se željela vratiti na Manor i još se jednom sukobiti s Jacksonom. Odlučila sam, stoga, pričekati do sutra, kada će se prisutnost policije smanjiti, a početni šok stanara istrošiti.

Sređivala sam papire o braći Smart, koji su visili nada mnom posljednjih nekoliko tjedana otkada su naši klijenti bili predali dosje policiji. Dopisivala sam im još neke detalje o svom nadziranju, kako bi se mogli potpuno pripremiti za raciju koju su planirali za neki neodređeni datum u budućnosti kada se uspiju organizirati. Kopala sam po svom dnevniku tražeći relevantne tjedne i tamo sam posred, svega naišla na bilješke iz vremena svoje potrage za Moïrom. Nisam mogla poreći Maggin zaključak kako je šteta što sam bila pronašla Moiru. Bili je bio u pravu. Rad na izgubljenim osobama stvara više nedaća nego što vrijedi.

Prije nego što sam izašla iz ureda, uzela sam nekoliko knjiga Ravmonda Chandlera i Dashaella Harnmetta s Billove police. Bit

će mi potrebna svaka pomoć koju budem mogla dobiti, a nekako sam imala osjećaj da mi tumaranje do knjižare Waterstone, u potrazi za nekom knjigom, koja će mi pomoći u rješavanju ubojstva, neće puno koristiti.

Kući sam došla nešto prije šest. Prvi put u životu izdala me snaga zbog spoznaje da je Richardov auto pred kućom. Nisam se veselila tome što ću mu morati reći tajne koje sam čuvala, ali nisam mu mogla tajiti svoju umiješanost u istraživanje ubojstva, budući da nisam namjeravala nikamo se preseliti dok to traje. Uostalom, vjerojatno bi i sam shvatio, kada bi čuo poruke koje će mi ljudi umiješani u slučaj zacijelo ostavljati na automatskoj sekretarici.

Odlučila sam to srediti što je prije moguće pa sam si nasula piće i prošla kroz staklenik. Na pola puta sam začula odjekivanje Jettova prvog albuma. Richardova dnevna soba bila je prazna, pa sam slijedila glazbu do njegove radne sobe. Bio je toliko zaokupljen ekranom svoga računala, da nije čuo da sam ušla.

Preko njegovoga sam ramena pročitala: – Moira je dobila drugu priliku za ostvarenje svoga sna prije sajno šest tjedana, kada se pojavila pred Jettovim luksuznim imanjem, vrlo udaljenim od loših ulica gdje su nekada bili počeli. – Ne znam, vjerujem da čak ni novinari ne mogu uvijek otkriti sve činjenice.

Potapšala sam ga nježno po ramenu i on me pogledao sa smetenim smiješkom. – Zdravo, Brannigan.

Nagnula sam se i poljubila ga. – Imaš posla?

Deset minuta kasnije pridružio mi se u stakleniku, gdje sam gledala kišu na staklu kako pravi rijeke protiv tame. Richard se bacio na pletenu stolac i otčepio bocu piva.

– Moram ti nešto priznati, najavih.

Richardovo su se obrve podignule i uputio mi je sladak osmijeh. – Nosiš istu odjeću dva dana zaredom? Zaboravila si usisati dnevni boravak prije nego što si jutros izašla? Pojela si

jogurt kojem je prije dva dana istekao rok trajanja?

Ne znam tko gaje uspio uvjeriti u to da je duhovit. Ja zasigurno nisam. – Ovo je ozbiljno, objasnila sam mu.

– Oh, ne, nisi oprala kadu! – zezao me i dalje.

Ponekad poželim živjeti s nekim odraslim.

– Moira Pollock se nije samo tako pojavila na Jettovim vratima, najavila sam direktno. To je bio jedini način daprivučem njegovu pozornost.

– Otkud to znaš? – zatražio je, sada iznenada ozbiljan kada sam se priključila na njegov profesionalni svijet.

– Zato. što sam je ja tamo bila dovezla.

Širom je razjapio usta. – Ti si – što?! – naglasio je.

– Oprosti, nisam ti to tada mogla reći. Jett me bio natjerao da čuvam tajnu, s naglaskom na tebe. Bio nas je unajmio da za njega nađemo Moiru. Pa sam to i napravila. E, a sad me unajmio da nađem Moirina ubojicu, rekla sam, a Richard je naglo zanimemio.

Zurio je u mene otvorenih usta, kao pijani glumac koji je zaboravio tekst. Na kraju je zatvorio usta, progutao knedlu i rekao: – Zafrkavaš me?

– Nikad nisam bila ozbiljnija.

Pogledao me sumnjčavo. – Kako to da mi sada to govoriš? Kako to da pravilo o diskreciji sada ne vrijedi?

– Zato što, kada se razmatra ubojstvo, imam pravo zgrabiti svu pomoć koja mi se pruža, objasnih.

– Seeereš, razvukao je. Onda je novinar u njemu izletio poput lutke koja iskače iz kutije. – To je sjajno. Moći ćeš mi dati kostur priče.

Odmahnula sam glavom, čudeći se. – Nije u tome stvar, Richarde. Rado ćemo ti platiti savjetničku tarifu, ali neću dozvoliti da se to pročuje. Osim toga, ono što bih ti mogla dati bilo bi ionako stara stvar. Tvoj stari prijatelj Neil Webster sjedi tamo u Colcutt Manoru i direktno napaja svijet onim što ovaj želi

čuti.

Svoje je razočaranje prekrrio osmijehom gađenja. – Ako je itko tamo trebao biti ubijen, onda je to ta ništarija, požalio se. – OK, Brannigan. Vrijedi. Imaš svu moju pomoć. Zašto me ne uputiš na početak i kažeš kako si pronašla Moiru? Mogla bi mi dati barem malenu ekskluzivu?

Nacerila sam mu se. Jednoga ću dana naučiti kako postaviti obranu protiv njegovog šarma. Uz malo sreće, do toga još ima puno.

18.

Kada sam stigla sljedećega jutra, onaj policajac je još uvijek stajao na vratima Colcutt Manora. No 10:30 još je bilo prerano za novinare, koji su, sudeći prema broju auta na parkiralištu puba, bili zauzeli gostinjske sobe Colcutt Armsa i još spavaju, o trošku dnevnica.

Bilo je prerano i za kućanstvo. Sada, kad je velik broj policajaca bio otišao, život se polako stao vraćati u normalu. Kuhinja je bila prazna, kao i plava radna soba, soba za T V, sala za biljar i Neilov ured. Dok sam se tako vukla kroz predvorje, počela sam se osjećati kao kustosica Odbora za zaštitu spomenika u kišnu srijedu. No, uskoro se ipak pojavio jedan od članova posade – Marie Celeste.

Gloria je izašla iz svog ureda i brzo se okrenula začuvši lupkanje njihovih potpetica po terazzo-pločicama. – Oh, to ste vi, rekla je sa svojim uobičajenim stilom i šarmom. Ne obazirući se više na mene, nastavila je hodati, zatvorivši vrata za sobom.

Slijedila sam je neustrašivo kroz predvorje do stražnjega trijema. Kada sam naišla, upravo je odijevala žutosmeđi kožni bluzon i pogledala me s mržnjom, a ja sam joj uzvratila

kompliment. Znala sam daje bijela boja – boja tugovanja u orijentalnim kulturama, ali nisam još naišla na civilizaciju koja pokazuje svoje osjećaje prema pokojniku u crveno-krem trenirkama. Valjda Valkiri drukčije čine neke stvari.

– Imam posla, rekla je otvarajući stražnja vrata i krećući prema stajama.

– Sigurno imate puno posla, s organizacijom sprovoda i ostalog, odvratih.

Bila je dovoljno pristojna da pocrveni, no ta reakcija nije puno pomogla njenoj boji – engleske ruže. Otvorila je tiho garažna vrata pomoću ključa s malene crne kutijice na privjesku.

– Za to se pobrinula Moirina majka. Zaključili smo kako Jett nije sposoban nositi se s time, obavijestila me.

'Gospođa će Pollqek nesumnjivo biti', pomislila sam, ali nisam rekla ništa. Bilo je već dovoljno neprijateljstva među nama.

– U tom slučaju, – inzistirala sam, slijedeći je prema vozačkoj strani Volkswagenova Golfa, – sigurna sam kako ćete moći odvojiti nekoliko minuta svoga vremena da mi odgovorite na nekoliko pitanja. – Ponovno me ignorirajući, ušla je u auto i upalila motor. Morala sam odskočiti kako bih izbjegla amputaciju nožnih prstiju.

– Kurvo! – izderala sam se dok je GT-i jurio iz garaže, ostavljajući me da se gušim u ispušnom dimu. Na trenutak sam oklijevala, a onda me obuzeo bijes. Odjurila sam u kuću, otklepetala niz predvorje i uskočila za volan svoje Nove. Jurila sam niz privatnu cestu 50 milja na sat i stigla do vrata na vrijeme da vidim kako je otišla nadesno.

Kada sam prošla kroz vrata, bila mi je nestala iz vidokruga. Pritisnula sam gas do kraja i jurila niz zavojitu cestu, držeći nogu iznad kočnice poput vozača utrke. Molila sam Boga da nije krenula jednim od uskih puteva koji su se smjenjivali u neravnomjernim intervalima. Bila sam već gotovo na glavnoj

cesti, kada sam je spazila preko ruba polja. Išla je prema Wilmslowu.

– Imam te! – izderala sam se trijumfalno, jureći preko suprotnih traka do skretanja nadesno i povratka na njen trag.

Pretpostavljala sam kako ne zna kako izgleda moj auto, ali sam se, za svaki slučaj, malo vukla. Činilo se da zna kamo ide, mijenjala je smjerove bez ikakva oklijevanja. Prije samoga gradskog središta naglo je skrenula ulijevo ne upalivši žmigavac, ostavljajući mi tako jedino mogućnost da napravim opasan manevar i presiječem put autobusu koji je zaista bio prevelik da bih se išla nadmetati s njime. Našla sam se u uskoj ulici kuća u nizu. Vozila sam najbrže što sam se usuđivala, usporavajući na križanjima kako bih bila sigurna da neće skrenuti a da ja to ne vidim. Bila sam gotovo na kraju, kada se okrenula na sredini ulice, puno brže nego što je dozvoljeno. Morala sam naglo skrenuti kako bih je izbjegnula.

Nije se bojala pokazati mi da me primijetila. Jako sam okrenula volan i pritom udarila u rubnik. Još 1000 milja manje za moje gume. Zaškripala sam s njome preko križanja, na vrijeme da vidim kako nastavlja prema Wilmslowu. Stajala sam na uglu dovoljno dugo pa sam vidjela kako skreće nalijevo, prema trgovini Sainsbury's. Slijedila sam je i pronašla mjesto na parkiralištu pored stražnjeg ulaza u trgovinu. Bojala sam se da ću je izgubiti, ali sam je sustigla pored parkiranih automata i nastavila je slijediti.

Osjećala sam se kao potpuni idiot kada je ušla u Sainsbury's i uzela kolica. Pokušala sam se utješiti da me bila primijetila i opet pokušala pobjeći mi, ali do trenutka kada je zgrabila žitarice za doručak, njena su kolica bila već gotovo puna. Morala sam priznati samoj sebi da sam pretjerala. Došetala sam do nje baš kada je uzimala paket žitarica Wheetabix.

– Rekoh kako želim da mi odgovorite na nekoliko pitanja,

primijetila sam ležerno. Gotovo je iskočila iz kože pa sam dodala:
– B!š kao što vam je Jett jučer objasnio.

Bila je rastrzana između želje da me otjera i pravila lijepoga ponašanja te znanja da ću, ako me ne posluša, otići Jettu i izvijestiti ga o mukama kroz koje me upravo bila provela. Pobijedila je njena želja za ulizivanjem šefu. – Može, na putu do blagajne, rekla je, pokušavajući zvučati opako i gotovo i uspijevajući u tome.

– Može potrajati malo duže, ali trudit ću se biti što brža, odvratih hladno, – Gdje ste bili između jedanaest i dva te noći?

– To sam već rekla policiji, požalila se.

– Sigurna sam da jeste, što znači kako vam je to barem jasno u mislima.

Njene su se plave oči zasuzile u bijesan pogled. Kad bi pogledi ubijali, pilićima hranjenima kukuruzom već bi odavno istekao rok trajanja. – Bila sam u sobi u kojoj gledamo TV i gledala šou-program na BBC-ju do petnaest do dvanaest. Onda sam otišla u ured provjeriti automatsku sekretaricu. Nije bilo poruka pa sam otišla ravno u krevet. Spavala sam dok me nije probudio zvuk interfona.

– Tamo ste bili stigli brzo, prokomentirala sam.

– Moja je spavaonica na vrhu stepenica, odgovorila je braneći se.

– Mislila sam da imate TV u svojoj sobi, rekoh.

– Imam, ali nema stereozvučnike, a bila je nastupala grupa koju sam željela čuti. I – znam što me želite pitati – nisam vidjela nikoga osim Kevina. Ušao je u sobu, pogledao koncert sa mnom i otišao. Sada, ako je to sve, moram još nešto napraviti.

Odmahnula sam glavom. – Ni blizu, Gloria. Zašto ste toliko mrzili Moiru?

– Nisam je mrzila, izletjelo joj je. Žena koja je stajala pored nas i slušala naše raspravljanje, bila je toliko privučena pričom, da

nas je bila stala slijediti, sve dok joj Gloria nije uputila prijeteći pogled i promrmljala: – Što je?

Kada smo došle nekoliko metara dalje, rekla je: – Samo mi se nije sviđao utjecaj koji je imala na sve nas. Svi zajedno bili smo sretni prije nego što je stigla. Otkadaje bila došla, svi su se prepirali. Što god da drugi kažu, razraživala je Jetta svojim stalnim zahtjevima. Sve je moralo biti onako kako je ona željela.

– Dakle, vama baš i nije žao što je mrtva?

Gloria je ubacila u kolica omekšivač za rublje. – To nisam rekla! – razbjesnila se. – Samo zato što nisam mislila daje dobra za Jetta, ne znači da nisam uzrujana zbog načina na koji je nastradala.

– A jesi li joj ti, možda, pokušavala pružiti priliku? – zatražila sam, naginjući se preko nje kako bih pogledala kakav je izbor orašića, tako blizu da sam mogla osjetiti miris njezina svježeg limunkastog parfema.

– Ne! – izderala se u očajanju.

– Netko jest, Gloria, inzistirala sam.

– To nisam bila ja. Morate mi vjerovati, molila me, – Ako se drogirala, činila je to svojevolaro. Zašto bi inače krala moje injekcije?

19.

Naglo sam zastala i zabaljila se u Gloriju, koja me pogledala s mješavinom trijumfa i neposluha u očima. – Što mislite time reći? – naposljetku sam izustila.

– Netko mi je krao injekcije posljednja četiri tjedna, rekla je.

– Kakve injekcije? – gotovo sam zaurlala od nestrpljenja. Odjel s grickalicama zacijelo nikad dosad nije vidio ovakvu dramu.

– Ja sam dijabetičarka. Moram si ubrizgavati inzulin. U svojoj sobi čuvam zalihu injekcija za jednokratnu upotrebu. U tri-četiri navrata bila sam opazila da ih nekoliko nedostaje. Moram ih dobro čuvati zato što se ne usuđujem ostati bez njih.

Duboko sam udahnula. – Zašto ste mislili daje Moira bila odgovorna za to?

Slegnula je ramenima. Bile smo već potpuno zaboravile na kupovinu. Odšetale smo se do kraja prolaza, iako nijedna od nas nije pokazivala nikakvu potrebu za bezalkoholnim pićima.

Gloria je tiho rekla: – A tko drugi? Unatoč tome što vi možda mislite o rock-businessu, nitko u kući nije narkoman. Jett to ne bi trpio. On ima vrlo stroge nazore glede toga. Znam da neki drugi potajno uzimaju nešto kokaina, ali nitko od njih nije toliko glup da prijeđe na heroin. Posebno nakon onoga što se bilo desilo Moiri kada je postala ovisnica.

– Postoji li još koji razlog zašto ste bili sigurni daje to bila Moira? – upitah.

– Pa, ranije nikad nisu nestajale – dok ona nije uselila. Jednoga sam dana bila otišla gore i vidjela njenu ruku na mojoj kvaki. Ona je rekla daje bila pokucala da vidi mogu li joj posuditi knjigu, ali ja nisam na to nasjela. Do tada sam već bila shvatila što bi to ona mogla tražiti.

– I je li posudila knjigu?

– Da, nevoljko potvrdi Gloria. – Novu od Judith Krantz.

– Je li ona i inače posuđivala vaše knjige?

Slegnula je ramenima. – Učinila je to nekoliko puta.

– Je li znala da ste dijabetičarka? – upitala sam.

– To nije tajna. Nikada o tome nismo bile pričale, ako ste na to mislili.

Bilo je očigledno koje će biti moje sljedeće pitanje i znala sam da joj se neće svidjeti. Koja šteta! – Tko još ulazi u vašu sobu, redovno ili povremeno? – upitala sam.

Bila sam u pravu glede njezine reakcije. – Što mi to pokušavate sugerirati? – bijesno je uzvratila Gloria.

– Ne pokušavam vam ništa sugerirati. Postavila sam direktno pitanje i cijenila bih direktan odgovor.

Gloria je oštro odvrtila lice od moga pogleda. – Nitko osim mene ne koristi moju sobu, promrmljala je, – Moira je jedina osoba, osim čistačice, koja je ikada bila tamo.

Sažalila sam se nad njom. Nije mi bilo jasno kako bi biti ludo zaljubljen u Jetta moglo biti emotivno isplativa razonoda, ali nisam željela spoznati još više detalja o uzaludnosti njene strasti. – Kad biste znali daje nije ubila prevelika doza, bi li vam pao na pamet itko, tko se želio riješiti Moire?

– Otkud bih ja to mogla znati? – zagrižljivo je odgovorila Gloria.

Pomislivši kako je ovo pravi trenutak za provjeru nekih od mojih teorija, odgovorili: – Vi ste u centru kućanstva. Jett vam vjeruje. Ne mogu zamisliti kako bi se tamo moglo dešavati baš puno toga o čemu vi ništa ne biste znali. Laskanje otvara sva vrata.

Gloria je zagrizla. – Kada bih trebala odabrati jednu osobu, odabrala bih Tamar. Da Jett nije tako sjajan frajer, ona bi bila otišla još prije nekoliko tjedana. Dugo su se već bili svađali, a kada je stigla Moira, Tamar je svega bilo dosta. Jetru je potrebna žena koja ga razumije i shvaća zahtjevnost njegovog posla. Tamar želi samo dobar provod, a Jett joj predstavlja samo sredstvo za postizanje toga. Kada se bila pojavila Moira, on je uvidio koliko njegovih potreba Tamar ne zadovoljava. Bilo je očigledno kako za nju više nije imao puno vremena. I sada, kad je Moira mrtva, Tamar je iskoristila priliku da pokuša vratiti njegovu naklonost.

To je bio dug govor za Gloriju, a njeni napori da to zvuči objektivno, a ne zajedljivo, bili bi smiješni pod nekim drugim okolnostima. Kimnuh mudro i rekoh: – Razumijem što želite reći,

ali mislite li daje ona sposobna za takav nasilan zločin?

– Ona je za sve sposobna, odgovorila je Gloria, – Vidjela je daje njen položaj ugrožen i mislim daje reagirala impulzivno, kako bi se zaštitila.

– Što je s drugima? S Mickyjem? Kevinom? – upitah.

– Kevin nije bio oduševljen njenim povratkom. Bio je zabrinut da će novine, zahvaljujući podacima koje će od nje saznati, zablaiti Jetta. Uvijek gaje proganjala zbog novaca, tvrdila kako ju je on pokušao zakinuti za njezin udio, što je bilo smiješno. Mislim time reći kako bi se Jett odavno bio riješio Kevina daje sumnjao kako je ovaj, u nekom trenutku, možda bio nepošten. Kevin se nije morao bojati Moirinih šašavih optužbi. Zašto bježe onda ubio? Jedino što je time mogao postići bilo bi podizanje stvari koje je želio zataškati, rekla mi je.

– A Micky?

– Ni vi ne biste bili oduševljeni kad bi netko, tko dugo nije bio u poslu, došao i počeo vam govoriti kako da radite svoj posao, zar ne? Znae, bila je vrlo nametljiva. Imala je svoje ideje i samo je Bog mogao pomoći onima koji se s njima nisu slagali. Bilo mi je stvarno žao Mickyja. Ona je uvijek tjerala Jetta da stane na njenu stranu što se tiče albuma, a on se tako bojao da ona opet ne pobjegne, da se u svemu slagao s njom. Micky je nikada ne bi ubio. Mislim, možda gaje izluđivala, ali ona nije mogla naštetiti njegovoj karijeri, izjavila je Gloria i krenula prema blagajni. U njenim se očima vidjelo kako mi želi dati na znanje kako je to sve što mi je htjela reći.

Stala sam ispred nje, što ju je natjeralo da zakoči. – Još samo jedno pitanje, obećah. – Rekli ste daje kokain droga koja se ponekad koristi u Colcuttu. Tko je koristi?

– Nije na meni da vam to kažem, odgovorila je grubo, gledajući u izlog s kuharicama pored nas.

Na parkiralištu sam otkrila kako mi je neki revan prometnik

odlučio uljepšati dan. Odljepivši kaznu, zgužvala sam je u kuglicu i bacila na pod pored auta. Bilo mi je jasno kako su Richardove grozne navike počele prelaziti na mene. Gundajući tiho i dobro uvježbano, oprezno sam se uključila u promet i krenula natrag prema Colcuttu.

Stajala sam na semaforu kada sam odjednom spazila Kevina. Izlazio je iz banke i malo mi je trebalo da mu potrubim. Na sreću, moji su instinkti toga jutra bili spori. Njemu se odmah pridružio krupan frajer u prošivenom kožnom prsluku iznad mornarskoplave košulje. Njegove su levisice bile dovoljno uske da se vidi kako ne nosi bokserice. Zgrabila sam svoj kasetofon i otpustila puce za snimanje pa rekla: – Bijelac u četrdesetima, ravna sijeda kosa prorijeđena na vrhu, uredno ošišana. Širokih usta, bucmastih obraza i brade, pivskog trbušića. – Promijenila su se svjetla na semaforu i morala sam se ponovno uključiti u promet, odvozeći se, osim Odvozeći se, uspjela sam vidjeti krupan zlatni sjajni Rolex na zglobu Kevinova prijatelja. Usto, jedna je debela žućkasta omotnica koja prešla iz ruke u ruku na stepenicama banke. Mogla sam smisliti na tucet razloga zašto bi Kevin nekome morao platiti gotovinom. Barem je pola njih izazivalo u meni nelagodu.

Skrenula sam nadesno u neku usku uličicu i okrenula se prema semaforu. Na križanju sam zastala gledajući uokolo i pokušavajući ugledati Kevinova znanca. Ugledala sam njegovu ruku kako zalazi za niz trgovina dok je išao prema parkiralištu sportskoga centra. Neki nestrpljiv čovjek iza mene je zatrubio, pa sam skrenula nalijevo prema sportskom centru. Otišla sam unazad do sporednog ugla i stala čekati. Dobro sam bila učinila što ga nisam pratila; nekoliko minuta kasnije crveni je XJS prošao pored mene. Vozač je nesumnjivo bio Kevinov znanac. Pričekala sam da se uključi u promet prema Manchesteru, a zatim sam mu se prikrala i zauzela položaj nekoliko auta iza njega.

Tip je bio najgora vrsta vozača koju čovjek može pratiti. Bio je hvalisav, odlučan u svojoj namjeri da svatko, tko dijeli cestu s njim, vidi kako je on velik frajer u otmjenu jaguaru. Ništa zato što je auto bio četiri godine star. No, bio je original, a ne neki pojačani primjerak nekoga japanskog smeća. Mogla sam ga zamisliti kako snima glazbu u nekoj konobi. Pretpostavila sam da su on i Kevin ista vrsta tipova.

Vozio je kao muškarac s ozbiljnim seksualnim problemima, pretičući na najluđim mjestima, bljeskajući svjetlima kao daje majstor rasvjete Blackpoola. Zanimljivo, iako nisam vozila drugačije nego obično, nisam ni u jednom trenutku bila u opasnosti da ga izgubim. Dok smo jurili preko semafora na dvostrukom kolniku na Cheadleu, tip je napravio samoubilački potez, prelazeći preko triju traka na autocesti. Izrekla sam jednu od onih riječi za koje muškarci poput moga tate misle da ih žene ne bi trebale znati i slijedila ga, moleći se da ne obrati preveliku pažnju na retrovizor.

Na autocesti odjednom je dobio krila. Ili on nije bio odavde ili se nije obazirao na videokamere postavljene svakih nekoliko kilometara duž autoceste. Bila sam natjerana na onu vrstu vožnje koja me užasava, a vjerojatno i ostali vozači na cesti. Brujao je točno iza kamiona, provirujući u vanjsku traku kada bi prestizao, a onda se povlačio brzo čim bih se ja uspjela riješiti njihovih prednjih branika. To je činilo putovanje zanimljivim.

Onda se prometna gužva povećala i stvari su se malo smirile. Do vremena kada smo do ceste M62, prestala sam se znojiti i ponovno počela disati. Stavila sam kasetu Sinead O'Connor i stala razmišljati o svom prijatelju u XJS-u s omotnicom punom gotovine. Činio mi se neupitno sumnjivim, ali ne onom vrstom negativaca koji se bave plaćenim ubojstvima. U drugu ruku, možda je poznao nekoga, tko je mogao... Vozeći prema Hartshead Mooru provjerila sam koliko još imam goriva i opet se

počela znojiti, nadajući se kako je Bradford njegovo odredište. Možda bih uspjela stići do Leedsa, ali, ako smo krenuli prema Wakefeldu ili Hullu, bit će mi potrebna pomoć.

Barem me pratila sreća u slijeđenju. Ponovio je svoj kamikaza-potez preko traka kako bi izašao prema Bradfordu, ali ja sam ovaj put bila spremna, skrivajući se u unutrašnjoj traci. Ostala sam u gustom prometu na rotoru izvan gradskoga središta prema Binglevu. Onda sam ga izgubila. Prošao je kroz semafor kada se žuto svjetlo pretvaralo u crveno i odjurio, ostavljajući me da poštujem prometni znak. Gledala sam bespomoćno kako odlazi 500 metara ispred mene. Naravno, kad sam ja došla do tog ugla, on je već davno bio prohujao. Vratila sam se do najbliže benzinske postaje i, u ozbiljno lošem raspoloženju, natočila gorivo.

Signalizirala sam vraćanje prema autocesti, no odmah sam promijenila mišljenje. Što to, dovraga, radim? Odvlačim se preko Pennina, riskirajući za volanom više u jednom danu nego inače u tjednu, pomišljajući već da sve ostavim tako kako jest? Kunem se Bogom, dva dana u svijetu saksofona'n'droga'n'rock'n'rolla i mozak mi je postajao plitak kao njihov.

Vratila sam se natrag do ugla ulice gdje sam ga bila izgubila i stala polako izviđati. Nekoliko metara od glavne ceste nalazila se ona vrsta isprepletenih uskih uličica u kakvima obično djeluju nepošteni dečki. Kuće u nizu, mala skladišta, rijetke male tvornice koje eksploatiraju radnike, voćarnice na uglu, pretvorene u trgovine rezervnih dijelova za automobile, zaključane garaže pune svega osim auta. To je bila vrsta područja s kakvim sam se nedavno bila upoznala zahvaljujući braći Smart. Nije mi trebala karta da dobijem prilično jasnu ideju o tome kako će ceste biti nanizane.

Oprezno sam pogledom počela traži vati grimizni jaguar i, kako to već biva, gotovo sam ga promašila. Išla sam polako, kada

sam odjednom krajičkom oka uhvatila nekakav crveni bljesak. Prošla sam kroz usku uličicu prije nego što sam ga mogla pozornije promotriti. Sparkirala sam se i odšetala natrag niz ulicu. Na rubu ulice sam zastala i pogledala. Jaguar bijaše blokirao cijeli prolaz, ostavljajući jedva dovoljno mjesta da se netko provuče pored njega. Bio je sparkiran pred stražnjim ulazom u neku dvokatnicu. Odšetala sam do kraja prolaza, prošla pored njega i otišla do sljedećeg ugla.

Građevina je prije, očito, bila trgovina. Sada su prozori bili premazani bijelom bojom, a natpisi nad njima bili su isprani i nečitki. Ispred je bio sparkiran kombi s otvorenim vratima. Zašla sam za ugao i nastavila opušteno hodati. Prije nego što sam stigla doći do građevine, vrata su se otvorila i neki se mladić, neugodno se ljuljajući, zaputio u pravcu kombija. Nije ga baš mogao vidjeti, budući da se borio s balansiranjem četiriju kartonskih kutija poslaganih jedna na drugu. – Malo nalijevo, sugerirala sam mu.

Uputio mi je zahvalan osmijeh i zakoračio u stranu pa se zaljuljao. Najgornja je kutija počela kliziti. Pomaknula sam se prema naprijed kako bih je uhvatila da ne padne.

– Hvala, dušo, uspio je reći, naginjući se prema naprijed kako bi ubacio kutije u transportni kombi. Odmaknuo se, stavio ruke na bokove i spustio glavu.

– Što to imate? Cigle? – rekla sam.

Podignuo je pogled prema meni i dobro me promotrio. – Dizajnersku robu, dušo. Vrhunske stvari. Ne poput onoga smeća s tržnica. Pričekajte trenutak. Donijet ću vam uzorak. Samo kao malu zahvalu. – Namignuo mi je i krenuo prema vratima.

Koliko sam uspijevala primijetiti, vozač kamiona bio je privukao pozornost svih na mene. – Zdravo, Freddie.

Iz maloga ureda na kraju skladišta pojavio se moj plijen. – Dazza, što radiš? – upitao je dubokim glasom i s cockney naglaskom koji je bio uočljiv već u tih nekoliko riječi.

Dazza je rekao: – Majica za damu, pokazujući prema meni, – Spasila je moju robu od propasti.

– Šteta što nije mogla učiniti to isto i s tobom, procijedio je Freddie. Uputio se prema uredu. Slijedila sam ga i stala u do vratku. Nadesno su stajale dupkom pune kartonske kutije. Malo dalje nekoliko je žena stajalo za stolovima, slagalo i stavljalo razne stvari u plastične vrećice, a potom s njima punilo kutije. Slijeva su lupkala dva šivaća stroja. Jedan je otiskivao uzorke na majice kratkih rukava, dok je drugi vezao natpise na šuštave trenirke. Uputio mi je procjenjivački pogled, zatim je odabrao bijelu majicu s hrpe na stolu pored njegove sobice. Dobacio ju je Dazzi, zatim se okrenuo na peti i povukao svoja krhka vrata za sobom.

– Vidim daje bio u školi šarma i diplomacije Mikea Tysona, primijetih kad se Dazza vratio.

– Ne obraćaj pažnju na Fatt Freddieja, reče on. – On ne voli strance. Izvoli, dušo.

Uzela sam majicu za ovratnik i pustila da se odmota. On je zurio u mene. Preko prednjice je bio otisnut žarkoplavi znak – Midnight Stranger – s Jettova zadnjeg albuma i promotivnih postera s turneje. Jett je bio, živ i zdrav, potkradan u Bradfordu!

20.

Sjedila sam u autu i zurila u majicu. Nisam baš bila sigurna što to znači. Ako je Kevin bio zadužen za službenu nabavku robe, nije bilo razloga da ne naručuje robu od Fat Freddieja, čak i ako je neki od ostalih njegovih poslova bio duboko na drugoj strani zakona. Morala sam otkriti je li ta majica original.

Također sam željela zahvaliti Maggie i reći joj kako ne mora obavljati moj posao. Razmišljala sam o tome daje nazovem, ali

sam se predomislila. Razgovor licem u lice uvijek je pružao mogućnost da će izaći s još nekim informacijama, a njena je kuća bila udaljena svega dvadeset minuta vožnje.

Kuća je izgledala gotovo jednako, jedinu iznimku činili su prljavobijeli i crveni tulipani koji su iznenada bili procvjetali pored ulaznih vrata. Iz nekog su me razloga naveli na razmišljanje o Moiri, što sam dotad odlučno bila izbjegavala. Nisam mislila da bih mogla nastaviti s ovim poslom kada bih sebi dozvolila provoditi vrijeme u ljutnji i grizodusju, uvjeravajući se kako sam je upravo ja bila isporučila njenom ubojici. Živo sjećanje na njenu interpretaciju pjesme – Private Dancer – ispunilo mi je glavu. Dominacija njezina glasa u mojim mislima nije mi nimalo olakšavala put prema susretu s njezinom ljubavnicom.

Pozvonila sam i pričekala. Zatim sam ponovno pokucala i ponovno pričekala. Pa sam provirila kroz otvor za poštu na vratima. Nije bilo svjetla niti bilo kakvih drugih tragova života. Razmišljala sam o tome da ostavim poruku i odlučila umjesto toga pokušati kod susjeda. Sa susjednim sam vratima imala nešto više sreće. Mogla sam čuti operno vrištanje, nekoliko metara udaljeno od vrata. Nisam vjerovala da bi itko unutra mogao čuti zvonu pored preglasna soprana koji je treštao.

Iznenada je glazba prestala, ali u mojim ušima i dalje je zvonilo. Vrata su se otvorila i otkrila susjeda treperavih plavih očiju, kojega sam već ranije bila upoznala. Namrštio se unatoč mom osmijehu.

– Zdravo, reko, – Gavin, zar ne? – Ponekad sama sebe zadivim!

Kimnuo je glavom, a njegova se namrštenost produbila u mrk pogled. – Vi ste detektivka, rekao je. To nije bilo pitanje. Očigledno je tam-tam bio zaposlen nakon moga posljednjeg posjeta.

Nije imalo smisla ulaziti u raspravu o tome. – Tako je.

Tražim Maggie. Pitala sam se znate li možda vi kad će se vratiti.

– Zakasnili ste, rekao je.

– Oprostite?

– Policajci su je odveli prije otprilike dva sata. Dozvolili su joj da dođe i kaže mi to, tako da mogu hraniti njenu mačku dok se ona ne vrati. Policajka koja je bila s njom nije dala nikakve znakove da bi to moglo biti uskoro. Čini se kako su vaši prijatelji iz policije odabrali lakšu varijantu, Ijutito je rekao Gavin.

Bilo je mnogo stvari koje sam na to željela reći. Poput: policajci nisu moji prijatelji; poznaje li Maggie kakva dobrog branitelja. Umjesto toga sam razmišljala kako je Maggie bila odabrala dragog pouzdanog tipa poput Gavina kao osobu koju će obavijestiti o tome gdje se nalazi. Upitala sam stoga samo: – Znate li gdje je drže?

Kimnuo je nerado. – Nazvali su me prije pola sata. Drže je u postaji u Macclesfieldsu. Pitaو sam ih za odvjetnike, ali su mi rekli da će srediti to s Maggie.

– Hvala. Pobrinut ću se da dobije nekoga dobrog.

– Zar ne mislite da ste učinili već dovoljno? – rekao je gorko. Nije se činilo da mogu puno što reći na to pa sam se okrenula i otišla niz stazu.

Na povratku sam dobro iskoristila vrijeme. Nazvala sam policijsku postaju u Macclesfieldsu. Požalila sam što trošim impuls čim su me spojili s Cliffom Jacksonom.

– Drago mi je što zovete, zagundao je. Nije zvučao kao da mu je drago. – Želim popričati s vama.

– Kako vam mogu pomoći, inspektore? – upitah. Puno je lakše zvučati slatko i uslužno kad je između zaraćenih strana 64 km ceste.

– Ništa mi ne ide više na živce od ljudi poput vas, koji misle kako je mudro ometati policiju. Još jedan takav potez, gospođice Brannigan, i bit ćete u zatvoru. A, ako ste zaboravili na svoja

prava, po pravilu vas mogu zadržati tu trideset šest sati prije nego što vas optužim za ometanje moje istrage. – Nadala sam se kako se sada, kad se toga oslobodio, osjeća znatno bolje. Za razliku od mene.

– Kad bih znala na što mislite, inspektore, mogla bih vam ponuditi neku utjehu što se tiče moga daljnjeg ponašanja. – Stvarno je uspio probuditi odyjetnicu u meni.

– Na način na koji ste prikladno zaboravili spomenuti kako je Maggie Rossiter bila ne samo u blizini Colcutt Mannora u vrijeme smrti Moire Pollock, već i, u relevantno vrijeme, na cestama Chesira, zarezao je.

– Inspektore, nisam bila sigurna koje je vrijeme relevantno. Činjenica daje bila na cesti dobrih sat vremena nakon što smo Jett i ja otkrili tijelo, nije mi se, moram priznati, činila posebno relevantnom.

– Ne pokušavajte pametovati, gospođice Brannigan. Sada vam već ozbiljno obećavam kako ću, budete li se opet petljali u tijek moje istrage ili ako otkrijem da ste prikrivali dokaze, tako navaliti na vas da nećete znati što vas je snašlo. Jesam li bio dovoljno jasan?

– Kao dan.

– Dobro. Mislim da bih htio popričati s vama o vašoj verziji događaja oko vremena ubojstva. Činite se prilično nejasnom za nekoga tko se smatra jasnim. Cijenio bih kada biste mogli doći sutra u devet u moj ured.

Linija se prekinula prije nego što sam mogla odbiti. Boravak u Colcuttu mogao bi mi samo još poboljšati dan.

– Kate! – zazvao je Neil kada sam pomolila glavu kroz vrata njegova ureda. – Uđi! – Dok sam ulazila na imanje bila sam primijetila kako se povlači i slijedila ga.

Sada je stajao pored stola i sipao kavu iz termosice. Njegovo je lice imalo zamućen izgled kakav obično dolazi od mamurluka.

– Može šalica kave? Žao mi je, ovdje nemam mlijeka.

– Može, odgovorih. Otvorio je jednu ladicu i izvadio drugu šalicu koju je napunio i pružio mi je.

– Želite li i nešto da vas ugrije? – upitao je. Odmahnula sam glavom i gledala promatrala naglu promjenu na njegovu licu kada je izvadio bocu Grousea iz ladice i ulio dosta u svoju šalicu. Potegnulo je dobar gutljaj i boja se povratila u njegovo lice. – Aaah, uzdahnuo je s uživanjem. – To je već bolje.

Odgegao se preko sobe i pao u kožnu fotelju u uglu. – Pa, – rekao je uz uvrnut osmijeh, – kako detektiv Hawkshaw napreduje? Jeste li spremni uperiti prst u krivca?

– Teško, odgovorih, sjedajući u uredski stolac pred stolom.

Dvoumila sam se hoću li mu reći za Maggino uhićenje. U jednu ruku, nisam mu htjela pomoći da zaradi prodajom priče, a u drugu, bila sam uvjerena daje Jackson daleko od pravog traga pa sam željela da obojica završe kao budale. Na kraju sam zaključila kako se više želim osvetiti Neilu nego Jacksonu, pa sam vijest zadržala za sebe.

– Tek sam započela s istragom, rekoh. – S Glorijom sam već porazgovarala, a sada ste na redu vi.

Neil je složio dopadljivu facu. – Ne zavidim vam na razgovoru s ljupkom Glorijom, ali ako tražite dobro ogovaranje, na pravom ste mjestu. Moje enciklopedijsko znanje o stanarima Colcutt Manora vam je potpuno na usluzi. Pucajte. – Moje se olakšanje zacijelo ogledalo na mome licu jer se Neil grohotom nasmijao. – Šokira vas to, što ste zapravo naišli na nekoga tko želi govoriti.

– Samo malo, rekoh, – Prije nego što prijedemo na ozbiljno ogovaranje, ipak moramo prvo obaviti onaj detektivski dio. Znete li gdje ste bili te noći...

Pripalio je cigaretu i ispuhnuo oblak dima uz iskrivljen osmijeh. Požderi se, Miss Marple! – Brbljao sam s Kevinom,

onda sam oko deset otišao do lokalnog puba na nekoliko šerbeta prije zatvaranja. Zacijelo sam se vratio do jedanaest i trideset, onda sam došao ovamo i obavio nekoliko sati posla, skidao nešto s kasete i oblikovao tekst. Otišao sam u krevet oko jedan i trideset. Znam što ćete me pitati – ne, nisam nikoga vidio. – Bilo je teško procijeniti njegovu iskrenost iz njegova zamučena pogleda. Poput većine novinara koje poznajem, vjerojatno je bio proveo sate i sate pred ogledalom, usavršavajući izgled totalne iskrenosti kako bi znao ohrabriti javnost da nikada ne saslušava sve dokaze i vjeruje njemu.

Postavila sam mu još nekoliko pitanja i uskoro uspjela iz njega izmisti izjavu kako nije bio vidio Moiru u pubu. Pretpostavila sam kako su ona i Maggie bile otišle u Magginu sobu prije nego što je on stigao. Odlučila sam prijeći na profitabilniju vrstu ispitivanja. – No, da ste kockar, na koga biste se kladili?

Njegove su se oči na trenutak stisnule u koncentraciji pa je izverglao mogućnosti: – 2:1 Tamar, 3:1 Gloria i Kevin, 7:2 Jett, 4:1 Micky i 10:1 djevojka.

Nisam se mogla suzdržati od smijeha jer nisam bila očekivala tako doslovan odgovor. – A što je s vama?

Pogladio je svoje brkove. – Ja? Ja sam neočekivani pobjednik. Outsajder glede više stvari. Trebali biste na mene staviti 100:1. Ipak sam ja jedini koji nije imao što dobiti, već samo sve izgubiti njenom smrću.

To me zaintrigiralo. Ono što je rekao činilo se uvjerljivim. Kako je moje jedino iskustvo s ubojstvima dotad bilo povezano sa stranicama Agathe Christie, zaključila sam kako bi on mogao biti prvi na listi osumnjičenih. Rekla sam mu to.

Pucao je od smijeha i ustao kako bi dopunio svoju šalicu. Ovoga puta je količina whiskeyja bila primjetno manja. – Oprostite što vas moram razočarati, Kate, – pridodao je, – ali

razmislite objektivno. Moira je bila najbolji mogući izvor ranih materijala o Jettu. Zapravo, svi znamo kako se stvorenja iz show-businessa trude izbjegavati skandale. Jettov je život dobro dokumentiran. Jedini originalni novi kut kojemu sam se mogao nadati, napokon je otkrivao što se prije toliko godina bilo desilo između Jetta i Moire. Nisam nikoga mogao navesti na to da mi kaže išta o razlozima raspada njihove veze. Njen dolazak na scenu bio je kao bogom dan. Bila je spremna razgovarati. Upravo smo bili došli do toga. Bilo mi je u interesu da ostane i razgovara sa mnom. Zaboravite na Agathinu doktrinu najmanjeg sumnjivca.

– Dobro, niste imali motiv, ali očigledno mislite da drugi jesu. Biste li mi ih naveli? – Otvorila sam torbu i uključila svoj kaseto fon, pretvarajući se kako samo vadim blok. Namjeravala sam snimiti sve razgovore koje ću morati voditi, ali je strka oko pronalazjenja strategije odnosa prema Gloriji bila odagnalo tu misao iz moje glave.

Neil je prekrizio noge u gležnjevima, otkrivajući tako različite čarape iznad ofucanih kožnih mokasina. – Najprije Tamar, rekao je, a ton oduševljenja u njegovu glasu malo me uznemirio. Život s Richardom mi je pokazao da su novinari najveće dvonožne kurve, ali ipak ih nisam mogla prestati slušati kako ogovaraju. – Nisu se više slagali već dugo prije nego ste pronašli Moiru. Zapravo gaje ona bila napustila tjedan ili dva prije onoga nastupa na kojem smo se vi i ja upoznali, ali kad je shvatila kako je Jett neće pozvati da se vrati, vratila se samovoljno. Da on nije bio toliko zaokupljen poslom na albumu, ona bi već davno bila otišla. Puno se trudila oko svoje uloge Nezamjenjive. Kad se Moira pojavila, Tamar bilo jasno kako sav taj trud propada.

– Što mislite pod tim 'velikim trudom'? Ja sam vidjela je samo kako besposličari, ubacila sam se.

Neil se nacerio. – Mislim na 'da, Jette', 'ne, Jette'. I sve te noći provedene u kuhinji u spravljanju ukusnih gurmanskih večerica za

njezina vrijednog muškarca. Da ni ne spominjem vodoravni posao. Kad je Moira stigla, znala je zafrkavati Tamar, pokvareno, flertujući s Jettom kad god je ova bila u blizini. Dok je god Moira bila u blizini, Tamar je strepjela za svoj ostanak. Sada, kada Moira više nema, Tamar ne gubi vrijeme da učvrsti svoj položaj. Kao što ste, nesumnjivo, i sami jučer primijetili.

– Ne mislim kako bi Tamar upotrijebila tenor-saksofon za ubojstvo, pobunih se.

Neil je zgnječio svoju cigaretu. – Razlog više da ga upotrijebi, uzvratio je, – Iako se slažem da je to bizarna slika. – Oboje smo zastali na trenutak kako bismo razmotrili tu ideju. Ja nisam uspijevala, ali, sudeći po zadovoljnom osmijehu na Neilovom licu, on je s tim imao manje problema. – Sljedeći, zatražila sam. – Gloria 3:1.

– Očigledan motiv. Bila je posesivna, ludo zaljubljena u Jetta, a ona je za njega samo domaćica koja posjeduje vještine obrade teksta. Nije odobravala Moirinu prisutnost, smatrala ju je uzrokom razdora i u osnovi lošom za Jetta. No ako je mislila da će Moira iznijeti prljavštinu o njenom idolu, Gloria je imala dvostruki motiv daje skloni s puta. – završio je Neil s držanjem kao da je o toj temi rekao sve što je imao.

– Mislite li da su i Kevinovi motivi bili toliko jaki?

– Paaa, to ovisi o tome koliko mislite daje iskren. Bilo je puno svađa u ovoj kući u posljednjih par tjedana u vezi s novcem i ugovorima. Jett se ljutio na Kevina zato što je unajmio mene, znate daje želio da taj posao obavi vaš dečko.

– Znam, rekoh kruto. Već to je obilježavalo Kevina u mojim očima kao govno. Morala sam biti oprezna i ne dozvoliti osobnim reakcijama da se upletu u moje profesionalne prosudbe, a činilo se da Neil upravo to pokušava izazvati. – Noja ne mislim da bi to dalo Kevinu motiv da ubije Moiru.

– Pa, dešavalo se među njima puno više od toga. Moira je

bila uvjereni da Kevin sustavno potkradao Jetta. Neprestano ga je poticala da sredi svoje financije, da od Kevina zatraži potpunu analizu svojih zarada i pojedinih stavaka. Kevin je zbog toga bio u neprilici. Sada, ne znam je li to bilo zbog toga što gaje Moira ljutila. Znam daje imala prokleta puno nevolja s dobivanjem zaostataka svojih autorskih prava. – To je potvrdilo ono što mije Maggie već bila rekla. Stvari su se počinjale razjašnjavati. Nema ničega ljepšeg od toga kada se čovjeku potvrde neke njegove teorije.

– Bilo je i puno svađe oko turneja, Neil je nastavljao, – Moira je neprestano govorila Jetru da ne bi trebao toliko nastupati, da bi se trebao koncentrirati na kratke turneje u velikim arenama poput Wembleya i NEC-a. Kevin je bio bijesan. Činilo se kako misli da ona ne zna što govori i da nema prava miješati se nakon tolikog odsustva. Zaista mu je zagorčavala život. Da sam ja bio na njegovu mjestu, ja bih na nju, vjerojatno, prije nekoliko tjedana bio potegao sjekiru.

Neil se nije ustezao kada je začinjavao stvari. Unatoč-svojim zlim slutnjama, znala sam kako trebam izmusti sve što je u mojoj moći. – A Micky? – upitala sam, naginjući se da si uspem još jednu šalicu kave.

– Micky je producirao prva četiri Jettova albuma, a to je za njega bila odskočna daska – važna za njega kao producenta. – Neil je zastao da pripali drugu cigaretu, a ja sam imala vremena pomisliti kako čak i govori kao tabloidski novinar. – Posljednje dvije su ga godine bacile u najviši rang, zahvaljujući slatkišu za nos.

– Kokainu? – upitah.

– Baš kao i Jett, i Micky je imao previše neuspjeha zadnjih godina i bio je toga svjestan. Suradnja je trebala pomoću staroga trika uroditi novim kulturnim albumom. Dok Moira nije došla, uspijevali su oblikovati ga jedino u kulturno smeće. Poticala je Jetta

da ušutka Mickyja i vrati se starom stilu. Micky je neprestano bjesnio kako su pet godina zastarjeli. Ali kako mu je samo Moira slatko pokazala daje zastarjela i većina Jettovih obožavatelja! Nije se bojala kritizirati ga znajući za njegovu naviku. I poznavajući Jettove negativne stavove prema drogi.

– Ne mislite valjda ozbiljno kako Jett ne zna za Mickyja? – U to nisam mogla povjerovati.

– I da i ne. Mislim, teoretski vjerojatno zna, ali Micky je vrlo oprezan pa to taji. Ne možete samo tako naći nekoga kako smrče drogu. To se sve odvija iza zatvorenih vrata. Svi pristaju na Jettove male fantazije kako je ovo čista kuća. Moira je to koristila kao polugu pomoću koje bi mogla pritisnuti Kevina da je proglasi pridruženim producentom. Micky je se zaista bojao.

– Dovoljno daje ubije? – upitah. Možda sam bila previše naivna za ovo, ali čak je i moj prirodno sumnjičavi um imao problema s prihvaćanjem te ideje.

Neil je slegnuo ramenima. – Kokain čini čovjeka vrlo paranoičnim. To je činjenica.

– A djevojka? Što ste točno mislili? – zatražila sam.

– Pretpostavljam da, kada ste je već pronašli, znate kako je Moira postala lezbijka? Ona se u Bradfordu bila spetljala s nekom socijalnom radnicom po imenu Maggie. Djevojka baš nije bila oduševljena kada se Moira preselila ovamo. Prema Moiri, Maggie je neprestano započinjala priče o tome, šaljući joj ultimatumе iz svake pošte. Moira joj je konačno rekla 'zbogom', odgovorio je.

– I vi mislite kako je to mogao biti motiv za ubojstvo? – upitah skeptično.

– Da, ako je mislila da se Moira odriče nje kako bi se vratila Jettu. Vraški udarac za ego. Ona je jedina osoba koja ne živi ovdje, a za koju možete očekivati da bi je Moira pustila u kuću.

I tako je naslijedila veliku količinu novca. Mogla sam shvatiti zašto se Jacksonu sviđa ideja o Maggie kao ubojici. – Čini se

kako mislite daje i Jett imao motiv, ali on ima alibi. Bio je sa mnom, sjećate li se?

– A ja sam Marie Romania! Dajte, Kate, ja znam daje sve to glupost. Znam da mislite kako on s tim ne bi mogao imati ništa, ali samo pomislite, Moira je bila okrenula njegov uredni život naglavačke. Ti bi moglo biti OK da su ponovno bili ljubavnici, ali ona nije htjela, a on to nije dobro podnosio. Mislim, čuli ste sve njegove New Age vizije o tome kako su njih dvoje savršeni partneri, suđeni jedno drugome. Za ime Boga, želio je samo da budu zajedno i prave djecu! Možda ga je bila još jednom odbila. Mislim kako taj tip ima vražju narav. Možda je pomislio da, ako je ne može imati on, neće ni nitko drugi. Unatoč tome kako se prikazuje, on nije mačkica.

– Jedna velika sretna obitelj, primijetih ironično, – Svi za jednoga, jedan za sve.

– Kažem vam kako bih, da ne radim za Jetta, mogao zaraditi bogatstvo na stvarima koje sam ovdje saznao u posljednjih nekoliko tjedana.

Ustala sam. Mogla sam još nešto izvući iz Neila, ali bilo mi je dovoljno za ovaj put. – Hvala vam na informacijama, dali ste mi dovoljno toga za razmišljanje. – Nisam se šalila. Neilovo podsjećanje na Jettove nagle promjene ponašanja, uznemirilo me poput mrvica od kolačića na krevetu. Gotovo sam prečula njegovu posljednju primjedbu.

– Zvučite kao da ste iznenađeni katalogom motiva. Slušajte, ja sam mislio da su novinari nelojalni sve dok nisam dospio među rockere. Pazite ako sretnete nekoga od njih u mračnoj uličici.

Stajala sam na hodniku dok mi je Neilovo proročanstvo odzvanjalo u ušima, pitala sam se kojega bih od Moirinih neprijatelja sada trebala ispitati. Prije nego što sam mogla napraviti sljedeći korak, oglasio se moj pager i odjeknuo u tišini predvorja Colcutt Manora, zazvučavši kao četverominutno

upozorenje. Izvadila sam ga iz džepa i stisnula puce koje gaje napokon umirilo. Poruka je glasila: – Natrag u bazu. Vrlo hitno.

To nije bila poruka o kojoj bi se moglo raspravljati. Ne ako je vaš šef metar i pol viši od vas.

21.

U rekordnom sam vremenu stigla u ured. Prometni policajac pored kojega sam bila projurila sa 110 milja na sat bio je, valjda, uvjeren kako halucinira, jer nije pojurio za mnom s upaljenim sirenama. Ostavila sam auto pred ljekarnom uz jednostruku žutu liniju, prilijepivši na kontrolnu ploču poruku: – Podižem hitan recept, i potrčala uza stepenice.

Projurila sam kroz ulazna vrata sva znojna i crvena u licu. Shelly me odmjerila i odmahnula glavom sa zafrkantskim majčinskim neodbravljajem. – Udahni tri puta duboko, rekla mi je, – Onda će te htjeti vidjeti unutra. – Pokazala je rukom prema Billovu zatvorenom uredu.

– Što se dešava? – upitala sam šaptom. Znala sam kako su ovdje tanki zidovi.

– Jutros su policajci izvršili raciju u skladištu Billyja Smarta. Mjesto je bilo čisto kao suza, odgovorila je Shelly tako tihim glasom da sam se morala sagnuti blizu i gotovo sam glavom dotaknula rastaferijanske kuglice upletene u njezinu kosu.

– Oh, sranje! – uzdahnula sam, – Pa, tk...?

– Bili raspravlja s Cliveom Abercrombiejem, predstavnikom draguljara i okružnim inspektorom Redfernom. Zadržava ih očekujući da se ti pojaviš.

Ponekad se poželim baviti nekim jednostavnijim poslom, poput neurokirurgije. Uputila sam Shelly beznadan osmijeh i napravila gestu kao da si režem vrat pa sam se potom zaputila

prema španjolskoj inkviziciji.

Tony Redfern sjedio je na široku prozorskom okviru, nalikujući više nego ikada depresivnom zlatnom retrieveru. Kovrčava plava kosa, izražajne smeđe oči, otvorena usta. Čak sam mogla zamisliti i kako mu je nos vlažan. Kimnuo je mrko kada sam ušla. Clive Abercrombie skočio je na noge i naklonio mi se poput džentlmena s Eatona ili New Collegea. Nikada ne biste pogodili daje zapravo završio jednu modernu srednju školu u Blackpoolu, a potom Salfordski tehnički fakultet.

– Kate, oprostite što smo te dovukli, rekao je Bili. – Ovdje nam je zaista potrebna tvoja stručna pomoć. – Prijevod: – Netko će izaći iz ovoga kao glupan prve klase, ali to nećemo biti mi.

– Ionako sam bila u blizini. Rutinski posao, odvratih.

Tony se nacerio. – Zadavajući, kako čujem, glavobolju Cliffu Jacksonu.

– Tony, osjećaj je uzajaman, odgovorih uzvraćajući mu osmijeh. Poznajem Tonyja otkada je bio okružni inspektor u protuprovalničkom odjelu. On je jedan od one nekolicine policajaca koje profesionalno cijenim. – Ima li kakvih problema s braćom Smart?

– Može se i tako reći, odgovorio je Clive na svoj uobičajeni način, – Čini se da su, kada su inspektor Redfern i njegovi kolege iz Odjela za trgovinske standarde izvršili raciju u prostorijama skladišta braće Smart, ona već bila ispražnjena. Jasno vam je što mislim. Nikada ne biste pomislili da bi se tako nešto moglo dogoditi.

Pogledala sam upitno Tonyja. Kimnuo je, izgledajući kao da je upravo izgubio pet najbližih članova obitelji. – U pravu je. Imali smo ekipu koja je cijeli dan nadzirala mjesto, a kroz ulazna vrata nitko nije izašao. Nepostoji nikakav stražnji ili pokrajnji ulaz. Mjesto je bilo čisto, Kate. Bili i Gary su tamo stajali, gledajući nas sa svojim glupim osmjehima poput para cheshirskih

mačaka. Ne znam odakle ste vi dobili informaciju koju ste nam dali, ali ona je bezvrijedna.

Nisam mogao vjerovati! – Nadali smo se kako biste nam mogli dati neka objašnjenja, gospođice Brannigan, reče Clive hladno. – Vi ste ih osobno, vjerujem, neko vrijeme nadzirali.

– Da budemo precizni – u periodu od četiri tjedna, dodao je Bili, – Prosječno šesnaest sati na dan. Slali smo vam detaljne izvještaje, Clive, uključujući i fotografije. – U Billovu glasu nazirao se ton upozorenja. Nadala sam se da je Clive toga svjestan. Grozno je čistiti sivi tepih od krvi.

– Ne razumijem, rekoh, odlučivši se za originalnu notu zbunjenosti. – Osim ako nisu promijenili skladišta, ali nisu imali razloga da to učine, namrštitih se. – Tony, koliko dugo ste ih vi pratili? Jesu li vas mogli opaziti i prebaciti robu?

Tony je odmahnuo glavom. – Lijep pokušaj, Kate. Mi nismo bili krenuli na njih do jučer ujutro i sve što smo napravili bilo je da smo postavili patrole pred skladištem. Oni nisu mogli počistiti stvari otada.

– Možda je informacija procurila iz vaše organizacije, gospodine Mortensen? – sugerirao je Clive.

Pomislila sam kako će Bili planuti. Nagnuo se u svome stolcu, stavio svoje prilično velike ruke na stol i zarežao: – Nema teorije, Clive, ako je procurilo, onda nije odavde. Ljudi u staklenicima, Clive. Uvijek sam se pitao kako su svi lopovi znali točno koja ladica nije bila osigurana.

Clive je izgledao razdražen. – To je samo bila sugestija, požalio se. – Osim toga, vaša je tvrtka bila instalirala alarmni sustav.

– Svađa nas neće nikamo dovesti, rekoh, spremna, kao i uvijek, na zaustavljanje prepirke dječaka. Nisam mogla ne pomisliti kako Clive možda ima pravo što se tiče procurivanja informacija. Osim ako nije bilo dojave, nisam mogla shvatiti kako

su Bili i Gary uspjeli umaći. Dok to ne saznam, to je bilo jasno, Mortensen and Brannigan bit će gubitnici. – Gledajte, nešto je očigledno pošlo po zlu i time se treba pozabaviti. Biste li mi dali dvadeset četiri sata kako bih pokušala srediti stvari?

Činilo se kako Clive trijumfira. – To će, naravno, biti na vaš trošak?

Bili se namrgodio.

– Ne vidim zašto bi trebalo biti, opet sam se uključila. Ova dvojica su izgledali poput dvaju jelena u sezoni parenja. – Nagrada koju ćete dobiti smještanjem braće Smart na optuženičku klupu, vrijedit će puno više nego cijena jednoga mog radnog dana, rekoh slatko. Krajičkom oka opazila sam Tonyjev osmijeh.

– Ne mogu povući svoj tim, rekao je, – ali neću ništa poduzimati u sljedeća dvadeset četiri sata. – Nije bilo puno, ali je bio ustupak. Barem se neću na svakom koraku saplirati o policajce.

Sada, kada je bio postignut dogovor, naši su gosti izjurili kroz vrata.

– Tip je odvratan, Bili je progundao glasno kad su se vrata za njima zatvorila. Znala sam da ne misli na Tonyja. – I, što ćemo učiniti?

– Da budem iskrena, nisam sigurna. Mislila sam kako bih mogla prošetati i vidjeti mogu li što iščeprkati. Braća Smart su sigurno na oprezu od prošle noći pa samo Bog zna hoću li uspjeti naći što. Morala sam nešto reći kako bih zaustavila Cliveovo podbadaње.

Bili je kimnuo. – Tako i treba. Što ćeš s istragom o ubojstvu? Trebam li ti još nešto?

– Cliff Jackson i njegovi kolege uhapsili su Maggie Rossiter. Vrijedilo bi provjeriti ima li ona dobra braniteljja, a ako nema, bi li mogao nazvati Dianu Russel? Jackson me želi vidjeti sutra ujutro, ali mogu to i odgoditi. Sve drugo može pričekati. Ako nazove

Jett, reci mu da slijedim tragove ljudi s kojima je bila izlazila prije nego što je došla na imanjanje. Dobro?

– Nema problema. Stvarno mi je žao što sam te ovako dovukao, ali bila je to jedna od onih situacija gdje moraš pokazati svoju snagu. Osim toga, da nisi bila ovdje, onaj blesan Clive bi te cijelo vrijeme blatilo.

Znala sam daje Bili imao dovoljno problema i bez Cliveova gundanja, pa sam mu uputila umirujuć osmijeh i rekla: – Kao što je moja bakica uvijek govorila: kada govore o meni – nekoga drugog jadnička ostavljaju na miru. Javit ću ti kad nešto saznam, OK?

Činilo se kako mu je odlanulo. – Hvala, Kate. Usput, Clive je pričao gluposti. Ja znam da si ti dobro obavila posao, i ako je netko zabrljao – to nisi bila ti.

Sada sam to samo još morala i dokazati.

Ugledala sam Redfernov tim za nadzor prilikom prvoga prolaska pored skladišta Smartovih. Na tom području bi ih i bilo koje dijete starije od dvije i pol godine odmah primijetilo. Novi auto marke Cavalier, klasični model s dugom antenom. Dva klauna u odijelima pokušavala su izgledati opako. Patetično. Uklapali su se kao Dolly Parton u masonsku ložu.

Polako sam vozila po kvartu. Tony je bio u pravu što se tiče odsutnosti drugih očiglednih izlaza. Skladište Smartovih je dvjema svojim stranama bilo prislonjeno uz dva druga, a sva su tri stražnjim dijelom bila okrenuta prema velikom skladištu koje je imalo funkciju trgovine guma i ispušnih cijevi, zapošljavajući tim uvijek novih gubitnika u zaista praktičnim žutim kombinezonima. Usporila sam, ali mi proučavanje prostorija Fastfita nije otkrilo ništa.

Zaustavila sam se na uglu i proučavala njihov raspored u svome retrovizoru. Dok sam gledala, jedan je tranzitni kombi krenuo unazad i ušao u prostor za utovar u Fastfitu. Vozač je

otvorio vrata i izašao. Iz nekoga razloga nisam bila iznenađena što je to bio Gary Smart.

Tri minute kasnije, moj je auto bio u jednoj od niša Fastfita, a ja sam gnjavila predradnika serijom pitanja o cijenama guma, amortizera i ispušnih cijevi za moju Novu, Bubu svoga dečka i djedov Montego; odavde sam imala dobar pogled na Garyja.

Kartonske kutije, otprilike veličine sanduka za vino, istovarali su iz stražnjega dijela kombija, a onda ih odnosili dolje, među zalihe guma, zaustavljajući se u podnožju stepenica koje su vodile do otvora za ventilaciju. Ugladala sam mali tračak svjetla.

Prekinuvši predradnika usred rečenice, obilno sam mu se zahvalila i ponovno sjela za volan. Nisam mogla ne diviti se naprednom planiranju Billyja Smarta. Bila sam se vozila oko petsto metara kroz stražnje ulice prije nego što sam pronašla ono što sam tražila. Izvadila sam svoj fotografski pribor iz prtljažnika i ušla u zgradu općinskih stanova, te krenula prema liftu. Imala sam sreće. Čekala sam gotovo tri minute, ali barem je radio. Ušla sam, pokušavajući disati samo na usta, i izašla na najvišem katu.

Trebao mi je trenutak da se orijentiram, zatim sam odabrala vrata. Pokucala sam pristojno i ispustila uzdah olakšanja kada je jedna starija žena otvorila vrata, osigurana lancem, sedam i pol centimetara dugim, i pogledala sumnjičavo. – Da? – rekla je.

Uputila sam joj nesiguran osmijeh. – Užasno mi je žao što vam smetam, počela sam, – Ja sam studentica fotografije i radim projekt za završni ispit. Moram uslikati obzor manchesterskog gradskoga središta iz puno različitih kuteva, a ova je zgrada savršena za to. Znam da je to užasno nametanje, ali sam se pitala bih li mogla izaći na vaš balkon na pet minuta kako bih napravila neke fotografije? – Pogledala sam je puna nade.

Sumnjičavo je izvirila kako bi provjerila ima li još koga sa mnom. Odstupila sam da vidi kako sam sama. – Mogla bih vam i nešto platiti, rekoh, trudeći se zvučati nevoljko.

– Koliko bi bilo to nešto? – upitala je ratoborno.

– Mogla bih vam dati deset funti, odgovorih nakon kratka oklijevanja, vadeći lisnicu iz džepa i otvarajući je.

Novac je odlučio umjesto nje, a čim sam ušla bilo mi je jasno i zašto. Sve je bilo otrcano – tepisi, zavjese, namještaj. Čak je i njen pullover bio zakrpan na laktovima. Prevladavao je miris ustajalosti, kao da svjež zrak košta baš kao i svaki drugi luksuz koji život čini vrijednim življenja. Nije mi bilo drago što joj lažem, ali tješila sam se da to radim iz dobrih razloga, a osim toga, sada je bila za deset funti bogatija nego toga jutra.

Ponudila me šalicom čaja, ali odbila sam i strpljivo pričekala dok je otvarala dvije brave na balkonskim vratima. Možda je bila previše gledala televiziju i zaista vjerovala u Spidermana.

Balkon je bio savršen. Otvorila sam torbu i izvadila objektiv od 400 mm. Pričvrstila sam ga na Nikonov fotoaparatus i naslonila se na balkonsku ogradu. Pogledala sam kroz leću. Savršeno! Sada mi je bilo jasnokako su sve to uspjeli izvesti. Počela sam fotografirati da dokažem sebi kako mi se sreća nasmiješila. Pred objektivom se pojavio Gary Smart pa sam zadržala prst na okidaču, a on je nastavio automatski snimati.

Sat vremena kasnije pregledavala sam rezultate s osjećajem dubokoga zadovoljstva. Odmarširala sam u Billov ured sa snopom snimaka i bacila ih na njegov stol.

– Osnove, dragi moj Mortensene, najavih.

Bili se odmaknuo od ekrana i podignuo fotografije. Prevrtao ih je zbunjeno, a onda se glasno nasmijao, došavši do one s Garyjem.

– Bravo, Kate! – izustio je hihćući se. – Tony Redferne, večeras ćemo nekoga srediti. – Podignuo je slušalicu i rekao: – Shelly, možeš li mi nazvati Tonyja Redferna? – prekrpio je slušalicu i rekao: – Bravo, Kate. Nakon što obavijestim Tonyja, otići ću do Clivea i osobno mu reći. Ne mogu dočekati da vidim

tugu na njegovu licu... Halo, Tony? Bili Mortensen ovdje.

Kate je upravo ušla donoseći odgovor na vaše pitanje. – Zнала sam da će se Tony uzvrpoljiti od sreće u Billovu glasu. – Poslušajte ovu prijevaru. Skladište Smartovih je u sredim od triju njih, nije li? A oni svi imaju kose krovove, zar ne? Sva tri su ispred Fastfita, koji ima ravan krov iza gornjega ruba kosoga krova, pa ga ne možete vidjeti s ulice. Pratite li me? Roba izlazi kroz prozor na zabatu skladišta, na krov Fastfita, niz njihovo utovarilište, pa preko brda u daljinu... Da, Kate je sve to snimila. Danas su vraćali stvari. Zacijelo su bili primijetili vaš tim za nadzor i sve prebacili prije racije. I, naravno, nećete krenuti na njih sve dok ne vidite da se nešto dešava. Jednako tako, bilo bi pametno krenuti prije nego što izgubite interes.

Nema ničega ljepšega nego nekome uljepšati dan. Krenula sam ponovno prema Colcuttu, nadajući se da će netko uljepšati moj.

22.

Do vremena kad sam stigla u Colcutt, vijest o otkrivanju prijekare Smartova bijaše se izlizala. Moj je želudac, činilo se, počeo misliti kako je vrijeme za nešto konkretnije od crne kave. Krenula sam prema kuhinji, planirajući uzeti djelić svoje plaće u naturi. Na putu prema tamo primijetila sam kako je soba za probe oblijepljena policijskim trakama. Pitala sam se koliko će vremena proći prije nego što Jett opet poželi stvarati glazbu.

Prebiralala sam po kuhinji provjeravajući hladnjak, lednicu i ormariće. Otvorila sam Heinzovu konzervu juhe od rajčica – vječna utješna hrana – ispraznila je u zdjelicu i stavila u mikrovalnu. Uspjela sam pojesti tek nekoliko žlica juhe kada su se vrata, koja vode prema dvorištu sa stajama, otvorila i ušao je

Micky, otresajući kišne kapi sa svoje nepromočive jakne. To je bio prvi put da vidim nekoga s tako dugim rukama; zglobovi su mu virili iz rukava jakne marke Barbour.

Kimnuo mi je i uzeo kotlić, skidajući kapu od tvida koja je ostavila kružan utor u njegovoj tankoj smeđoj kosi s plavim pramenovima. Efekt je bio prilično bizaran. – Kakvo prokleta vrijeme, požalio se, a cigareta u se njegovim ustima micala gore-dolje poput dirigentskoga štapića.

– U pravu ste. Mene čovjek može zateći vani na kiši jedino kada radim, pokušala sam. Nije zagrizao. Sve što sam dobila zauzvrat za svoj trud, bio je roktaj koji se dobro slagao s majmunskim crtama njegova lica. Pokušala sam opet: – Imate li malo vremena? Moram vam postaviti nekoliko pitanja.

Micky je duboko uzdahnuo i bacio cigaretu u sudoper. – To me sve već počelo ubijati u pojam. Pitanja, pitanja, pitanja. I policajci širom prokletoga mjesta. Sve što želim raditi je nastaviti svoj posao. Neki od nas su vezani rokovima, progundao je.

– Stvarno bezobrazno od Moire, odvratih, – Ali, što prije odgovorite na moja pitanja, prije će se sve srediti, dodala sam uvjerljivo, iako ni sama u to nisam vjerovala.

– Mogli bismo, onda, početi pa da se toga riješimo, promrljao je nervozno i spustio vrećicu čaja u šalicu te promiješao žustro. Skinuo je jaknu i prebacio je preko stola. Sjeo je na rub stolca i i odmah zapalio drugu cigaretu, neprestano je premještajući iz jednoga u drugi kut usana. Izgledao je baš kao ona čimpanza iz reklame za čaj PG. Gotovo sam očekivala da na moje pitanje odgovori glasom Donalda Sindrena.

– Zanimaju me vaši potezi oko vremena Moirine smrti, rekoh izravno.

– Nije ih bilo, odgovorio je svadljivo, prstima lupkajući tiho po jednoj strani šalice. Uputila sam mu upitan pogled. Nisam mogla napraviti ništa drugo zato što su mi usta bila puna juhe. –

Bio sam u studiju cijele večeri, naposljetku je rekao.

– Što ste točno radili? – ustrajala sam.

– Radio sam upravo ono što i inače radim. Jett i Moira su ranije bili unutra, oko osam, i preslušali ono što sam bio napravio tijekom popodneva. Moira je bila puna pametnih ideja o miksanju, i nekim efektima koje je željela da izvedem. Ja sam se zabavljao s nekoliko snimaka, pokušavajući s njima napraviti različite stvari. Želio sam napraviti nekoliko verzija koje će moći čuti drugi dan. Vrijeme brzo polazi dok radite.

Micky je otpio gutljaj čaja i šmrenuo glasno kada mu je para ušla u hladan nos. To je bilo daleko od nepobitnog dokaza onome što je Gloria bila sugerirala, a Neil potvrdio.

Čak me ni oblak dima, koji je polako ispunjavao kuhinju, nije mogao odvratiti od juhe. Dovršila sam je, a on se trgnuo na zvuk moga struganja po dnu zdjelice. – Čula sam kako je Moira imala poprilično čvrstu viziju toga kakav album želi, dodala sam.

Ugasio je cigaretu, otpio još malo čaja, ispuhao nos u veliku maramicu i pripalio sljedeću cigaretu prije nego što je odgovorio. – Bila je pravi gnjavež, obavijestio me. – Pokušajmo to ovako, ne, možda ne, vratimo se natrag na ono što si prvo želio napraviti, oponašao ju je s okrutnom točnošću. – Nije je bilo predugo, a da bi mogla imati vražjeg pojma o čemu govori.

– Ne zvuči kao da vam je previše žao što je mrtva, rekoh.

Izraz čuđenja koji je prešao njegovim licem zaista me iznenadio.

– Naravno da mi je proketo žao! – izderao se. – Bila je vraški dobra pjesnikinja. Samo zato što sam mislio kako ne može obavljati moj posao, ne znači da nisam cijenio način na koji je obavljala svoj. Ona je možda bila proketo teška za suradnju, ali bi vam barem, prije svega, dala nešto za što ste se mogli uhvatiti. – Smirio se jednako brzo kako je bio i planuo te je zaronio još dublje u stolac. – Dođavola!

– Oprostite, rekoh iskreno. – Je li još netko dolazio u studio dok ste vi još bili tamo?

Protrljao je hrbat svoga nosa, stišćući oči kako bi se usredotočio na pitanje. – Bio je ušao Kevin. Pokušavam se sjetiti je li to bilo jednom ili dvaput... nisam siguran. Želio je čuti kako ide, ali ja nisam bio raspoložen. Znete, bio sam zadubljen u glazbu. Nisam imao puno vremena za čavrljanje.

– To sređuje vašu memoriju, zar ne? – rekoh suosjećajno.

– Na što to mislite?

– Na Charlieja. Uništava kratkotrajnu memoriju.

– Ne znam o čemu vi to, došao je refleksni odgovor.

– Koka. Ne mislim na onu smeđu s mjehurićima. Ne brinite, Micky, nisam doušnica. Nije me briga što sami sebi radite. Svatko ima pravo otići u pakao u kolicima po vlastitom izboru. Želim samo otkriti što se desilo Moiri, a ako ste bili nadrogirani, vaš dokaz o Kevinovu kretanju ništa ne vrijedi, rekoh mu, svjesna toga da sam prokletu licemjerna u tom trenutku. Barem sam se uspjela suzdržati od iznošenja svoje standardne prodike protiv droga.

– Ponekad ušmrknem, pa što onda? Bio sam uzeo malo, ali nisam letio. Samo se ne sjećam je li došao jednom ili dvaput, OK? – Svadljivi ton se ponovno bijaše vratio u njegov glas.

– Uzimate li ikada heroin?

– Nema šanse. Vidio sam previše talentiranih klinaca kako propadaju. Ne, sve što uzimam je nešto koke.

– Biste li znali gdje nabaviti heroin kada bi ga netko drugi želio?

Odmahnuo je glavom u nevjerici. – O, ne, nećete mi to prišiti. Ja ne dilam, nikome, pogotovo ne svojim najmilijima i najbližima. Samo osobno upotrebljavam ponekad nešto – i to je sve.

– Znete li gdje ga se može nabaviti? – ustrajala sam.

– Imao bih blagoga pojma koga treba upitati. Pa, kada radite u ovom poslu, čujete za takve stvari, ali ako tražite dilera heroina, ne biste o tome trebali pitati mene. – Micky je pripalio sljedeću cigaretu. Počela sam se osjećati kao haringa u sušionici. Bila bih dimljena prije jutra kada bih se zadržala s Mickyem.

– A koga bih trebala pitati?

Slegnuo je ramenima, a zloban se sjaj uvukao u njegove oči. – Izvjesnu gospođicu koja nema pametnijega posla nego da radi takve stvari. Pitajte je zašto je neki tjedan u Hassvju bila tako fascinirana Pakiejem Pauliejem.

Očigledno je mislio na Tamar. Opis sigurno nije odgovarao Gloriji. Gdje je bolje potražiti dilera nego u Haciendi, uvijek punoj klinaca koji tragaju za novim uzbuđenjima? Zapamtila sam tu crticu glede daljnje istrage.

– Imate li pojma tko je ubio Moiru? – upitah.

– Iskreno rečeno, ne mogu zamisliti da bi itko od njih imao petlje, Micky će prezrivo. – Osim Neila. To bi kopile učinilo bilo što za nešto novca. Sigurno je već zaradio vraško bogatstvo na njenoj smrti; sve te priče koje je prodao novinama. Prokleti lešinar! – Zloba u njegovu glasu bila je šokantna.

– Zvuči kao da nema baš previše ljubavi između vas dvojice, primijetih. Kada treba opaziti ono što je očigledno, prava sam šampionka.

– Recimo samo da on nije osoba koju bih odabrao da napiše moju biografiju.

– Zašto je tome tako?

– Previše voli vidjeti svoje ime napisano velikim slovima u novinama. Jednom je prijavio, znate, moga zeta. Bilo je to davno, ali Des se nikada nije uspio oporaviti. OK, Des je bio malo čudan, bio je pokrao nekoliko ljudi, ali nije bio loš tip, ne onaj pravi kriminalac, kada ga usporedite s tim gradskim nitkovima koji opelješe ljude za milijune. Zahvaljujući Neilu Prokletom

Websteru, Des je bio osuđen na osamnaest mjeseci. Znae, onda je imao svoj posao, ali sada je prokleti građevinar, koji radi za sitniš. Reći ću vam, sve u svemu, – Micky je nastavio, a njegov je akcent izgubio svoju besklasnost i postao čisti naglasak iz istočnoga dijela zemlje, – taj bijedni Webster nije bio ni promislio. Kladim se da ne shvaća zašto ga toliko mrzim.

Sve je to bilo duboko fascinantno, ali nisam shvaćala zašto bi mi moglo biti važno. Unatoč Mickyjevoj očiglednoj uvjerenosti u to, nisam mogla zamisliti kako bi bilo tko mogao hladnokrvno isplanirati ubojstvo samo radi naslova u novinama. Prije nego što sam uspjela skrenuti razgovor u profitabilni] em smjera, kuhinjska vrata su se otvorila i oblak parfema Giorgio probio se kroz zadimljeni zrak.

Okrenula sam se u stolcu i ugledala Tamar kako prelazi preko prostorije u svilenoj pidžami. Bez riječi pozdrava, krenula je prema hladnjaku. Nagnula se i zavirila unutra, zatim je neraspoložno zalupila vratima. Otišla je do ladica na drugoj strani kuhinje i opazila kako je Micky gleda. – Prestani blejati u mene, bijednice, dobacila mu je na putu prema Wheetabixu.

Micky je žurno ustao i požurio izići iz prostorije, zgrabivši na odlasku svoju jaknu. – Baš ti hvala, Tamar, pomislila sam promatrajući kako stavlja dvije žlice Wheetabixa u zdjelicu i zasipava ih šećerom. Ponovno je krenula prema hladnjaku, a ja sam je ljubazno upitala: – Jeste li dobro spavali?

– Što se to, dovraga, vas tiče!? – progundala je lijevajući mlijeko preko svojih žitarica i sjela na stolac za barom. Ako je bila tako šarmantna i navečer, nije bilo čudno što se Jett radije budio sam.

– Uvijek se može vidjeti kada je čovjek odgojen u finoj sredini, rekoh, – Plebejci poput mene nikada se ne mogu nadati uljudnosti viših klasa.

Na moje iznenađenje, ona je prasnula u smijeh i pošpricala

pritom radnu površinu komadićima svoga doručka. – Dobro, oprostite, Kate, predala se. Tada sam po prvi put imala prilike vidjeti i onu njenu stranu koja je objašnjavala zašto je Jett uspijeva podnositi duže od pet minuta. – Uvijek sam grozna prije nego što nešto pojedem. Mislim da mi se preko noći spusti razina šećera u krvi. Pretpostavljam daje sve ovo oko Moire pogoršalo stvar, a mogućnost doručka s Bonzom neopisivo je strašna. – Njeno je otezanje samoglasnika naglašavalo njene riječi i činilo ih zabavnijima nego što su bile.

– Što, onda, baruničina kćer radi među neandertalcima? – rekoh, pokušavajući oponašati ton njenih primjedbi. Richardove informacije uvijek dobro dođu.

Ironično se nasmiješila. – Ovisi o tome kome želite vjerovati. Sudeći prema mojoj majci, ja sam uključena u zakašnjelu tinejdžersku pobunu, živeći pomalo grubo dok se ne smirim. Za ljupku Gloriju sam lovac na novce, koji voli da mu se ime u žutom tisku veže uz Jettovo. Kevinu sam nekoć bila korisna jer sam zabavljala Jetta, a sada mu predstavljam problem zato što se Jett i ja neprestano svađamo.

– A po vašem mišljenju?

– Mome? Ovdje sam jer sam luda za tim tipom. Priznajem da sam pri prvom našem susretu bila pomislila kako bi bilo dobro malo se s njime poigrati, ali to se promijenilo već za nekoliko dana. Ovdje sam zato što ga volim i želim da ta veza uspije. Unatoč svim pokušajima njegovih takozvanih prijatelja da ubace klipove, dodala je s određenom dozom gorčine, kojom je poništila blagi ton svojih ranijih primjedbi.

– Je li i Moira bila jedan od njih? – upitala sam, ustajući kako bih si skuhalo kavu.

Kimnula je. – Ona je bila ubačena lopatom, oprostite mi na nesretnom odabiru fraze, iako možda ne i toliko netočnom. Ponašala se prema meni kao prema praznoglavki, do one točke

kada sam se osjetila pozvanom da uokvirim svoju diplomu i objesim je na vrata. Jeste li znali da sam na Exteru završila moderne jezike? – upitala je braneći se. Mahnula sam joj praznom šalicom.

Kimnula je. – Crnu, jedna žličica šećera. Moira je, kako se činilo, mislila da, zato što nisam ni crna, niti sam iz radničke klase, niti sam glazbenica, nemam što ponuditi Jetru. To je bilo ironično. Ona sama nije ga više željela, ali bila je preprokleta da bi dozvolila da netko drugi bude dio njegova života.

Gotovo sam počela sažalijevati Tamar. Onda sam se prisjetila prizora od prethodnoga jutra u radnoj sobi i toga kako mi se to odmah bilo učinilo neiskrenim. – Ona više neće biti tu da vam podmeće klipove, odgovorih bešćutno.

– Da budem iskrena, drago mi je. Da sam čula još samo jednu sentimentalnu konverzaciju o 'našim koljenima', mislim da bih vrištala; ali je ja nisam ubila. Ne može se umaći činjenici da su zajedno stvarali dobru glazbu i ja mu to ne bih oduzela. Znam koliko mu znači njegov posao. – Tamar je smjerno promiješala svoju kavu. Zamalo sam joj povjerovala, onda sam se sjetila Mickyjevih savjeta i njenih implikacija. – Tamar, čini se kako je netko Moiri podmetao heroin. – Odlučila sam pričekati dok ne budem imala više dokaza, trudeći se iskoristiti tu njezinu govornost. Nije mi promaklo kako .bi želja da ostane u Jettovoj milosti mogla biti njen motiv za suradnju.

– Mrzim dosađivati ljudima, ali moram vas pitati što ste radili u noći kada je ubijena Moira. Znam da ste kroza sve to već prošli s policijom, ali ja želim saznati neke detalje. – Uputila sam joj ono što je trebalo biti pobjednički osmijeh.

Tamar je provukla ruku kroz svoju razbarušenu kosu i složila namrgođenu facu. – Doosadno je, no u redu. OK, cijelo sam popodne bila kupovala u gradu pa se potom našla na kavi sa svojom sestrom Candidom u Konzervatoriju, znate, pored trga

Sv. Anne. Vratila sam se oko sedam i trideset i naletjela na Jetta i Moiru u hodniku dok su išli prema sobi za probe. Jett je rekao da će dolje biti oko pola sata pa sam odlučila skuhati večeru.

Pripremila sam odreske u konjaku i umaku od vrhnja s mladim krumpirima i graškom. Jett i ja smo to pojeli u sobi za gledanje TV-a. Popila sam većinu burgundca iz boce, Jett je, po običaju, pio votku Smirnoff Blue Label i dijetalnu Coca-Colu. Pogledali smo novi film Harrisona Forda na videu, zatim sam otišla gore i okupala se. Jett se popeo i pridružio mi se nešto prije deset. Vodili smo ljubav u mojoj sobi i otišao je dolje nešto poslije jedanaest. Rekao je kako će još nešto raditi s Moiom. Nisam mogla spavati pa sam malo čitala i počela gledati film. Tada ste vi ušli.

To se sve činilo previše uvjerljivim. Imala sam jednom dečka koji me neprestano zbunjivao svojom sposobnošću pamćenja najtrivijalnijih primjedaba starih i po nekoliko tjedana. Kada mi je lagao, njegove su priče uvijek bile tako detaljne, da nikad nisam sumnjala u njihovu vjerodostojnost. Kad se toga sjetim, zahvaljujem Bogu što se Richard jedva sjeća toga što je sinoć večerao. Osim ako imaju kakve veze s njegovim profesionalnim životom, informacije prolaze kroz njegovu glavu ne ostavljajući za sobom ni traga. Tamar me vrlo očigledno pokušavala impresionirati svojom iskrenošću i izvrsnom memorijom. Nisam joj ništa povjerovala.

Iskušala sam dosadno staro pitanje: – Što mislite, tko je ubio Moiru?

Tamarine su se oči raširile. – To svakako nije bio Jett, ali to znate, zar ne? – dodala je glasom punim ironije.

– Izuzevši Jetta, zacijelo ste bili razmislili malo o tome, pritisnula sam je.

Ustala je i odbacila svoje suđe u stroj za pranje suda. – Znade, Gloria je vrlo glupa žena, rekla je, meni okrenuta leđima. –

Dovoljno glupa da misli kako bi se mogla izvući s ubojstvom, ako me razumijete. – Vidjela sam odraz Tamarina lica na kuhinjskom prozoru. Na njenim je usnama lebdio čvrst osmijeh.

Okrenula se prema meni, a izražaje nestalo. – Zašto je ne upitate zašto je trčala gore nešto prije jedan sat?

Osjetila sam kako mi pulsira u grlu. – Kako to mislite?

– Čula sam da netko trči uza stepenice. Izašla sam iz kupaonice i provirila kroz vrata. Vidjela sam kako se Glorijina vrata zatvaraju.

– Što je radila?

– Vi ste detektivka, možda biste je trebali pitati.

23.

Tamar se nakon posljednje dosjetke otišla urediti za društvo, ostavljajući me da obavim još jedan prijateljski razgovor s Glorijom. Na sreću, ovoga puta nisam morala pretraživati trgovačke centre sjeverozapadakako bih je pronašla. Bila je u svom uredu i lupkala po tastaturi kao da je na njoj moje lice.

– Oprostite što vas prekidam, rekoh. – Pitala sam se gdje bih mogla naći Kevina.

– Ima apartman u zapadnom krilu, rekla je pompozno, nastavljajući raditi u ritmu u kojem je bila i započela. – Spavaća soba, kupaonica, dnevni boravak i ured. Na vrhu stepenica lijevo, pa opet lijevo. Ured je iza dvostrukih vrata zdesna, ali ga vjerojatno nećete naći unutra u ovo doba dana. Vjerojatnije je daje vani.

– Hvala. Onda, još jedna stvar, kad sam vas bila upitala o vašim kretanjima, niste mi spomenuli kako ste išli dolje nakon što ste bili legli u krevet.

Prestala je tipkati. – Zato što nisam, žestoko je porekla Gloria

i izbacila bradu poput drska djeteta. – Tko god kaže da jesam, laže.

– Jeste li sigurni? – upitah blago.

Činilo se da su joj se usne stisnule i smanjile. – Optužujete li vi to mene za laganje? – odvrtila je protupitanjem.

– Ne. Jednostavno sam se pitala jeste li to, možda, bili smetnuli s uma.

– Nisam mogla smetnuti s uma ako to nikada nisam ni napravila, zar ne?

Slegnula sam ramenima i rekla: – Vidimo se, Gloria. – Išla sam polako uz stepenice razmišljajući o njenoj reakciji. Da sam ja Neil, postavila bih mogućnosti 2:1 daje lagala, što je značilo ili da je ona sama ubojica ili da štiti ubojicu. Jedina osoba za koju sam mogla zamisliti daje ona štiti, bio je Jett.

Slijedila sam Glorijine upute, ali nije bilo odgovora kada sam pokucala na dvostruka vrata. Probala sam pritisnuti kvaku. Pomaknula se, ali vrata su bila zaključana. U nadi daje netko ipak bio neoprezan, još jednom sam ih pokušala otvoriti. Vrata su se otvorila, a mali pozlaćeni zasun je pao u dubok tepih. 'Oh, ne, netko ga nije bio dobro pričvrstio!' pomislila sam dok sam ga vraćala na njegovo mjesto. Udruženje provalnika bi se ponosilo mnome!

Sadržaj Kevinova ureda bio je skup klišeja koji su u prekrasno oblikovanu sobu pristajali kao Big Mac među porculan Sevres. Zidovi su bili boje gljive, oprostite, sivosmeđi, ukrašeni uokvirenim zlatnim diskovima i fotografijama na kojima je Kevin stajao u društvu raznih poznatih faca – od Micka Jaggera do Margaret Thatcher. Tu je bio i ormar za stereouređaj, izrađen u georgijanskom stilu te mnogo ljepuškastih malih kopija jednostavnih stilskih ormarića s nizovima ladica. Njegov je stol bio, otprilike, veličine velikog bilijarskog stola. Na njemu su postrance ležala dva telefona do kojih se nalazila konzola za –

Nintendo. Glupa igračka za bezbrižne dječake. Sama sam se sa sobom okladila da nije uspio proći dalje od druge faze u igrici – Super Mario Brothers. Iza stola je stajao direktorski stolac na okretanje, presvučen sjajnom tamnosmeđom kožom, a uza zidove je bilo nekoliko dubokih sofa iz kakvih noge vise u zraku kao malom djetetu.

Nisam znala što tražim, ali me to ni ranije nije sprečavalo. Počela sam od stola. Tu me očekivalo nekoliko iznenađenja. U gornjoj su ladici bili nalivpero i direktorske potrepštine, čak i ultrajednostavan kalkulator (znala sam što je to, jer sam bila vidjela kako ih prodaju preko kataloga Muzeja tehničkih znanosti, a ja sam inače katalogoholičarka). Druga je ladica sadržavala blokove i paketiće samoljepivih papira za poruke sa znakom diskografske kompanije. Usto i kožni crni stolni dnevnik i telefonski imenik. U donjoj su ladici bila najnovija izdanja glazbenoga tiska i muški časopisi, od Esquirea do Penthousea.

Pažnju mi je privukao ružan namještaj. Komad koji se nalazio neposredno iza stola izgledao je kao da ima dvije ladice, ali, kad sam ih pokušala povući, vidjela sam da su lažne i da prikrivaju ormarić za spise. Užurbano sam po njima prebirala, ali su spisi, koliko sam uspjela vidjeti, predstavljali samo rutinsku korespondenciju s glazbenim nakladnicima, promotorima i koncertnim dvoranama. Nije bilo ničega što bi se odnosilo na robu. Drugi je komad izgledao kao da više obećava, makar zbog toga što je bio zaključan. Upravo sam bila procjenjivala svoje izgleda za diskretno provaljivanje, kada se ostvarila moja najgora noćna mora. Začula sam glasove ispred vrata.

Zadivljujuće je kako se brzo usta mogu zaista osušiti. Uspravila sam se, a ključ je stao bučno petljati po bravi. Nije bilo puno izbora. Ispod stola bih bila otkrivena za trideset sekundi. Nije bilo mjesta iza sofe. Tako su mi preostala samo druga vrata. Mogla su voditi u ormar ili u spavaću sobu. Dok sam jurila preko

sobe, zahvalna što je tepih tako dubok, molila sam se da ne budu zaključana. Na silu sam otvorila vrata i zatvorila ih za sobom, na vrijeme da još uspijem vidjeti kako se otvaraju vrata ureda.

Do mene de dopro Glorijin glas. – Biste li tu sjeli, inspektore, gospodin Kleinman će se vratiti za deset minuta. Ako vidite gospođicu Brannigan, hoćete li joj to reći? Bila ga je tražila prije nekoliko minuta, ali je očigledno pronašla nešto zanimljivije od čekanja. Da vam donesem čaja?

– Ne, hvala, gospođice. Narednik i ja smo preplavljeni čajem. No pripaziti ćemo na gospođicu Brannigan. – Nije se šalio. Cliff je Jackson sada sjedio s druge strane vrata, u sobi u koju sam bespravno bila ušla prije manje od petnaest minuta.

Osvrnula sam se po prostoriji i shvatila da se nalazim u kupaonici. Zidovi, podovi pa čak i strop – bili su mramorni. Bio je to hladan, bijelosivi mramor, prošaran tamnocrvenim venama kao nos pijanca. Kada je izgledala kao daje bila izdubljena iz jednoga komada materijala, s groznim zlatnim delfinima umjesto pipa. Nikad ne možete znati jeste li je zaista dobro oprali, to je bilo sigurno.

Na moju sreću, na drugoj su strani bila još jedna vrata. Izula sam cipele i na prstima prešla prostoriju. Malaksala sam, shvativši da se vrata ne daju otvoriti. Čučnula sam i provirila kroz ključanicu. Situacija je bila beznadna. Na drugoj strani je u bravi stajao ključ. To mi je ostavilo dvije mogućnosti. Mogla sam sjediti i nadati se da nitko neće morati ići u WC ili sam mogla drsko nastupiti, a ako sam namjeravala učiniti ovo posljednje, bilo je bolje prije nego kasnije. A činilo mi se i puno jednostavnijim izvući se odatle prije nego što Kevin dođe i počne postavljati neugodna pitanja o tome što radim u njegovu uredu.

Vratila sam se na prstima natrag i obula cipele pa vrlo bučno ustala, pustila vodu u zahod i stala glasno zveckati nad kadom, zafrkavajući se s delfinom dok iz njega nije pojurio silan mlaz

vode.

Uspjela sam se ukipiti na do vratku glumeći iznenađenje. – Inspektore Jackson! – uzviknula sam kad se okrenuo prema meni. Te zatamnjene naočale bile su zaista zlokobne kada su iza njih bila svjetla.

– Što radite ovdje, gospođice Brannigan? – zatražio je, s prizvukom uzrujanosti u glasu.

– Kako se čini, isto što i vi. Čekam Kevina. Čula sam da će se uskoro vratiti. – Pa, to je i bilo približno točno.

– Kako ste ušli kroz zaključana vrata? – Njegov je glas bio revniji nego što sam zamišljala da je moguće. Bio je to glas koji policajci koriste kada misle da su vas sredili, bez obzira na to radi li se o prebrzom božnji ili ubojstvu. Mislim da to nauče u školi.

– Zaključana?! Sigurno ste se zabunili, inspektore. Samo sam pritisnula kvaku i ušla. Napokon, da sam neovlašteno ušla, ne bih baš išla pudrati nos i popravljati maškaru, zar ne?

Ja i moja velika usta! Jacksonove su se ruke podignute do čvora njegove besprijekorne kravate i učvrstile ga. Imala sam snažan osjećaj kako želi stisnuti ruke oko moga vrata. – Očekuje li vas gospodin Kleinman? – procijedio je kroz napete usne.

– Generalno – da. Željela bih popričati s njim. Ništa hitno. Navratit ću drugi put, kada vam ne budem smetala. – Samouvjerenost sam krenula prema vratima.

– Kada ste već ovdje, popričajmo malo dok čekamo, naredio je.

– Može, rekoh, – Barem sutra neću morati rano ustati. – Kunem se, ne mogu si pomoći! Svaki put kada naletim na policajca koji misli daje popio svu pamet ovoga svijeta, ponašam se ovako. Odšetala sam do stola i naslonila se na nj. Jackson mi se primaknuo, pokušavajući zauzeti autoritativan položaj. Poželjela sam reći mu kako se uzalud trudi. – Pitajte, inspektore, pozvala sam ga.

– U svojoj izjavi rekli ste da ste bili ovdje, citiram, 'oko sat vremena', završen citat, prije nego što ste vi i gospodin Franklin otišli potražiti gospođicu Pollock.

– Tako je, potvrdih.

– Zar ne možete biti malo precizniji? Oprostite, gospođice Brannigan, ali u to je vrlo teško povjerovati. Mislio sam da se vi detektivi ponosite svojom točnošću. – Morao je malo potkopavati, zar ne?

Slegnula sam ramenima. – Zar vi ne znate daje tome često tako, inspektore? Ljudska memorija je nevjerovatno nezgodna. Neprestano me iznenađuje kada ispitujem ljude o nekim stvarima i shvatim koliko mogu biti nejasni.

– Možda bismo bili precizniji da krenemo od početka. Odakle ste se vraćali? U koje ste vrijeme odande bili otišli?

– Bila sam radila blizu Warringtona. Završila sam pola sata nakon ponoći i odlučila navratiti na šalicu kave budući da je to mjesto samo deset minuta vožnje udaljeno od Colcutta. – Bilo je vrijeme da prijedem u ofanzivu. Zaista mu nisam mogla dozvoliti da uđe u detaljne analize vremena i prostora. – Inspektore, zbog čega je to toliko bitno? Još uvijek pokušavate uvaliti Jetta? Pomislila bih da sada za to više nema puno smisla, budući da imate nekoga u pritvoru.

Podignuo je naočale i protrljao hrbat nosa ljutitom gestom. – Gospođice Brannigan, zašto nas ne pustite da radimo posao za koji smo plaćeni?

– Poričete li da ste uhitili Maggie Rossiter?

– Ako toliko želite otkriti što radimo, trebali biste poslati toga svog dečka na naše konferencije za tisak, rekao je sarkastično. Šteta što policija nije tako dobra u hvatanju kriminalaca kao u ogovaranju. – Tako biste barem bili na pravome tragu. Još mi niste odgovorili. U koliko ste sati bili stigli ovamo?

– Rekla sam da nisam sigurna, bili smo brbljali oko sat

vremena, pretpostavljam, pa je Jett otišao po Moiru.

– Zašto je tako dugo čekao? Zašto nije otišao i doveo je ranije?

Duboko sam udahnula. – Otišao je po nju tada, jer su se bili dogovorili da se nađu, kako bi radili u sobi za probe, i nije želio da ga ona tamo čeka. Pretpostavljam kako nije prije bio otišao po nju jer nije znao gdje je ona.

– Koliko ga dugo nije bilo?

– Nekoliko minuta. Nedovoljno dugo da je ubije, ako ste na to ciljali; osim toga, ja sam osjetila njenu temperaturu kad sam joj tražila puls. Bila je puno hladnija nego što je mogla postati za tri ili četiri minute.

– Ma, nemojte mi reći! – rekao je Jackson sarkastično. – Dozvolite da pogodim, nije bila onoliko hladna koliko bi bila da je bila mrtva jedan sat, jesam li u pravu?

– Da, prema mojoj procjeni, odgovorih.

– Siguran sam kako će naš patolog biti fasciniran vašim stručnim mišljenjem, Jackson je uzdahnuo. – Kada ste bili vidjeli djevojku, je li išla prema kući ili od kuće?

– Ne znam, ali mislim daje išla prema selu.

Jackson je kimnuo glavom. – Kako je izgledala? Zapanjeno? Preplašeno? Uzrujano?

– Izgledala je prilično zapanjeno, ali tko i ne bi, gotovo pregažena u sitne sate!?

– A kada ste bili požurili daje ispitate, je li vam spomenula kako je Moira Pollock skončala?

– Ne, u to sam sigurna.

– Jeste li vi to spomenuli njoj? – pokušao je biti odlučniji. Počela sam se pitati zašto se ne vrati u postaju i gnjavi Maggie.

– Ne. Rekli ste mi da nikome ne kažem, sjećate se?

– A vi uvijek činite ono što vam se kaže? Ma dajte, gospođice Brannigan!?

Odmaknula sam se od stola. – Ne znam, inspektore, kamo nas ovo vodi, ali ja imam važnijih stvari nego sjediti ovdje i biti vrijeđana. Ako zaista imate neka prava pitanja, popričat ćemo, ali ako samo namjeravate ponavljati se i navoditi me na to da promijenim svoje svjedočenje ili inkrimiram svoga klijenta, onda uzalud trošite vrijeme. – Bila sam na pola puta prema vratima kad sam završila, ali je Jackson bio brži od mene.

Stao je pred vrata. – Ne tako brzo, počeo je. Tada se spotaknuo i gotovo zabio u mene, jer je netko izvana bio gurnuo vrata.

Kevin je izgledao bijesan dok je ulazio u svoj ured. – Što se, dovraga, ovdje događa?! – počeo je. – Što je ovo? Zašto se svi igraju policajaca i lopova u mom uredu?

– Ja upravo odlazim, rekoh zaobilazeći ih. – Kevine, vidimo se drugi put, dobacila sam preko ramena, zatvarajući vrata za sobom. Bilo je vrijeme da nešto napravim po svome planu.

24.

Jetta sam zatekla u privatnom dnevnom boravku nasuprot njegovu apartmanu. Ušla sam kroz otvorena drvena vrata, a potom zastala, čekajući da me primijeti. Sjedio je na visoku stolcu pored prozora i svirao neke svoje stare pjesme na dvanaesttotskoj Vamaha. Nakon nekoliko minuta okrenuo je glavu prema meni i kimnuo. Došao je do kraja refrena – Crying In The Sun, jedne od njegovih stvari s drugog albuma, za tim je iznenada ustao. – Kate, rekao je nježno. Bilo je nemoguće vidjeti izraz njegova lica jer je stajao u sjeni.

Sjela sam na sofu i rekla: – Kako ste?

Jett je oprezno naslonio gitaru uza zid i zauzeo lotos-položaj na podu, nekoliko metara od mene. – To je kao da sam izgubio

polovicu sebe. Bolju polovicu. Pokušao sam sa svime što znam: meditacijom, autohipnozom, alkoholom, čak i seksom, ali ništa ne pomaže. Neprestano je vidim kako tamo onako leži.

Nisam znala što bih mu uopće mogla reći, ucviljenost je nešto s čime u životu nisam imala puno veze. Sjedili smo nekoliko minuta u tišini. Tada je Jett prozborio: – Zna li tko ju je ubio?

Odmahnula sam glavom. – Na žalost, ne. Postavila sam puno pitanja, ali nisam se puno pomaknula. Svatko je to mogao učiniti i gotovo je svatko, čini se, imao neku vrstu motiva. Imam nekoliko zanimljivih tragova koje namjeravam slijediti. Tek tada ću moći dobiti jasniju predodžbu.

– Kate, morate otkriti tko je to učinio. Ovdje vlada loša atmosfera. Svatko sumnja u sve ostale. Možda to ne žele sebi priznati, ali to nas sve truje.

– Znam. Dajem sve od sebe. Moglo bi pomoći kada bih vam mogla postaviti nekoliko pitanja, taktizirala sam nježno. Nisam znala koliko je blizu rubu, a nipošto ga nisam htjela gurnuti preko njega. Osim toga, on je bio moj klijent, pa mu, valjda, nije bilo do gnjavaže.

Uzdahnuo je i uspio se nekako nasmiješiti, što je izgledalo groteskno zahvaljujući divljim crtama njegova lica. – Unajmio sam vas pa pretpostavljam da moram za to platiti i određenu cijenu. Gledajte, želio bih vidjeti Moirinu majku. Zašto me ne odvezete u grad, a putem možemo porazgovarati.

– Kako ćete se vratiti kući? – upitah. No, bilo je to potpuno besmisleno pitanje.

Slegnuo je ramenima. – Gloria će me pokupiti, ili Tamar, to nije nikakav problem.

Slijedila sam ga kroz vrata i niz stepenice. Zastao je na prednjim stepenicama i rekao: – Zna li tko ju je ubio? – Zna li tko ju je ubio? – Zna li tko ju je ubio? – Zna li tko ju je ubio? – Zna li tko ju je ubio?

– Hvala. – Otključala sam auto i gledala ga zabrinuto dok se

uvlačio na suvozačko sjedište. Kratak osmijeh zatitrao mu je na licu dok je vezao pojas.

– Previše sam se naučio na otmjena vozila, primijetio je.

Upalila sam motor i krenuli smo niz dugu privatnu cestu. Gume su šuštale na vlažnoj cesti, brisači su se mučili trudeći se očistiti vjetrobransko staklo. – Vrijeme je točno onakvo kako se ja osjećam, rekao je. – OK, Kate, što želite znati?

– Možete li se prisjetiti svojih kretanja od osam sati nadalje? Posebno želim znati gdje i kada ste, možda, vidjeli nekoga drugog.

Krajičkom oka sam vidjela kako Jett jednom rukom masira svoj zatiljak i okreće glavu nekoliko puta. – Tamar se bila vratila iz jedne od svojih kupovina i rekla da će nam skuhati večeru.

– Je li to bilo nešto uobičajeno? – upala sam.

Slegnuo je ramenima. – Mi se ne držimo formalnih obroka. Svatko se nekako pobrine za sebe, osim nedjeljom. Gloria uvijek skuha pravu nedjeljnu večeru i tada se svi skupimo, ali Tamar često kuha za nas dvoje. Moira je pravila večeru nekoliko puta prvih par tjedana dok je bila ovdje, ali kada smo napokon prionuli na posao, više nije marila za to.

– Dobro. Što ste zatim radili? – Otvorila sam prozor pritiskom na puce, a nalet kiše me pecnuo po licu prije nego što sam uspjela ponovno ga zatvoriti.

Ignorirajući invaziju vremena, Jett je odgovorio: – Moira i ja smo otišli u studio kod Mickyja zbog nekoliko stvari kojima nismo bili zadovoljni. On je htio napraviti neke moderne stvari s bubnjevima i slično, ali mi nismo bili oduševljeni tom idejom. Raspravili smo pa sam ja otišao večerati s Tamar.

– Jeste li vi i Moira gore otišli zajedno?

Jett se na trenutak zamislio. – Ne, rekao je na kraju. – Bila je još tamo kada sam otišao, ali je nekoliko minuta kasnije očigledno došla gore, zato što sam je vidio kako ide prema ulaznim vratima

kada sam izašao iz kuhinje. Pomislio sam kako se ide naći s Maggie.

– Znali ste daje Maggie bila odsjela u selu? – upitala sam, pokazujući u zamišljenom pravcu puba.

– Naravno da jesam, odgovorio je iznenađeno. – Moira to nije bila razglasila, ali mi je trebala reći. Ja bih se bio zabrinuo da sam je tražio i da je nije bilo. Rekao sam joj da dovede Maggie u kuću, da bude kod nas, ali ona to nije htjela. Rekla je da ne vidi zašto bi i Maggie trebala trpjeti sranja koja su njoj dolazila sa svih strana.

– OK, kad je Moira otišla, što je bilo onda?

– Pojeli smo svoje odreske i pogledali na videu – Regarding Henry. Tamar se nešto ranije otišla okupati, a ja sam otišao gore obaviti nekoliko telefonskih razgovora. Postoji nekoliko studijskih glazbenika koji će mi biti potrebni sljedeći tjedan i htio sam provjeriti jesu li slobodni. Obično to čini Micky, ali on je imao tako snažne ideje o albumu, da mu nisam to mogao povjeriti, jer sam pretpostavljao kako bi mi izmuljao kako nisu mogli doći na snimanje. Nakon toga sam otišao do Tamar, u njenu sobu, i završili smo u krevetu. – Njegov je glas postajao sve pa je naposljetku umuknuo.

– Kako stoje stvari između vas i Tamar? – požurih.

– To je pitanje na koje ni ja sam ne znam odgovor. Draga mi je, ali ponekad me izluđuje. Ona je vrlo materijalistična, tako prazna za razliku od Moire. Neprestano razmišljam da ću to prekinuti, onda odemo zajedno u krevet, misleći kako je to posljednji put, i ja se sjetim svih onih lijepih stvari pa je ne mogu pustiti. Možda me vođenje ljubavi s Moirom moglo učvrstiti u odluci da sve to prekinem, ali do toga, na žalost, nije došlo.

'Misliš daje Tamar dobra u krevetu i nećeš joj reći 'zbogom' sve dok se ne pojavi nešto bolje', pomislih cinično. – Jasno mi je, bilo je sve što sam na to rekla. – Kamo ste otišli nakon što ste

napustili Tamarinu sobu?

– Vratio sam se u svoju sobu i otuširao se, a potom se spustio u sobu za probe. Bilo je to između 11:30 i ponoći. Moira i ja bili smo planirali par sati raditi na novim pjesma, ali nismo se trebali naći do jedan i trideset.

Na trenutak nisam ništa govorila, usredotočujući se na križanje ispred nas. Promet na glavnoj cesti M56 nalikuje onome na tipičnom njemačkom autobahnu¹, a ograničenja brzine još nisu izmišljena. Primijetila sam mjesto između auta i krenula, ubrzavši pritom. To je Jetta iznenadilo toliko, daje gotovo ostao utisnut u svoje sjedište. Na licu mu se ogledala velika nelagoda.

– Nije li to bilo malo kasno za početak posla?

Jett se ponovno stao opuštati tek kada se brzina moga auta ujednačila, a sila, koja ga bijaše pritiskala, nestala. Njegov mi se osmijeh ovaj put učinio iskrenim, iako nisam mogla pogledati ga u oči. Malo sam podesila retrovizor tako da mogu vidjeti njegovo lice. – Oduvijek smo najbolje radili u sitne sate. Ponekad bismo dočekali i zoru prevrćući riječi i melodije, ranijih godina smo se znali odvesti do svratišta oko pet ujutro na sendviče i čaj, kako bismo proslavili svoje nove pjesme.

– Zašto ste otišli u sobu za probe toliko ranije nego što ste se bili dogovorili?

– Jedna mi se melodija nekoliko sati motala po glavi i želio sam se s njome malo pozabaviti prije nego što Moira stigne. Pretpostavljam kako sam htio imati nešto što ću joj moći pokazati. Zabavljao sam se s time neko vrijeme, a onda sam odlučio napraviti sendvič i otišao sam u kuhinju. Zacijelo je bilo prije jedan sat, zato što su, dok sam jeo, na radiju upravo počinjale vijesti. – Njegov je govor postajao zamjetno istrzaniji što se više približavao dijelu o otkrivanju tijela. Ramena su mu se napela i zgrabila.

¹ Autobahn - njem. autocesta, prim. prev.

Bila sam usporila zbog kružnoga toka, ali uspjela sam izaći na autocestu s 55 milja na sat. Ovoga je puta Jett imao dovoljno vremena da zgrabi rukohvat.

– Jeste li ikoga vidjeli?

– Ne, ali tada ne bih nikoga ni bio primijetio, osim da mi se obratio. Glava mi je bila ispunjena glazbom. Nisam obraćao puno pozornosti na bilo što drugo. Ne znam kako to objasniti nekome tko nije glazbenik. Čak se ne sjećam ni što je bilo na radiju. Mogli su najaviti i treći svjetski rat, a da ja to ne bih primijetio.

Što je objašnjavalo Glorijino ponašanje. Sjajno! Klijent mi je bio na pravom mjestu u gotovo pravo vrijeme. Imam svjedoka koji to još nije priznao, ali koji ga je vidio tamo. Moje laži policiji pružile su mu nepostojeći alibi. Billu će se to zacijelo svidjeti!

– Jeste li, onda, iz kuhinje odmah otišli u sobu za probe? – Jett je potvrdno spustio glavu. – Tada sam je pronašao. Bio sam u drugoj sobi prije toga i nisam čuo ništa. – Zato što je soba za probe tako dobro izolirana? – Tako je. Zato nam je policija morala vjerovati kada smo rekli da ništa nismo čuli.

Nije imalo smisla ispitivati ga što je vidio u sobi. I ja sam bila vidjela kako je Moira nasmrt izmlačena tenor-saksofonom. Osim toga, činilo se da se povukao u sebe, pa sam pomislila kako bih trebala navesti razgovor na druge vode, ne želim li ga odmah prekinuti. – Jette, što mislite, tko je to bio?

– Ne mogu vjerovati daje itko od nas to napravio, rekao je tonom kojem je nedostajalo sigurnosti. – Dovraga, mi se svi uvijek svađamo u ovom poslu. Ranije nitko nikad nije bio ubijen.

– Bila se svađala s Kevinom, nije li? Znete li zbog čega? – Mislila je da ju je bio zakidao za njena autorska prava. To je bio samo mali dio toga. Natjerala me da mu se suprostavim kako bi ona dobila ugovor koji bi joj odgovarao; da dobije veći postotak od profita albuma, veće autorske honorare, kao i da joj se prizna udio u produkciji. Neprestano je govorila kako ni ja ne dobivam

koliko bih trebao, da Kevin uzima prevelik postotak i da me zakida na robi, zatim kako je puno nelegalnih među promotivnim materijalima i da bi Kevin trebao nešto poduzeti da se to zaustavi te kako već nije?

Naćulila sam uši. Moira je znala za krivotvorenje dizajnerske odjeće?! Bila sam tako zaokupljena svojim mislima da sam umalo prećula Jettov sljedeći komentar. – Ćak i da bismo se trebali riješiti Kevina i sami voditi posao. Rekla je kako nam ne bi dugo trebalo da istražimo stvar, a tada bismo ga se mogli riješiti. Ja to nisam želio, ali me ona nagovorila da joj obećam kako ću to učiniti, dokaže li mi kako me Kevin potkrada.

Duboko sam udahnula. Bi li itko mogao biti toliko naivan koliko se Jett ćinio? Tu je držao najjaće motive na tanjuru, a ćinilo se kako toni ne primjećuje.

– Jeste li znali da je netko ostavljao heroin Moiri? – upitah. Autocesta se razdvajala u dvostruki kolnik. Jedva sam to primijetila, no moji su refleksi uspjeli usporiti unutar 10 milja, koliko je bilo ogranićenje brzine.

Lice mu se zgrćilo, a usne skvrćile. – Što, dovraga, mislite time reći?! – zatražio je.

– Netko je ostavljao šutove i injekcije u njenoj sobi, prema Magginim rijećima. Gloria je rekla kako je bila primijetila kako su nestale neke od njenih injekcija za jednokratnu upotrebu.

– Isuse Kriste! – planuo je. – Kakvo je kopile to moglo napraviti? Zašto mi to, dovraga, nije bila rekla?

– Pretpostavljam zato što je mislila da joj ih Moira krade i kako je to njena stvar.

– Glupa krava! – urliknuo je lupajući šakom po autu. – Ona je kriva za Moirinu smrt. Glupa kurva!

Duboko sam udahnula, a zatim rekla: – Nisam uvjerena sa su te dvije stvari povezane. Imam ideju tko bi mogao stajati iza heroína, ali ne mislim daje taj netko i ubojica. Vrlo je različito

kada netko nekoga pasivno opskrbljuje smrtonosnim sredstvima ili ga stvarno pokuša ubiti vlastitim rukama.

– Pa tko joj je davao heroin?

– Još nemam konkretan dokaz i ne želim nikoga naprečac optuživati.

– Morate mi reći. Ja vas plaćam. Morate mi reći, Kate. – U njegovu se glasu osjećao ton očajanja. Prekasno sam shvatila da očajnički želi žrtveno jare kako bi se mogao osvetiti Moirinu ubojici. Morat ću odsada biti puno pažljivija u razgovorima s njime.

– Kad otkrijem, vi ćete prvi saznati, obećala sam. Bili smo već na rubu Moss Sidea, samo nekoliko minuta udaljeni od kuće Moirine majke. Odlučila sam zasada ostaviti pitanja o motivima ostalih. Posljednja stvar na svijetu koju sam sada željela bila je utviti ideje u Jettovu glavu i ostaviti ga djelomično spremnog. – Možete li me usmjeriti?

Službenim mi je tonom rekao adresu gospođe i kako da do tamo dođem. Stala sam pred općinskom kućom, koja nije bila starija od petnaest godina, ali fasada se već bila počela guliti i otpadati. Te će se građevine srušiti prije nego što ih mi, građani Manchestera, otplatimo.

– Kao što sam rekla, Jette, imamo nekoliko tragova koje ćemo slijediti. – Nagnula sam se preko njega i otvorila suvozačka vrata. – Kada se vratite u Colcutt, pozabavite se malo glazbom, savjetovala sam ga, – Pokušajte ne mozgati o svome gubitku i usredotočite se na pozitivne stvari koje vam je Moira donijela. – Daje meni to netko rekao, vjerojatno bih ga udarila. No, činilo mi se kako bi se to moglo uklopiti u Jettovu New Age filozofiju.

– U pravu ste, uzdahnio je spuštenih ramena. Izašao je iz auta i sagnuo se da mi mahne dok je zatvarao vrata. Nije ih čak ni pošteno zalupio, ne kao što to većina ljudi čini. Gledala sam ga dok su se otvarala vrata kuće, a neka mršava žena gaje pustila

unutra. Tada sam ubacila u brzinu i krenula prema jednom prijateljskijem području.

Nisam bila lagala Jettu kad sam mu rekla da namjeravam slijediti neke tragove. Možda sam bila pretjerala u njihovoj kvantiteti i kvaliteti, ali i to je moj posao. Pakie Paulie je bio pri vrhu moga plana, ali zasad nije imalo smisla ni razmišljati o tome.

Uostalom, čekao me i telefaks od moga prijatelja, financijskoga brokera Josha. Bila sam ga nazvala toga jutra kako bih ga zamolila da mi potraži neke detalje o Moirinoj financijskoj prošlosti, nadajući se kako će tu biti nečega zanimljivog. Sada sam bila još zabrinutija zbog ovoga što je Jett bio potaknuo. Trebali su mi odgovori na neka pitanja i znala sam gdje ću ih potražiti.

25.

Miris znoja bio je prva stvar koja me zapahnula kad sam ušla u klub, ne miris ustajaloga znoja, već poštenoga znoja umornih tijela. Različiti su me glasovi pozdravljali dok sam hodala prema ringu na kojemu su se dvije tinejdžerke mlatile tehnički najsavršenije moguće. Barem se nisam bila došla boriti, iako je već samo gledanje izazivalo žudnju za pražnjenjem.

Muškarac kojega sam bila došla vidjeti čučao je s licem iskrivljenim od povika ohrabivanja. – Hajde, Cristine! – vrištao je. Pomislih kako nismo daleko odmakli od iskonskoga mulja i potapšah svoga prijatelja, provalnika Dennisa, po ramenu. Naglo se okrenuo i nervozno odstupio.

Kada me ugledao, uspravio se i nacerio. – Zdravo, Kate. Samo trenutak. Naša Cristine će za par minuta biti u polufinalu. – Okrenuo se prema ringu i nastavio strastveno navijati. Ništa mu nije važnije od obitelji.

Zvono je označilo kraj runde. Nakon nekoliko trenutaka vijećanja sudaca, Christine je proglašena pobjednicom. Budimo iskreni, Dennis je imao određenu reputaciju i nije bilo suca u dvorani koji bi se usudio posumnjati u Cristinu. Iako moram priznati da njoj to nije bilo ni potrebno.

Cristine je iskočila iz ringa u veliki zagrljaj svoga oca, od kojega je nije mogla spasiti ni njena zaštitna oprema. Uputila mi je nakrivljen osmijeh i rekla: – Kate, uskoro ću biti dovoljno jaka da vas sredim.

– Po ovome što smo upravo vidjeli, mogla bi to već i sada, rekoh joj i nisam se šalila. Okrenula sam se prema Dennisu. – Prava je!

– Imaš pravo, ta mala bi mogla doći do samoga vrha. Reci, Kate, što mogu učiniti za tebe?

– Dennise, trebaju mi tvoje tijelo i tvoja pamet.

Odgлумio je zločast osmijeh. – Uvijek sam govorio da jednom nećeš moći odoljeti mojem životinjskom magnetizmu. Je li te šmokljan napokon nogirao?

Nisam se uvrijedila. On Richarda od milja zove – šmokljan, a Richard njemu uzvraća kompliment nazivajući ga neandertalcem. Dennis se pravi kako ne razumije što to znači. Muškarci su kao veliki klinci, njima vladaju njihovi apetiti. Baš kao i Jettom u vezi s Tamar.

– Oprosti što te moram razočarati, ali potrebni su mi tvoji mišići.

Pretvarao se daje shrvan mojim riječima pa je stao lupati se rukama po čelu i govoriti: – Kate, kako ću to preživjeti?! – Onda se uozbiljio i rekao: – Hoće li to potrajati?

– Najviše nekoliko sati.

– Samo da odvezem Cristinu kući, naći ćemo se kod tebe za pola sata. OK?

Održao je riječ, pozvonio je na moja vrata nakon točno pola

sata. Već sam bila pristavila kotlić. Dennis voli održavati formu. Rijetko kada pije alkohol, nikada se ne drogira i svakoga jutra, bez obzira na vremenske uvjete, trči šest milja. Njegov jedini porok, osim pljačke, su cigarete. Pozdravila sam ga sa šalicom slatke mliječne kave i postavila pepeljaru ispred njega, a sama sam uzela votku i gusti sok od grejpa.

– Krivotvorenje dizajnerske odjeće, najavila sam.

– Rekao sam ti sve što sam znao o braći Smart, odgovorio je mašući prstom prema meni. Bio je u pravu. On mi je bio dao početak u mojoj istrazi. On je sjajan izvor informacija, pod uvjetom da ljudi koje lovim nisu u vezi s njegovim prijateljima i članovima njegove šire obitelji ako s njima u to vrijeme razgovara. Ponekad mi, pak, spontano iznosi prave draguljčice kada se nekome želi osvetiti. Njegov je moralni kodeks stroži nego u jezuitskoga svećenika, a nije ga mnogo lakše ni razumjeti.

– Trenutno nisam zainteresirana za braću Smart, već za tipa iz Bradforda kojega zovu Fat Freddie. Je li ti to ime poznato?

Dennis se namrštio. – Mislim da sam negdje čuo ime, ali se ne mogu sjetiti lica. Valjda nije povezan s lokalnima.

– On je uključen u krivotvorenje robe – majica, piratskih kasete. Kako bilo, postoji neka veza sa slučajem na kojem radim. Pokušavam doznati zašto bi netko, tko je legitimno zadužen za nabavu robe, želio imati išta s takvim tipom.

Dennis je pripalio cigaretu i očistio trag pepela s donjega dijela svoje trenirke. – To je jednostavno, Kate. Recimo da imam dozvolu proizvesti legalnu robu za superpoznatu grupu poput Dead Babies, a malo sam nepošten – pronaći ću nekoga tko krivotvori robu i ponuditi mu posao. Neću ga odati ako me otkriju u prijeari. Mislim, prije nekoliko godina cinkarenje nije bila velika stvar. Samo su ih pretresali i oduzimali im robu, ali sada su promijenili zakon i zbog poslova sa zaštitnim znacima možete ići u zatvor. Tako je to postala prava prijetnja. Isto tako, da sam još

nepošteni] i, obavijestio bih nekoga od krivotvoritelja o nekom dizajnu koji sam kasnije namjeravao izbaciti na tržište, te bi on tako dobio prednost pred konkurentima. – Naslonio se i ispuhnuo kolotove dima, zadovoljan svojim objašnjenjem. Činilo se razumljivim.

– Sviđa mi se to objašnjenje. Hvala, Dennise. To je sve što se tiče mozga. Sada mišići. Poznaješ li dilera po imenu Pakie Paulie?

Denis se namrgodio; dilere mrzi čak i više nego nepoštene policajce. Mislim da to ima veze s njegovih dvoje male djece. Jednom je slomio noge dileru koji se motao oko školskih vrata nakon što tipa nije bila uhapsila lokalna policija. Nekoliko je mama bilo vidjelo Dennisa s palicom za baseball, ali ipak ga nijedna nije identificirala kada je policija stigla. Oni su tamo naučeni na grubo istjerivanje pravde. – Da, progundao je, – Poznajem tu ništariju.

– Trebam saznati je li prodao što heroina nekome od ljudi uključenih u slučaj na kojem radim. Imam osjećaj kako mi se baš neće htjeti povjeriti. Zato mi treba nešto mišića. Može?

– Kada počinjemo? – odgovorio je protupitanjem. Ispio je šalicu kave i nagnuo se prema meni u očekivanju.

Pronašli smo Pakieja Paulieja sat vremena kasnije, u jednom baru u Cheetham Hillu. Prednji je dio bara izgledao kao i svaki drugi loše vođen pub sa sredovječnim, siromašnim i otužnim gostima. Stražnji se dio činio kao potpuno drugi svijet. Pod prigušenim je svjetlima šačica frajera u skupim odijelima sjedila za stolovima u kutu u društvu svojih tjelohranitelja. Neuredni su klinici ulazili i izlazili, zastajkujući uz pojedine stolove kako bi povelu prigušene razgovore. Ponekad se novac dodavao prilično diskretno u zamjenu za drogu. No mnogo češće bi diler ustajao u pratnji svog kupca i kroz stražnja vrata bara odlazio na parkiralište.

Da sam bila došla sama, vjerojatno bi posumnjali da sam

policajka, ali sada je Dennis bio sa mnogom. Kimnuo je prema jednom od stolova u uglu dok smo čekali da nam donesu piće.

– To je on? – upitah, pokušavajući zadržati ležeran pogled. Dennis je kimnuo.

Pakie Paulie je nosio svjetlucavo srebrnosivo odijelo dvoredna kopčanja iznad kobaltnoplave košulje. Odjeća je očigledno bila skupa, ali on je izgledao jeftino kao vreća limuna za šerbet. Bio je naslonjen na stolac, buljeći u neku točku na stropu, kao da ga jedino na svijetu brine što bi sljedeće mogao učiniti. Pored njega je opasan bijelac zlovoljno buljio u gotovo praznu kriglu piva.

Dennis je podignuo svoju čašu i otišao do stola, a ja sam ga slijedila. – Paulie, kako si? – upitao je.

– Dennise, Paulie je kimnuvši pokazao da gaje prepoznao – Kako ide posao?

– Ne baš dobro. Kamate, znaš? – odgovorio je Paulie kriveći usta u osmijeh. Još mi je samo to trebalo – pametni diler heroina!

– Samo par riječi, Paulie, rekao je Dennis nježno.

– Može, Dennise, koliko god riječi hoćeš. – Pauliejeve su manire sada već isijavale, ali ja nisam bila dovoljno fascinirana da ne primijetim titraj zabrinutosti u negovim očima.

– Jesi li čuo o Jacku Smacku²? – upitao je Dennis nevino. Pauliejeve su se obrve podignule. Znao je za Dennisov mali doprinos borbi za pravdu. – Nije baš najbolje vrijeme za nezgode u tom poslu, Dennis će govorljivo, – S obzirom na stanje zdravlja, ovih dana nitko pametan ne bi želio završiti u bolnici.

Pauliejev se tjelohranitelj sabrao i promeškoltio na svom stolcu. – Ti želiš... – bilo je sve što je uspio procijediti prije nego što ga je Paulie prekinuo. – Zaveži! – Okrenuo se prema Dennisu i rekao: – Slušam.

Dennis je čašom pokazao prema meni. – Ovo je moja

² smack- engl. pljusnuti koga, prini. prev

prijateljica. Traži neke informacije. Ona nije predstavница zakona, i, ako budeš iskren prema njoj, neće biti posljedica.

Paulie mi je uputio direktan pogled. – Kako da znam da ti mogu vjerovati?

– Zahvaljujući mojoj pratnji, odgovorih.

Dennis je odložio čašu i stao dramatično pucketati prstima. Pauliejeve su oči pogledavale čas Dennisa, čas mene. Izvadila sam Tamarinu fotografiju iz svoje torbe. Jutros sam je bila izrezala iz novina, odstranivši pritom Jettov lik koji je bio stajao pored njezina. – Je li ova žena ikada išta kupila od vas?

Jedva da ju je i pogledao kada je slegnuo ramenima. – Možda. Kako bih to mogao znati? Opslužujem puno mušterija.

– Paulie, ne mogu vjerovati da imate puno ovakvih mušterija. Prirodna plavuša, ne odijeva se preko kataloga i ima akcent kao Lady Di? Možete vi i bolje.

Paulie je sada podignuo fotografiju i pozornije je proučio. – Vidio sam je jednom u Hassvju, napokon je priznao.

– Koliko si joj onda bio prodao? – uključio se Dennis, unoseći se na samo nekoliko centimetara od diler.

– Tko kaže da sam joj što prodao? Sranje, čovječe, što je ovo? Jesi li se pridružio odjelu za poroke?

Dennisova se glava povukla poput kobre spremne za napad. Prije nego što je mogao dovršiti manevar koji bi Paulieju razlijepio nos preko lica, diler se izderao: – Čekaj! – Dennis je zastao. Zvuk se u sobi utišao do zloslutne razine. Kapljice znoja pojavile su se nad Pauliejevom gornjom usnom. Rukom je odmahnuo svom tjelohranitelju koji se napinjao na nevidljivoj uzici. – U redu je, rekao je glasno.

Buka se postupno stala povećavati. Paulie je obrisao lice maramicom. – OK, s uzdahom će on, – Prije otprilike mjesec dana mi je ta drolja bila prišla u Hassvju, govoreći kako joj treba nešto heroína. Činilo se da ne zna točno koliko i da joj treba za

poklon dobrodošlice za nekoga prijatelja, otprilike toliko koliko bi bilo dovoljno za desetak šutova. Mislio sam da valja gluposti, ali što onda? Baš me briga što oni s time rade. Prodao sam joj deset grama. Nikad je više nisam vidio. To je istina.

Povjerovala sam mu. Njegovo mišljenje nije bio promijenio samo strah od Dennisa, već i pomisao na to što bi mu napravila braća O'Brian da ga odluče potražiti. Jer čak i tjelohranitelj mora spavati.

Kopkalo me i to što me nisu zasmetale Dennisove metode. Možda sam pročitala previše pogrešnih knjiga. Večeras ću se možda ušuškati uz Agathu Christie i nekoliko klupčića ružičaste vune.

26.

Bila sam pročitala trideset stranica knjige – The Murder At The Vicarage – (Ubojstvo u župnome dvoru, prim. prev.) kad je Richard uletio preko staklenika. – Oprosti što te prekidam dok radiš, zezao me. Spustila sam knjigu dok je sjedao pokraj mene i stao me privlačiti u zagrljaj. Bio je to dug poljubac, kao da nadoknađujemo to što smo prošlih nekoliko dana tako malo bili zajedno.

– Što kažeš na to da večeras ranije odeš u krevet? – prošaptao je.

– To je najljepša stvar koju mi je itko danas rekao, odgovorih mazeći se, – Kako ti, za ime Božje, uspijevaš ustrajati u svome poslu? Da ja moram češće provoditi vrijeme s takvim budalama, prerezala bih si žile.

– Samo se isključiš. Kao da gledaš Dinastiju ili neki glupi šou-program. Znaš, to je ili glamur ili pretvaranje. Nikad si ne dozvoljavam povjerovati da je to stvaran svijet. Ponekad se

osjećam kao David Attenborough, sjedeći u zaklonu i promatrajući navike nekih čudnih vrsta organizama, rekao mi je, – To je onda fascinantno. Sviđa mi se većina te glazbe pa pokušavam zaboraviti njihove najgore ispađe.

– Poput ubojstva?

– Možda ne ubojstva, priznao je, – Iako moram reći da mislim kako netko poput Jetta više doprinosi kvaliteti života od prosječnoga policajca.

– On trenutno ne doprinosi puno kvaliteti moga života. Ovoj posao je prava nemoguća misija. Kuća puna ljudi i nijedan od njih s poštenim alibijem. Svi su imali nekakav motiv. Osim Neila, kojem je, čini se, bilo u interesu da ona ostane na životu.

Richard se nacerio. – Njemu? Ne bi me začudilo da ju je ubio, i to samo zato da dobije koji skandal za svoju knjigu.

– Nemoguć si! – protestirala sam, – Osim toga, ona je za njega bila važan izvor informacija o Jettovim ranim danima u poslu.

– Daa, možda ju je izmuzao pa zatim sredio. Kako sam čuo, on je bio taj koji je pričao sa svijetom nakon njene smrti. – Richard je zvučao zločesto i pakosno, što nije bilo slično njemu.

Pokušala sam mu ukazati na to da govori samo iz slijepe predrasude, objašnjavajući mu kako je Kevin bio zamolio Neila da se pozabavi izjavama za tisak.

– Pa je, naravno, morao i razgovarati s ljudima, a ne samo slati tekstove, odgovorio je Richard ozlojeđeno. – On je već prije bio reklamirao tu biografiju, govoreći ljudima kako će tu biti stvari koje nitko ne bi mogao ni pretpostaviti.

Bila sam zbunjena. Sjetila sam se kako mi je Neil bio govorio da mu najveći problem predstavlja nedostatak uzbudljivih otkrića. No to je bilo prije nego što se Moira pojavila. – Možda je samo pokušavao izazvati veće zanimanje, sugerirala sam.

– Ne mislim da nije tako. Pretpostavljam daje samo

pokušavao unovčiti Moirinu smrt, pokušavajući unaprijed ugovoriti feljtonizaciju, ali većina redakcija ne pristaje na takvo što osim ako nema prokleta dobru ideju o tome što će dobiti za svoj novac. Zlatna vremena kada je čovjek mogao nekoga zainteresirati za priču, a biti plaćen i ako se ispostavi kako završni proizvod nije ispunio očekivanja – davno su prošla. Trik – Carevo novo ruho – više ne vrijedi. Sada svi žele razgovarati s krojačem. – Richard se odmaknuo od mene i ustao. – Treba mi pivo, rekao je idući prema kuhinji.

Dok je on tamo prebira po svojoj zbirci egzotičnih piva svijeta, ja sam razmišljala o tome što je bio rekao. Još uvijek nisam mogla vjerovati kako ozbiljno misli da bi Neil ubio Moiru radi nekoliko naslova. Već mi je ranije bio rekao kako će se jednom moći dosta zarađivati na razotkrivanju otrcana novinarskog svijeta. Počela sam se pitati što je Moira bila rekla Neilu. Morat ću mu postaviti još neka pitanja. Nevolja s ovom istragom je bila u tome što ja ne znam postavljati prava pitanja. To nije bilo poput prijekare osiguranja ili piratskog presnimavanja kompjuterskih igrica, gdje sam točno znala tko zna ono što ja želim znati. Bila sam svjesna toga.

Richard se vratio s limenkom Budweisera i naslonio se na dovratak. – Da to popijem na kauču ili još uvijek vrijedi ono s krevetom?

Sat vremena kasnije osjećala sam se sasvim drugačije. Začudujuće je to kako dobar seks s nekim koga volite sve svodi na pravu mjeru. Čak i ako ne otkrijem tko je ubio Moiru, svijet neće propasti zbog toga. Pokušat ću napraviti sve što je u mojoj moći i to je najviše što itko može očekivati od mene. Richard neće misliti o meni ništa lošije, a ja se ni u kom slučaju ne namjeravam žderati zato što nisam vidovita.

Izvukla sam ruku koja je bila ležala ispod Richardovih ramena i osjetila trnce. To gaje prenulo u njegovu postkoitalnom

sanjarenju pa se okrenuo u stranu kako bi me nježno poljubio u bradavicu. Osjetila sam kako me prožimaju toplina i klonuće i nekako mi je bilo žao Miss Marple.

– Što se, usput budi rečeno, događa s tvojim slučajem krivotvorenja? – upitao je Richard s neobičnim taktom i osjećajnošću.

– Znaš odabrati pravi trenutak, žarne? – požalih se. – Policija i frajeri iz trgovinskih standarda planiraju raciju, kako mi se Čini, za sljedeći tjedan. Vjerojatno nam neće ništa govoriti dok sve ne bude gotovo, ako uopće išta budu rekli. Malo su posramljeni što za njih obavljamo njihov posao.

– I trebali bi biti. Čovjek bi pomislio kako će biti malo zahvalniji, budući da im predajete stvari na tanjuru.

– Ali to ne ispada tako. Još je dovoljno njih koji misle da pravi drotovi ne bi trebali provoditi vrijeme baveći se stvarima kao što je povreda zaštitnih znakova, rekoh mu skrušeno.

– Pa oni ne mogu uhvatiti ni provalnike ili kradljivce auta. Trebali bi biti sretni što im netko omogućuje da zločince izvedu pred sud.

Ponekad pomislim da Richard provodi toliko vremena u oblacima svijeta šašavih rockera daje izgubio dodir sa stvarnošću, ali spominjanje krivotvorenja podsjetilo me na nešto što sam ga već prije željela upitati. – Ima li sada puno krivotvorenih proizvoda na rock-sceni? Znaš, majica i svega toga?

– Ne možeš ni zamisliti, uvjeravao me. Nije bio u pravu. Nakon dana koji sam bila provela ništa više nije me moglo iznenaditi. – To je prava epidemija! Vrhunska imena gube bogatstvo na tome. Znaš li da ponekad krivotvorena roba završava čak i na službenim štandovima na nastupima? Bog zna kako im uspijeva prikriti to.

Naćulila sam uši. – Misliš, to je unutarinja stvar?

– Ovisi. Može se obaviti na jedan od dvaju načina: ili unajme

nekoliko mjesnih klinaca da vode štand i privatno prodaju robu, ako je dovoljno dobra, ili je podmeće netko tko je na visokom položaju u organizaciji i ne uvede je u knjige. Zaista ne znam kako bi to moglo paliti, ali tako se priča.

Trebao mi je odgovor na još jedno pitanje. – Znaš li slučajno je li i Jett imao takvih problema?

– Da nije, bio bi jedini, ali nisam siguran. Zašto ga ne pitaš?

To sam i učinila. Prevrnula sam se, podignula slušalicu i okrenula broj Jettove privatne linije. Javila se Tamar i pozvala Jetta. Za par trenutaka bio je na vezi.

– Zdravo, Jette. Samo jedno kratko pitanje. Rekli ste mi kako je Moira mislila da vas netko zakida na robi. Mislim na kopije raznih verzija vaših majica i takvih stvari. Je li vam bila rekla nešto specifično?

– Pa, nije baš, ali je bilo puno krivotvorenih stvari na posljednjoj turneji. Bio sam rekao Kevinu da pozove policiju, ali oni nisu mogli naći ništa, kakve to veze ima s Moikom?

– Možda nema baš nikakve veze s njenim ubojstvom, ali vjerujem daje ona posjedovala neke informacije koje su povezivale krivotvorenje robe s nekim tko radi za vas, rekoh oprezno.

Na drugoj strani nastupila je duga pauza. Gotovo sam pomislila da smo završili razgovor, kada je Jett rekao: – Trebala mi je odmah to reći. Ona je znala da ja to ne bih trpio. Zna li tko je to bio?

– Još ne.

– Pa, otkrijte i, kad saznate, javite mi. Čujete li?

– Hoću, Jette. Laku noć.

Spustio je slušalicu. Prije nego što sam i ja stigla odmaknuti svoju slušalicu, čula sam kako se još jedna slušalica spušta na svoje mjesto. Zanimljivo. Netko je prisluškiavao!

Sve se slagalo. Moira je rekla Maggie daje bila vidjela

nekoga iz Manora kako razgovara sa Fat Freddiejem, a znala sam kako on krivotvori Jettovu robu. Kevin je na stepenicama banke bio dao Fat Freddieju nekakvu omotnicu. Ujedno je i jedina osoba na imanju, koja je bila sposobna iskoristiti tu mogućnost zarade, bio Kevin.

Tada sam se sjetila nečega što nisam na vrijeme bila uočila. Kada se Kevin pojavio na stepeništu nakon što je policija bila stigla, bio je uređen, a ton njegova glasa bio me prestrašio. Gotovo sam bila zaboravila na to daje Richard pored mene.

Legla sam pored njega i razmišljala o tome da podijelim svoje ideje s njim. Kada sam napokon zaključila kako to ne bi bila loša ideja, njegovo nježno ravnomjerno disanje me upozorilo da bi te informacije trenutno mogle dospjeti jedino ispod praga njegove svijesti. Richard bijaše usnuo.

Nisam mogla povjerovati kada je zazvonio telefon i opet me probudio. Jedva sam se ispetljala iz Richardova stiska i zgrabila slušalicu, gledajući na sat – 7:05. Ovo je postajalo šašavo!

– Kate Brannigan, zarežah.

– Kako si, mala? Oprosti što te budim, ovdje Alexis.

Nije se morala predstaviti. Uvijek bih prepoznala glas Alexis Lee. Kombinacija whiskeya, cigareta i liverpulskego podrijetla tvorila je njezin jedinstveni liverpulski dijalekt. Alexis je kriminalistička reporterka u Manchester Evening Chronicleu³ i u prošlosti smo jedna drugoj bile napravile nekoliko usluga. Buđenje nije bilo jedna od njih.

– Što je, dovraga, toliko hitno da si me morala probuditi ovako rano? – progundala sam namještajući se u sjedeći položaj. Richard je promumljao nešto kroza san i prevrnuo se na drugu stranu. Sretnik!

– Tipovi po imenu Billy i Gary Smart, odgovorila je Alexis. – Jedna ptičica mi je prišapnula kako bi mi ti mogla dati neku

³ manchesterski dnevni list, prim. prev.

podlogu o njihovoj maloj operaciji.

– I zbog toga si me probudila? Slušaj, Alexis, ne mogu ti ništa reći o Smartovima, jer će to, ako već nije, uskoro biti, na temelju sudske odluke javnosti, nedostupna informacija.

– Kate, mislila sam kako si nekoć namjeravala biti pravnica. Trebala bi, stoga, znati da ne možeš optužiti mrtvace.

– Što?

– Policajci su izvršili raciju u njihovome skladištu u ranim satima. Billy i Gary su bježali u unajmljenom porscheu. Dospjeli su do puta Mancunian, a tada je Gary izgubio kontrolu nad volanom i izjurili su sceste. Auto je završio na ulici Upper Brook, tanak poput sendviča. Čudi me što nisi čula udarac. Kako bilo...

– Pričekaj trenutak, pobunih se. – Trudim se shvatiti. Dakle, obojica su mrtvi? Je li to sigurno?

– Vjeruj mi, Kate, vidjela sam olupinu. I miš bi se namučio da iz toga izađe živ. Zato su mi potrebni neki tvoji savjeti. Pomislila sam kako bi to mogla biti krasna mala reklama za Mortensen i Brannigan: 'Efikasniji od dečkiju u plavom'.

– Gledaj, Alexis, htjela bih ti pomoći, ali još nisam ni kavu popila.

– Nema problema. Obuci se i nađimo se u mojoj kantini za petnaest minuta. Častim te doručkom.

Ljudi misle da su detektivi beskompromisni. Onda zacijelo ne poznaju nijednoga novinara. Uzdahnula sam i pokorila se neizbježnom. Bilo je to bolje nego da Alexis dođe ovamo raspravljati s Richardom o mom posljednjem slučaju. – Može, za pola sata.

Sada sam znala da nikada više neću posjetiti još jedno odvratno svratiste prateći Billyja i Garyja Smarta. Slanina, jaja i tost imali su čudan izgled čak i u suterenskoj tami kantine Chroniclea. Bacila sam se na doručak, dok je Alexis nadopunjavala temu započetu prilikom našega telefonskog

razgovora. Nisam mogla vjerovati kako je vedra i poletna u to doba dana, iako se bila probudila nekoliko sati prije mene, nakon dojave svoga doušnika iz policijske kontrolne sobe.

Upoznala sam Alexis tjedan dana nakon što sam bila počela raditi s Billom. Jedan od njenih doušnika bio joj je rekao da postoji nova detektivka u gradu, pa je došla i pokušavala me nagovoriti da napiše moju kratku biografiju za novine. Odbila sam, ne želeći riskirati da me tko prepozna dok budem obavljala posao, ali smo se nakon toga zbližile i godinama mi je bila prijateljica s kojom sam mogla otići u trgovinu znajući da će mi reći kada me neka odjeća čini kandidatkinjom za izložbu pasa. Njena je prijateljica Chris najbolja arhitektica u gradu. Imam staklenik koji to i dokazuje.

Jutros Alexis nije bila zainteresirana za moja najnovija otkrića glede njege kože, ponašala se strogo profesionalno. Njena neukrotiva crna kosa postajala je još neukrotivija dok je jednom rukom prolazila kroz nju; drugom je rukom bilježila. Nakon pola sata znala je o Smartovima gotovo koliko i ja.

Iznenadjenje izazvano njenom viješću stalo je polako splašnjavati i počela sam suosjećati s Billyjem i Garyjem. OK, bili su kriminalci, ali nisu bili od one vrste koja bi ljudima nanosila bol. Oni nisu bili provalnici, naoružani pljačkaši ili ubojice.

Nisu zaslužili tako umrijeti samo zato što su potkradali nekoliko velikih tvrtki koje bi jedva i primijetile neki manjak na svojim zaključanim računima. To sam i rekla Alexis, naglasivši joj kako joj to govorim neslužbeno.

– Da, znam. Objavit ćemo reakciju na broj ljudi koji poginu u policijskim potjerama. Ima ih već stvarno previše. Stoga mislim da ću morati upozoriti Richarda, dodala je Alexis, a njene su plave oči zasjale dok je to govorila. Kladam se da vježba taj sjaj pred ogledalom kako bi mogla šarmirati policajce i žrtve zločina.

– Upozoriti? Na što?

– Pa, čini se daje bilo puno smrti i destrukcije oko tebe u posljednje vrijeme. – Alexis je pripalila cigaretu svoje omiljene marke, Silk Čut, i ispuhнула dim preko svoga ramena. Uvijek je imala zanimljive manire.

– Ne znam o čemu govoriš, slagala sam joj. Ispila sam iz čaše od stiropora bljutavu tekućinu s okusom kave i pokušavala izgledati nevino.

– Hajde, superdetektivko, sa mnom pričaš. Svi znaju da radiš na slučaju ubojstva Moire Pollock. Priznajem kako sam isprva bila iznenađena otkrivši kako si se odmaknula od vašega uobičajenog, lakih zločina, ali onda sam čula da si ti pronašla les. Bi li to htjela komentirati? Alexisin je glas bio ležeran, ali oči su joj bile odlučne.

Odmahnula sam glavom. – Nema teorije, oprosti. Ne mogu čak ni potvrditi to što si upravo sugerirala. Nikako.

Alexis je slegnula ramenima. – Onda ništa, vrijedilo je pokušati. Morat ćemo se zadovoljiti s materijalom Neila Webstera. Nemam nikakvih pritužbi na njih. Začudno su detaljne za navodno službenu stvar. Bi li vjerovala da nas je čak uspio nagovoriti da mu to platimo? Uspio je uvjeriti Novosti da ne izdaje samo izjave za tisak, već se bavi i slobodnim novinarstvom unutar Jettova tima.

– Zaista? – Bila sam zainteresirana za temu, unatoč želji da zadržim Alexis barem podalje od ovoga posla.

– Možeš se popeti do moga ureda i, ako želiš, pročitati to. To će te ušutkati dok ja budem pisala svoj članak, zato što znam da ćeš željeti to prekontrolirati. Nakon svog tog vremena mislila sam kako ćeš mi vjerovati da znam što smijem, a što ne smijem napisati, Brannigan, progundala je dobrodušno.

Odlučila sam iskoristiti priliku. Neil je bio naviknut na ispitivanje ljudi. Možda je u njegovim izvještajima bilo nečega

što sam ja uspjela propustiti. U svakom slučaju, kao što je Alexis bila rekla, to će mi barem prekratiti vrijeme.

27.

Alexis nije bila preuveličavala. Kao što je i rekla, Neilov je izvještaj bio detaljan i točan. To me zbunjivalo. – Alexis? – prekinula sam njene užurbane prste, koji su bili lupkali po tipkovnici drugoga terminala.

– Mmmm? – zastala je, očiju i dalje uprtih u ekran.

– Jesu li te priče složene po redu, kako su stizale?

– Vjerojatno. One dolaze u poseban direktorij za elektronski poslane materijale, a svatko tko je u Novostima, šalje primjerak svega povezanog sa zločinom na moj elektronski stol. Datumi na spisima odnose se na posljednji put kada sam ih vidjela, ali podaci koji su izlistani poredani su onako kako su stizali, objasnila je, naglašavajući svoje riječi lupkanjem olovkom po stolu.

– Ovaj prvi zbir je kopija Neilovih bilješki. Kada je stigla? – upitah.

– Nisam sigurna. Već je bio stajao na stolu za prijenos kada je dnevna smjena došla na dužnost – to je sve što znam.

– Koliko je tada moglo biti sati?

– Tip iz Novosti dolazi oko pola sedam. Ja sam toga jutra došla oko šest i trideset. Rekao je daje primjerak bio došao po noći. Uzela sam ispis i otišla do Colcutta. Naravno, to mi nije puno pomoglo. Uvijek govorim svojim urednicima kako nitko ne govori, da nitko čak nije ni dostupan, no oni i dalje misle kako ja mogu preletjeti vrata i sama otkriti ono što mi Neilne kaže.

– Jadnice, suosjećala sam odsutno. – Može li se nekako utvrditi kad je točno Neilov rukopis stigao na vaš stol za prijenos?

Alexis je provukla rukom kroz kosu. Rezultat je bio takav da

bi zacijelo uspio uplašiti neko dijete. – To ne znam. Mislim da ne. Možda je on i upisivao datume na svoje dokumente, ali mi ne čuvamo tragove prijepisa koji daju tu vrstu informacija. Je li to sve što si željela znati?

Kimnula sam glavom, a ona se vratila svojoj priči. Pitala sam se kako bih točno mogla doći do informacije koja mi je bila potrebna. Činilo mi se da je Neil u tekstu navodio neke detalje koje još nikako nije mogao znati u vrijeme kada je bio poslao tekst. Morala sam saznati tko mu je dao te informacije, jer sam bila uvjerena kako za njih znamo samo Jett, ja i – ubojica. Ako mu ih je Jett bio rekao, onda je sve bilo u redu. No, ako je saznao za to od nekoga drugog, to je moglo značiti jedino kako sam pronašla ubojicu. Osim, naravno, ako je Jett bio ubojica. Bože, to je sve bilo tako komplicirano! Žudjela sam za zgodnim, jasnim, neosporivim rezultatima.

Alexis je pogodila tipku s užitkom i okrenula se na stolcu prema meni. – Gotovo. Želiš pogledati?

Pregledala sam materijal. Bila je dobra. Mortensen and Brannigan su izgledali učinkoviti i spretni, za razliku od policije, koju bijaše ovjenčala mirisom one stvari koju se stavlja u zemlju kako bi ruže bolje rasle. Naglasila sam joj kako treba izvršiti nekoliko manjih promjena, što je i napravila, promrmljavši nešto o nekim – sitničavcima koje sada ne želi poimence spominjati. – listajući, rekla sam: – Kada budeš morala predati izvještaj o Moirinu ubojstvu, daj nam mig. OK? No, ako namjeravaš u nekoga uperiti prst i navesti policajce na to da ga uhvate, napravi to u deset ujutro.

Deset minuta kasnije, parkirajući se ispred svog ureda, još uvijek sam se smiješila. Došla sam pet minuta prije ostalih. Kada je ušla, u pet do devet, Shelly je bila šokirana našavši me za mojim stolom. Namignula sam joj i rekla: – Mi nikad ne spavamo.

– Vidim, odgovorila je, – Sljedeći put kada mi odobrite odmor, podsjeti me da posudim te vreće ispod tvojih očiju.

Morala sam otići na Manor i postaviti još neka pitanja, ali znala sam da je još prerano za tamošnje noćne ptice. Umjesto toga, odlučila sam nazvati okružnog inspektora Redferna i upitati ga što su pronašli u skladištu braće Smart.

Tony je zvučao gotovo sretan što netko želi s njime razgovarati o bilo čemu drugom osim o fatalnoj potjeri, pa mi je ispričao sve detalje koji su mi bili potrebni kako bih mogla napisati izvještaj. Tek sam bila spustila slušalicu, kad mi je Shelly pozvonila. – Inspektor Jackson je na vezi, traži te, rekla je, – Zvuči kao da gaje upravo ugrizla osa.

– Hvala na upozorenju. Prespoji ga, molim te. – Izdala me snaga. Zahvaljujući jutrošnjim događajima bila sam potpuno smetnula s uma dogovor s Jacksonom. Osim toga, nisam mogla zamisliti što bi još mogao očekivati od mene nakon jučerašnjega razgovora.

– Dobro jutro, inspektore, pozdravila sam ga.

– Zašto s vama razgovaram preko telefona umjesto licem u lice? – bio je direktan.

– Mislila sam, inspektore, da smo o tome bili popričali jučer popodne. Osim toga, jutros sam bila zauzeta s vašim kolegama iz manchesterskog odjela; ako želite, možete to provjeriti kod detektiva inspektora Redferna...

– Imam posla, gospođice Brannigan, ja sam usred istrage o ubojstvu. Kad se dogovorim za sastanak, onda očekujem da se on i održi.

Njegovo je častoljublje očigledno štetilo njegovu egu više nego što sam to jučer bila uspjela primijetiti. Bilo je vrijeme da izgladimo stvari. – Cijenim to, inspektore. Možda bismo se mogli dogovoriti za neki drugi put?

– Za koliko vremena možete doći ovamo?

– Zaista mi je žao, inspektore, ali ja sam zauzeta cijeli dan. Možda sutra?

– Sutra ujutro, u isto vrijeme, odrezao je. Očigledno je bio osjetio kako nema smisla ustrajati. Pretpostavljala sam kako bih trebala osjećati olakšanje što nisam osumnjičena.

– Dogovoreno, obećah. – Žao mi je zbog ovoga danas, bila sam zaboravila na to zbog jednoga drugog posla. Usput, jeste li već podigli optužnicu protiv Maggie Rossiter?

Najprije je zavladao tišina, zatim je kruto rekao: – Gospođica Rossiter je oslobođena jutros u osam i trideset. – Linija je zanimajila.

Koje iznenađenje! Držali su Maggie trideset šest sati, a nisu uspjeli proizvesti dovoljno dokaza daje zadrže. Otvorila sam svoj blok i okrenula njen broj. Javila se na treći zvon telefona. – Maggie? Ovdje Kate Brannigan. Upravo sam čula da su vas oslobodili i želim vam reći koliko mi je drago zbog toga.

Uključila se odsutnim i hladnim glasom: – Da, Moirinom zaslugom.

– Oprostite?!

– Moj je prvi susjed, Gavin, pokupivši jutros poštu, primijetio pismo naslovljeno na mene Moirinim rukopisom. Bilo je poslano običnim putem one noći kada je ubijena. Zacijelo gaje bila ubacila u sandučić idući na sastanak sa mnom. Znate, takva je ona bila. Brižna, čak romantična. Vjerujte mi, to nije pismo nekoga tko se rastaje od svoje ljubavnice.

– Pa gaje Gavin dao vašoj odvjetnici, zar ne?

– Tako je. Otvorio ga je i poslao mojoj odvjetnici preko prijatelja koji ima telefaks uređaj. Ona gaje odmah odnijela u policijsku postaju.

Naravno, izgubivši motiv, policija je izgubila i slučaj. Nisu imali na čemu bazirati svoju optužnicu. Nije ni čudo što je Jett tražio nekoga koga bi sredio.

– Hvala Bogu daje to gotovo, reko.

– Nemoj biti previše sigurni u to, rekla je grubo, – Imam utisak da nisu odustali od ideje da mi to prišiju. Budimo iskreni, ako to ne uspiju prišiti to homoseksualcu ili crncu – bit će nesretni. Kate, da sam ja na vašemu mjestu, dobro bih čuvala leđa svoga klijenta.

Telefon je umuknuo prije nego što sam imala prilike reći joj za Fat Freddieja. Odlučila sam je opet pokušati nazvati navečer, kad se privikne na pomisao daje opet sama kod kuće. Ostatak jutra iskoristila sam za tipkanje izvještaja o jutrošnjim događajima za Billa i naše klijente. Bio je to tužan završetak uspješne istrage.

Stavljala sam novi paket mikrokaseta u svoju torbu, kada sam ugledala detaljnu obavijest o Moirinim financijskim problemima, koju mi je Josh bio poslao putem telefaksa. U nedavnom kaosu bila sam potpuno zaboravila provjeriti je li stigao. Izravnala sam papir i pogledala ga.

Prvi dug je iznosio 175 funti i odmah mije privukao pozornost. Dolazio je s Okružnoga suda i bio datiran nekoliko mjeseci nakon što je bila napustila Jetta. Potražila sam organizaciju iz Bradforda po imenu – Cullen Holdings. Ime mi se učinilo poznatim. Otišla sam u Shellyn ured i potražila ga u telefonskom imeniku. Nije bio naveden – Cullen Holdings, ali je zato bila navedena klinika – Cullen. Učinilo mi se kako sam za nju već čula. Prije nego što sam počela raditi za Jetta, bila sam vodila potragu za tom klinikom, za jednoga klijenta iz istoga posla, koji je tražio neke tragove ili nešto slično.

Shelly je pronašla relevantne diskove pa sam ih stavila u svoje računalo. Kliniku je – Cullen – posjedovao neki dr Theodore Dorn. Iako je njegov pridjevak mogao upućivati na to, on se nije bavio medicinom. Bio je doktorirao elektronski inženjering na sveučilištu Strathclyde. Ustanovio je kliniku – Cullen – iz jednoga jedinog razloga – kako bi mogao zaraditi na

abortusima. Vodio ju je, uz značajan profit, već gotovo deset godina. Čak je bio izdržao i istragu odjela za zdravstvo glede veze između njegova posla i savjetovališta za trudnice koje je posjedovala njegova sestra, koje je svoje trudne klijentice koje nisu željele roditi upućivala na abortuse u kliniku – Cullen. Vrlo prikladno. Oni su bili tužili Moiru Pollock zbog neplaćanja računa. A to se dogodilo samo tjedan dana nakon što je ona bila napustila Jetta.

Zatvorila sam oči i duboko disala. Nisam mogla zamisliti daje Jett to bio znao prije nego što me unajmio daje nađem. A ako je otkrio nakon što se bila vratila, to mu je moglo pružiti silan motiv. Bilo mi je poznato njegovo mišljenje o abortusu. Bila sam vidjela i neke njegove ispade bijesa. A taj je zločin, iznad svega, bio spontan, počinjen u panici, ljutnji.

Promijenila sam diskete samo kako bih potvrdila ono što mi je Joshov ispis bio rekao i provjerila Moirin zdravstveni karton iz projekta – Seagull. Na pola puta prema dnu stranice pisalo je – dobrovoljno izazvan pobačaj. Sigurno je bila prolazila kroz pravi pakao. Ovisna o heroinu, trudna, sama. Bilo je čudo što je uopće preživjela. I baš kada se napokon bila malo sredila, netko ju je odlučio ubiti.

Naslonila sam se u stolcu i razmišljala na trenutak. Ako sam ja uspjela saznati za Moirin abortus, postojali su dobri izgledi daje i Neil za to bio saznao. Dobri novinari često koriste istu vrstu izvora kao i istražitelji. Jedino što nisam znala bilo je jesu li Neilovi izvori u financijskom sektoru bili jednako efikasni kao i moji, te je li bio obavijestio Jetta o svom otkriću. To je mogla biti ona vrsta skandala koja mu je bila potrebna da proda svoju knjigu. No bi li Kevin i Jett nastavili surađivati s njime da im je rekao kako planira upotrijebiti takav materijal, bilo je potpuno drugo pitanje. Bilo je krajnje vrijeme da postavim Neilu Websteru još nekoliko pitanja.

Kada sam stigla do Manora, bilo je vrijeme doručka, atmosfera u kuhinji nije bila baš najbolja. Jett je podignuo pogled s tosta koji je premazivao maslacem i rekao: – Zdravo. – Nitko drugi nije pozornost na mene. Kevin i Micky bili su nagnuti nad svojim šalicama kave. Tamar je jela Wheetabix, frfljajući između zalogaja kako bi Jett trebao poslušati Kevina i Mickyja, kako su oni u pravu.

– Glede čega? – Jett me, napokon, i plaćao da budem znatiželjna.

Mickyjeve su se obrve skvrčile u majmunsku namrštenost. Kevin mi je uputio jedan od svojih umilnih osmijeha i rekao: – Upravo smo govorili Jettu da bi za njega bilo najbolje da se vrati stvaranju glazbe. Da odvрати misli od stvari i radi kroz svoju tugu.

– Koliko vam je još vremena potrebno da dovršite album? – upitah.

– Sada ni neće biti dovršen, Jett će žalosno, – Kako bih sada i mogao misliti na to?

Kevinov pogled se odjednom pretvorio iz uzrujana u suosjećajan. – Hej, znam da se sada tako osjećaš ali trebao bi misliti o ovome kao o posveti Moiri. Načinu na koji bi njen duh nastavio živjeti. – Morala sam priznati Kevinu daje snalažljiv u manipuliranju Jettom.

Jett je bio sumnjičav. – Ne znam baš, ne čini se umjesnim, a, uostalom, ona još nije ni u grobu.

– To je samo njeno tijelo, Jette, ti to znaš. Njen je duh sada slobodan. Nema više strahova, boli, briga. Bila se vratila zato što je željela da zajedno napravite album. Duguješ joj dovršenje posla. – Na Kevinove riječi pogledala sam u nebo. Bože, bit će mi drago kada završim s ovim poslom.

Gloria je otišla do kotlića. – Policija je oslobodila sobu za probe, najavila je. – Možemo je koristiti kad god poželimo.

Jett je slegnuo ramenima. – Nema šanse! Kevine, želim da se

moji instrumenti prenesu gore u moju dnevnu sobu.

– Što ćemo s klavirom i klavijaturama?

– I njih ćemo prenijeti; ako ću raditi, to neću moći u toj sobi, sa svom negativnom energijom nakupljenom od njene smrti.

Kevin je rezignirano kimnuo. – Nekoliko pripadnika glazbene trupe živi u blizini. Doved ću ih ovamo da to srede. – Ustao je i izašao u pratnji Mickyja. Gloria je priredila svoj voćni čaj i zablujala se u Tamar koja je uzimala krišku Jettova tosta. Da ja doručujem u takvoj atmosferi, ostatak bih dana jela bombone za umirenje želuca.

– Dok ste svi ovdje mogu li vas upitati kada ste bili saznali kako je Moira ubijena? – Bilo je vrijeme da se primim posla.

Gloria je nesigurno pogledala Jetta. Tamar je prekrila svoj toast džemom od jagoda i rekla: – Prvi put sam bila čula za to kada sam ustala toga jutra. Jett je bio jedini koji je već znao, ali nije bio raspoložen za priču. Osim toga, inspektor Plod je bio iznad nas u radnoj sobi do poslije četiri sata. Nije bila prava atmosfera za ugodne razgovore o metodama ubojstva.

– Gloria? – upitah.

– Bila sam saznala prije nego što sam otišla u krevet, slučajno čuvši jednog od policajaca kako govori da nikada ranije nije vidio daje netko nasmrtno izmračen saksofonom.

Nisam joj to mogla osporiti, ali ni ona to nije mogla dokazati. – Jeste li onda podijelili to s nekim?

– Naravno da nisam, odvrtila je u svome stilu.

– Je li netko bio s vama u vašem uredu?

– Ne, samo sam se bila htjela uvjeriti daje sve brižno zaključano prije nego što sam otišla.

– Jette, jeste li vi bili raspravljali o tome i s kim osim sa mnom?

Odmahnuo je glavom. – Kate, ja sam bio previše uznemiren za bilo kakav razgovor. Pogotovo nisam želio ni s kim razgovarati

o tome, a i vi ste mi bili rekli da ne pričam pa sam znao da za to postoji dobar razlog.

Svima sam se zahvalila i otišla potražiti Neila. Bio je u svom uredu i lupkao po tastaturi svoga računala kao daje stari mehanički pisaći stroj. Trznuo je glavom kad sam sjela na rub njegova stola. – Vidim da baš niste upoznati s dometima moderne tehnologije, rekoh sarkastično.

Zastao je i nacerio se. – Znam točno toliko, koliko mi je potrebno za posao, odvratio je.

– A ako sve drugo propadne, čitate li priručnik?

– Pogodili ste otprve, odgovorio je, i dalje se smiješeci.

– Šteta, rekoh. – Uvijek mi je žao ljudi koji ne koriste pune potencijale svojih strojeva.

– Kako to mislite? – upitao je napokon, dovoljno zaintrigiran da obrati potpunu pozornost na mene.

– Pa, na primjer, zacijelo ovdje imate komandu COMMAS SETUP, pomoću koje možete slati svoje tekstove, nije li tako?

– Misлите, poput modema i linka Hermes? – upitao je.

Time mi je odgovorio na jedno pitanje. Sada sam znala na koju je liniju elektronske pošte priključen. – Tako je, rekoh. – Jeste li ikada koristili baze podataka i softwera u javnoj domeni?

Pogledao me kao da pričam na kineskom. – Oprostite, Kate, nemam pojma o Čemu govorite.

Objasnila sam mu nadugačko i naširoko osnove o komuniciranju s drugim korisnicima preko baze podataka, o hvatanju programa preko telefonskih linija i o igranju igrice preko modema. Izgledao je upravo onoliko zbunjen koliko sam i očekivala da će biti. – Kladam se da čak ne radite ni stvari koje bi vam olakšale posao, poput stavljanja datuma na svoje spise. Na taj način, inače, možete provjeriti kada su poslani i u koji sandučić. Sjajna informacija kad vam ljudi ne plate i tvrde da nikada nisu ni dobili materijal.

– Zaista, rekao je zbunjeno.

– Želite li da vam pokažem? – upitah, spuštajući se pored njega. – Samo se priključite na Hermesa i ja ću vam pokazati kako.

Baš prema planu, on je priključio računalo na telefonski sustav. Imao je auto-log-on program koji je otkrivao samo broj njegova sandučića, a ne i njegovu lozinku. To je vjerojatno bilo nedovoljno za ono što sam imala u vidu. Upamtila sam osam brojeva i pokazala mu što treba napraviti, što je on uspješno ponovio za mnom. – Ako ste zainteresirani, doći ću ovamo jedno popodne i pokazati vam kako ćete to sami napraviti, predložila sam.

Uputio mi je lukav osmijeh. – Samo dođite, možda bih i ja vas mogao naučiti nekim stvarima.

'Možda – kako se zavući pod kamen ne pomičući ga', pomislih. Zaključila sam kako je vrijeme za malo bezobzirnosti. – Neile? Tko vam je bio rekao kako je Moira ubijena?

Promeškoltio se na stolcu. – Zašto to želite znati? – upitao je:

– Samo provjeravam svakoga. Rutina. Nisam navikla na ispitivanja glede ubojstva i nekoliko sam stvari bila zaboravila upitati.

– Dakle, ja sam umirao od znatiželje da saznam što se točno dogodilo, ali su nam policajci bili rekli da ne pričamo o tome dok nas ne skupe u tu prokletu plavu radnu sobu. Osim toga, jedina osoba koja je, kako mi se čini, znala što se dešava, bio je Jett. U svakom slučaju, nakon što su nam policajci bili rekli da možemo otići u krevet, ščepao sam Kevina. Rekao sam mu kako je najbolji način da kontroliramo publicitet da im ja predajem sve priče. Znam, znam, to mi je donijelo i nešto novca, ali zašto ne? Upitao sam ga za detalje, a on mi je rekao daje nasmrt umlaćena tenor-saksofonom. – Nabacio je razoružavajuć osmijeh. Pitala sam se je li mi upravo dodao posljednju ciglu u razrješavanju

moga slučaja.

28.

Jedinstven je osjećaj razriješiti slučaj – mješavina olakšanja, ponosa i osjećaja praznine. Osjećala sam sve to, čak i više od toga, dok je Neil govorio i borila se sa samom sobom kako bih se uspjela suzdržati i ne pokazati mu to niti jednom svojom gestom. Dok mreža ne bude spremna da se sklopi oko Kevina, nisam željela da itko sazna koliko toga znam o njemu. Pitala sam se što bih još mogla upitati Neila da njegov posljednji odgovor ne ostane u zraku ležati kao stvar kojom me šalje odatle. – Jeste li već rekli Jetru za abortus? – riskirala sam.

Smrznuo se i zacrvenio do grla. – Abortus? – zamucnuo je: Imala sam ga u šaci. Bilo je vrijeme za pravi blef. – Neile, znam sve o tome, a znam da i vi znate. Samo sam se pitala jeste li već rekli Jetru.

Odmahnuo je glavom. – Kunem vam se da ne znam o čemu govorite, Kate.

– Neile, ne možete mene zafrkavati. Suradujte ili otidite Jetru i recite mu kako to planirate objaviti samo da nešto zaradite.

– Vi ste neumoljivo zlobni, potužio se, a njegovo je lice izražavalo drskost.

– Daaa, ali dobra sam u tome. Sada pričajte, kada ste saznali za abortus?

– Nekoliko dana prije Moirine smrti, priznao je nevoljko.

– Zanima me kako ste to otkrili.

– Bio sam obavio provjeru njenih financija, zatim sam nazvao kliniku, pretvarajući se da sam Moirin računovođa, i rekao da je ona sada u mogućnosti podmiriti dug te upitao mogu li mi poslati račun. Potvrdio sam da je to bilo za abortus i dao im lažnu

adresu na koju da ga pošalju. – Nije se mogao suzdržati. Izgledao je samozadovoljno kao cheshirski konzervativac.

– Pa, kako ste planirali upotrijebiti tu informaciju? – upitah.

Slegnuo je ramenima. – Razmišljao sam o tome da kažem Jettu, ali to se nije činilo dobrom idejom, budući da su on i Moira radili zajedno. On baš i nije ono što bismo nazvali čovjekom Novoga doba kada su u pitanju stvari kao što je abortus ili zaposlene supruge, zar ne? To bi prouzročilo strahovitu svađu i bog zna što bi se dogodilo. Odlučio sam se strpjeti i vidjeti što će se dogoditi kada dovrše album.

– Mislite reći kako biste pričekali da knjiga izađe iz tiska, a onda je rasprodali, bez ikakva razmišljanja o šteti koju bi prouzročila?

Njegov bijesni pogled rekao mi je da sam u pravu, ali nije to htio priznati. – Naravno da ne! – rekao je žestoko, – Što vi mislite, tko sam ja?! Da smo Amerikanci, pozvao bih se sada na peti amandman. – Kao da i je, uputila sam mu najprezriviji pogled i izašla.

Dvoja vrata dalje od Neilova ureda, pronašla sam blagovaonicu. Činilo se daje korištena koliko i Richardov usisavač za prašinu. Sjela sam na antikni stolac s oblim naslonom i umetnula novu kasetu u kasetofon. Izdiktirala sam izvještaj o slučaju, objašnjavajući kako sam došla do zaključka kako je Kevin ubojica. Problem je bio u tome što mi je još uvijek nedostajao značajniji dokaz. Nisam sumnjala u to da bi ga policija uspjela pronaći kada bi Kevin već ležao u zatvoru. Ozbiljno ispitivanje njegovih funkcija bilo bi prava stvar za početak, ali morala sam prikupiti više čvrstih dokaza, jer sam znala kako bih jedino tako mogla uvjeriti policiju da poduzme neki korak.

Činilo mi se da postoje dva načina rješavanja tog problema. Prvi je bio nagovoriti Fat Freddieja da surađuje. Drugi je bio pokušati navući Kevina na tanak led. Ovo posljednje bilo je

riskantno, ali moglo bi rezultirati pravim dokazom, čvršćim nego što bi mi mogli pružiti bradfordski kriminalci.

Jetta sam pronašla u dnevnoj sobi kako s Kevinom i Mickyjem razgovara o glazbi. Ova dvojica nisu izgledali oduševljeni što me opet vide. – Oprostite na smetnji, ali imam nešto važno za reći, najavih.

Jett je skočio na noge i brzo prešao sobu. Zgrabio me čvrsto za nadlakticu i znala sam da ću neko vrijeme morati zaboraviti na haljine bez rukava. – Znete tko je ubio Moiru? Osjećam to, Kate. Znete! – žestoko će on.

– Imam prilično jasnu ideju, rekoh.

– Recite mi! – izderao se tresući me.

Pokušala sam se izmigoljiti iz njegova stiska, ali on me nije puštao. – Jette, to boli! Pustite me! – zatražila sam.

Njegove su se ruke spustile, a on je iscrpljen sjeo na najbliži stolac. – Oprostite, Kate. Nisam vas htio povrijediti, ali morate mi reći.

Micky je pripalio cigaretu i povukao dubok dim. – U pravu je. Ako znate, i on bi trebao saznati.

– Nemam još dovoljno dokaza da se počnem nabacivati optužbama, rekoh. – Ali znam gdje ih mogu naći. Do sutra u ovo vrijeme ću sve točno znati. Kada budem sigurna, Jette, saznat ćete i vi. Želim da sakupite sve ukućane sutra u pet. Može u plavoj sobi. Tada ću vam reći sve što znam.

– Za ime Božje, – planuo je Kevin, – to je smiješno. Još nikad nisam čuo ništa tako prokleta šašavo. Što vi mislite da je ovo?! Nekakav loš detektivski roman?! Konačno razotkrivanje u radnoj sobi?! Zašto, dovraga, ne možete reći Jetru ono za što ste plaćeni?!

– Umukni, Kevine! – snažno će Jett. – Dao sam Kate odriješene ruke. Ona to može obaviti. Zna što radi.

– Hvala, odgovorih. – Razlog zbog kojega želim da svi

budete zajedno je taj što sam saznala neke stvari koje će utjecati na sve vas. Ima ljudi koji znaju više nego što su mi rekli, iz nekog razloga. Kad saznaju da više nisu osumnjičeni, prije će mi dati cijelu sliku.

– Možete li nam dati neku natuknicu? Ne sviđa mi se ideja o još jednoj noći pod istim krovom s ubojicom, pobunio se Kevin.

Morala sam priznati da ima petlje. Ili to ili aroganciju kriminalca koji misli daje pametniji od istražitelja. – Ne. Reći ću vam samo da je Moira ubijena zato što je previše znala. Netko je u ovoj kući postao pohlepan. Pokušavao je brzo zaraditi i Moira je to slučajno otkrila. I kad sutra odem preko Pennina i popričam s izvjesnim businessmanom, znat ću sve što je i Moira znala. I više od toga. Sada me ispričajte, gospodo, imam još posla.

Nisam se zadržavala kako bih promotrila njihove reakcije. Za pet sam minuta već bila na putu prema gradu. Učinila sam sve što je bilo u mojoj moći da izdvojim Kevina. Sad ću se morati čuvati.

Presjekla sam dvije prometne trake između Essena i Utrechta i, došavši kući, sjela za – Railroad Tvcoon, najbolji računalni strateški program koji će mi pomoći da ne mislim na čekanje. Ne vole samo dječaci igrati se sa željeznicom.

Gradila sam svoju transeuropsku željeznicu oko sat vremena kada se oglasilo zvono na ulaznim vratima. Zaustavila sam igru i otišla do predvorja. Automatska svjetla obasjavala su neraspoloženog Kevina. Koje iznenađenje! Doduše, malo me iznenadio njegov direktan pristup, ali nije me, zapravo, ni mogao zaskočiti jer bi bio osujećen svjetlima čim bi se približio na dvadeset metara ijednom od prozora. Moram se sjetiti reći svim svojim klijentima kako su ta svjetla sjajna za odvratanje potencijalnih ubojica.

– Kate, možemo li popričati? – rekao je čim sam otvorila vrata.

– Zapravo mi je ova večer slobodna, Kevine. Može li to

pričekati do sutra?

– Moramo raščistiti neke stvari koje ne mogu čekati.

– Moramo li? Onda uđite, rekla sam mrmljajući i odvođeci ga prema dnevnoj sobi. Pokazala sam mu da sjedne na jednu od fotelja i on se smjestio na rub.

Sjela sam nasuprot njemu, namjerno mu ne nudeći piće. Željela sam da ostane razdražen. – O čemu ste htjeli popričati? – upitah.

– Vi mi postavljate zamku, rekao je naglo, ispreplićući svoje prste. – Ja nisam ubio Moiru, a vi pokušavate učiniti da izgleda kao da jesam.

– Zaista? Zašto to mislite? – upitala sam ga hladno.

Pročistio je grlo i progutao knedlu. – Prisluškiavao sam neku večer vaš razgovor s Jettom. Bio sam podignuo drugu slušalicu zato što sam očekivao jedan poziv.

– Na Jettovoj privatnoj liniji? Pokušajte mi to malo bolje razjasniti.

Uzdahnuo je. – U redu. Podignuo sam je zato što sam bio znatiželjan. OK, je li vam to više odgovara?

– Puno više. Preferiram kada mi ljudi govore istinu. Vi ste prisluškivali naš razgovor. Pa?

Kevin je oslobodio svoje prste i promasirao zatiljak jednom rukom. – Pojasnit ću vam. Priznajem da sam bio obavio par poslova sa strane koji možda nisu baš bili 'košer'.

– Misлите, zakidali ste Jetta s krivotvorenom robom? Govorimo jednostavnim engleskim, Kevine.

Trznuo se. – OK, ali to ne znači da sam ubio Moiru. Čak ne mislim ni da je ona išta znala o tome.

– Nije vam rekla da vas je bila vidjela s Fat Freddiejem? – Zaintrigirao me smjer kojim se bio zaputio. Morala sam sebi priznati da to što je govorio nije bilo nemoguće. Na kraju krajeva, Maggie nije bila uspjela prije Moirine smrti otkriti čime se točno

Fat Freddie bavio. A ono što je Moira znala, nije moralo imati veze s Jettom.

– Ne, nije. No, ako je znala nešto o tome, mislite li zaista da bi o tome bila šutjela? Bila je uvijek spremna ogovarati mene i sve druge Jettu i ostalima koji su željeli slušati o njenim prokletim autorskim honorarima. Nije se suzdržavala reći mu bilo što, što bi moglo ocrniti moje ime, pobunio se Kevin.

Psihološka je pozadina zvučala vjerojatno, morala sam priznati, ali moja se uvjerenost u njegovu krivnju temeljila na više stvari. Bila sam rastrzana između svijesti kako bi bilo pametnije pričekati do sutra navečer i želje da ga suočim sa svojim sumnjama i tako provjerim mogu li ga napokon prikovati. Ipak je pobijedila taština. – Zacijelo ste očajnički željeli riješiti je se? – primijetih.

Kevin mi je uputio osmijeh pun divljenja, skupih zubi i neiskrenosti. – Lijep pokušaj, Kate. Priznajem da bih joj bio odnio stvari na stanicu da mi je rekla da odlazi. No, ubojstvo?! To nije moj stil.

– Ipak ste imali dovoljno motiva.

– Ja? – Kevin je skupio ruke u molećivu gestu. – Kate, da sam ja sredio svakoga glazbenika koji mi je zagorčavao život, već bih odavno bio u zatvoru Strangeway.

– Kako sam ja čula, Moira je mislila da biste tamo i trebali biti.

Kevinovi su kapci zatitrali, a tijelo mu se stalo napinjati. – Gledajte, vi možete nastaviti s tim aluzijama, ali bih vam sugerirao da ih ne ponovite izvan ova četiri zida.

– Govorim o novcu, Kevine. Ne samo o poslu s Fat Freddiejem ili o Moirininim autorskim pravima. Ona je bila uvjeren da ste otimali Jettov novac. Zašto bi on, u suprotnom, bio konstantno zaposlen s turnejama i albumima? Većina ljudi njegove veličine, koji su u poslu dovoljno dugo kao on, čine to

puno opuštenije od njega. Nekoliko nastupa na stadionima, album svakih osamnaest mjeseci. Prema Moiri, Jett je morao raditi kako bi plaćao račune. Gdje je sav novac koji je zaradio? – Prikovala sam ga oštrim pogledom i bila zadovoljna vidjevši kako se čvrsto drži za koljena.

– Gledajte, rekao sam vam već. Da postoji ikakav dokaz za nešto slično, mislite li da bih ja još bio ovdje? – prasnuo je. – Ona je pričala gluposti! Masu puta sam joj bio rekao da će dobiti svoj novac, ali daje isti još uvijek vezan uz investicije s visokom kamatom i da moram pričekati tri mjeseca kako bih ga mogao podignuti. Od te male, beznačajne činjenice, ona je sazдалa cijelo zdanje otrovnih glasina. To vam govori kakva je vrsta žene ona bila.

– Iskreno rečeno, zadivljena sam. Očekivala sam da ćete joj se svi objesiti oko vrata i plakati od radosti i zahvalnosti, uzevši u obzir kako je bila napredovala Jettova karijera u posljednje vrijeme, odvratih.

Kevinova se glava uvukla poput kornjačine kada je na uzmaku. – Slušajte, Kate, rekao sam vam još kada ste tek bili počeli tražiti Moiru dato neće izaći na dobro. Ona je bila kučka koja je voljela manipulirati ljudima. Uvijek joj se sviđalo huškati ljude jedne na druge. Dobro. Jett je bio prolazio kroz težak period u kreativnom smislu, ali bi kad-tad opet isplivao, i bez Moire. No on je odjednom postao opsjednut idejom kako mu je upravo ona potrebna. Da smo svi mi nule u odnosu na nju. Već pet minuta nakon svoga dolaska, sve nas je zavadila.

Već sam vam rekao, mi nismo ubojice. Zajedno smo radili na albumu, to je bio naš najvažniji prioritet. Nikako mi nije bilo u interesu ugroziti to, postavljajući nas tako u samo središte tih usranih priča po novinama, dodao je.

– Mislila sam daje za vas Neil kontrolirao tisak.

Kevin je zaroktao: – Mogao je isto tako i pokušati isplesti

prsluk od planinskih potočica; nitko nije bio sposoban kontrolirati naše nezadovoljstvo glede njezina dolaska. Neil je činio najbolje što je mogao, ali bilo mu je jako teško balansirati neprestano. Bog zna odakle su novine dobile neke od tih stvari. Mislim da je jedna od njih bila i ona kako su Moira i Tamar bile protivnice. Mogao bih optužiti vas, ali bi to prouzročilo samo još više lošega publiciteta.

– Bit će vam teško optužiti nas. – Nisam mogla odoljeti.

– Kako to mislite?! – upitao je ljutite.

– Mislim da nemate osnova za to, rekoh mu slatko. – Ali ostavimo to po strani na trenutak, nastavila sam, – Vratite se na večer kada je Moira ubijena.

Žestoko je uletio: – Pretpostavljam da želite znati što sam radio kad je Moira ukokana?

Kimnula sam. I on je kimnuo. Bili smo poput para igračaka-pasa na polici u autu. – Nema problema, rekao je, – Bio sam u Liverpoolu na poslovnom sastanku i vratio se oko devet sati. Otišao sam u sobu u kojoj gledamo TV i pozdravio Jetta i Tamar. Onda sam požurio do svog ureda kako bih obavio nekoliko telefonskih poziva. Oko deset sam se spustio i napravio si sendvič s odreskom te navratio u studio popričati s Mickyjem. Bilo je negdje blizu jedanaest, a on je bio u poslu do grla pa sam ga ostavio i vratio se do sobe s TV-om. Gloria je gledala Dead Babies u jednom šou-programu i ja sam joj se nakratko pridružio. Vratio sam se u studio oko petnaest do dvanaest i poslušao s Mickyjem nekoliko stvari, zatim sam otišao u krpe. Sljedeće čega sam bio svjestan bilo je kako se pakao razmilio.

Bilo je dovoljno detaljno da bude uvjerljivo, ako ne i brbljavo. – Vi nemate nikakvih problema s memorijom, zar ne? Ne kao Micky?

Kevin je složio uvrijeđenu facu. – S nosom poput mojega? Kate, s time se ne šali, ako razumijete što hoću reći. Sve osim

glazbe prolazi kroz Mickyjevu glavu poput vode niz slivnik. Osim toga, već sam kroza sve to prošao s dečkima u plavom. Tamo sam bio dva puta i on to ne može poreći.

– Jeste li bili vidjeli ikoga blizu sobe za probe? – upitah.

– Bojim se da nisam. Cijela ta stvar je meni užasno misteriozna. Znaite, ne mogu prihvatiti daje to učinio netko od nas. To je morao učiniti netko izvana, rekao mi je Kevin povjerljivo.

Nisam se obazirala na njegov patetičan pokušaj prebacivanja krivnje. – Kažete da ste otišli u krevet nakon što ste popričali s Mickyjem?

– Tako je. I sami ste me vidjeli dolje, naglasio je, navukavši na lice izraz utjelovljenja žaljenja.

– Točno tako. Idete li vi i obično u krevet u odijelu i kravati? – Oči su mu se raširile, a prstima jedne ruke stao je nervozno lupkati po koljenu. – Samo to što nisam baš otišao u krevet, još ništa ne mora značiti.

– Kevine, bili ste gore gotovo dva sata, a da niste bili niti olabavili kravatu. To nije uobičajeno ponašanje, a u istrazi o ubojstvu sve što nije uobičajeno, automatski je sumnjivo. Pa, što se događalo?

Kevin je duboko udahnuo, nalaktio se na koljena i protrljao lice. – Ako baš morate znati, – rekao je prigušenim tonom, – išao sam van. Znaite, nisam uvijek živio u Jettovoj kući. Imam svoj dom, Kate, prekrasnu kuću nedaleko odavde, u Perstburyju. Kuću u stilu kraljice Anne, pet spavaćih soba, vježbaonicu, jacuzzi, bazen – sve. Moja žena živi tamo. Kad smo se razveli, privremeno sam se preselio u Colcutt dok se stvari ne srede. Samo što me moja žena izmuzla za svaki novčić koji sam uspio zaraditi. Ona je toga dana bila otišla na skijanje sa svojim dečkom. Htio sam provaliti u kuću. – Podignuo je ruke i zabuljio se izazivački u mene.

– U odijelu i kravati? – izletilo mi je.

– Mislio sam da bi to bilo manje sumnjivo ako me netko vidi ili da me zaustavi policija, neuvjerljivo će on, – Znam da to zvuči glupo, ali bila me tako razbjesnila. Samo sam joj se htio osvetiti.

– I u isto vrijeme nešto zaraditi? Kevine, to baš i nije neki izgovor. Bože, patetični ste.

– U vašim očima to može biti patetično, ali ja nisam prokleti ubojica, planuo je.

Nije išlo onako kako sam bila zamišljala. Po mom scenariju, on je trebao pokušavati otkriti što znam i uputiti mi ubojit napad kad otkrije. A onda bi mi bio u šaci. On sada nije izgledao ni kao da bi mogao zgnječiti dugonog komarca.

Otpila sam velik gutljaj svoga pića i pripremila se za završni udarac. – Kevine, možete li mi nešto objasniti? Ako niste ubili Moiru, kako to da ste točno znali kako je ubijena još prije nego što je policija stigla svima reći?

Činio se potpuno smeten. 'Imam te!' pomislih. Prerano, kako se kasnije pokazalo. – Ne znam na što to mislite, rekao je u nevjerici. – Saznao sam to u isto vrijeme kad i svi drugi. Kad me policija ispitala.

Odmahnula sam glavom. – Nije mi tako rečeno. Prema izjavi moga svjedoka, znali ste kako je Moira umrla i prije nego što vas je policija oslobodila iz plave radne sobe, nedugo nakon ubojstva.

– To nije istina! – povikao je s očajanjem u glasu. Ogledavao se lijevo-desno kao da traži, kamo bi mogao pobjeći. – Tko vam je to rekao? Lažete! Oni svi lažu. Pokušavate me diskreditirati. – Po prvi put se njegova razmetljivost jasno pokazala. Bilo je očigledno da nije bio očekivao sve to. – Vi ste,

Kevine, lagali. Imali ste sredstvo, motiv i priliku. Vi ste ubili Moiru, zar ne?

– Ne! – izderao se skačući na noge. – Nisam! Ti me, kurvo, pokušavaš izgurati! Prvo Moira, sada netko drugi. Reci mi, tko ti je rekao te laži?!

Nasrnuo je na mene. Odgurnula sam se postrance na trosjedu. On se zabio u rukohvat sofe, ispuštajući jedno bolno – Oooh, ali već uskoro mije ponovno prilazio, vičući: – Reci mi, reci mi!

Nisam imala dovoljno mjesta da bih mogla primijeniti neki od svojih boksačkih zahvata. Bacio se na mene i zgrabio me za vrat. Činilo se kao da mu strah daje dodatnu snagu. Bila sam se preračunala. To je bilo nešto s čime se nisam mogla nositi sama. Crvene su mi točke zaplesale pred očima i mogla sam još samo osjetiti kako gubim zrak i padam u nesvijest.

29.

Otvorila sam oči pred ogromnim zamućenim licem, nekoliko centimetara udaljenim od mojeg, nalik opakoj maski kakve se nose za Noć vještica. Trepnula sam i zatresla glavom i shvatila daje to Richard. Lice mu je izražavalo mješavinu straha i zabrinutosti. – Jesi li dobro, Brannigan? – upitao je.

– Mmm, promrmljala sam, oprezno dotaknuvši svoj bolni vrat. Richard se stropštao pored mene i zagrlio me. Gledajući preko njegova ramena, mogla sam vidjeti Kevinove noge. Ostatak njegova tijela bio je skriven ispod krupnoga Billa. Moj šef je raširenih nogu sjedio na Kevinu i likovao.

– Bi li mi netko mogao dodati telefon? – upitao je hladno. – Trebaju mi smetlari. – Prigušeno gundanje je dolazilo iz tijela ispod njega. Malo se pomaknuo.

– Na stolu je, Bille, rekoh mu. Utipkao je broj i zatražio Cliffa Jacksona.

– Inspektore? Ovdje Bili Mortensen iz Mortensen and Brannigan. Htio bih prijaviti pokušaj ubojstva, počeo je kada su ga napokon spojili sa postajom. – Da, tako je, pokušaj ubojstva. Kevin Kleinman je upravo pokušao zadaviti moju partnericu,

gospođicu Brannigan.

Poželjela sam biti muha na zidu u Jacksonovu uredu. Vijest da je netko napravio ono što je on želio od početka slučaja, zacijelo je u njemu bila izazvala ozbiljnu moralnu dilemu. – Pa naravno daje to povezano, čula sam kako se Bili buni. – Oni su bili raspravljali o ubojstvu u vrijeme napada... Kako znam? Tako što sam prisluškivao, čovječe! Gledajte, zašto ne dođete ovamo pa da to sredimo?

Richard se nije obazirao na razgovor koji je Bili vodio, potpuno se usredotočivši na mene. – Hvala Bogu da smo bili ovdje! – neprestano je ponavljao.

Polako već gubeći strpljenje, rekla sam: – To nema veze s Bogom, već s činjenicom da sam vam bila rekla da budete ovdje. – Oni su bili moja polica osiguranja, Richard je čučao u stakleniku, a Bili izvirivao iz predvorja. Možda i jesam arogantna, ali nisam i glupa.

Richard se nacerio. – Mislim da ti to dođe na isto. Ti i Bog?

– Oni su na putu prema ovamo, prekinuo nas je Bili i spasio me od smišljanja odgovora. – Inspektor Jackson nije zvučao presretno. – Prigušen uzvik pod njim je upozoravao kako Jackson nije bio jedini.

Trebalo mi je nekoliko sati da sve sredim. Bili smo nagovorili Billa da prestane sjediti na Kevinu, a ovaj je smjesta planuo u glasno nizanje pritužbi. Jackson gaje morao ušutkati i odvesti policijskim autom do pritvora u ulici Bootle. Kad je uzeo naše izjave, nevoljko je priznao daje napad na mene dovoljan razlog da zadrži Kevinu, dok ne provede daljnju istragu o njegovu financijskom zaleđu. Bilo mi je jasno kako ni ova epizoda nije uspjela promijeniti njegov stav prema privatnom sektoru.

Nakon što je on bio otišao, Richard je pronašao nekoliko pažljivo spremljenih boca Rolling Rocka, njegova omiljenog američkog piva. On i Bili su jedan drugom nazdravili, razmećući

se vedro svojim spašavanjem kao što to rade dječaci. Nasula sam si jaku votku i rekla umiljato: – Ne mislite li kako bismo trebali pričekati sa slavljem dok ne uhvatimo ubojicu?

Zaustavili su se usred hvalisanja i zablujili blijedo u mene. – Mislio sam da smo to upravo učinili!? – rekao je Richard. – Bila si rekla daje Kevin to učinio.

– Jesam, ali sada više nisam tako sigurna u to.

Bili je odmahnuo glavom bradom mu je proletio razočaran osmijeh. – OK, Kate, reci nam.

Iznijela sam mu svoju teoriju, a on je ustao mrmljajući kako za uvrnute nikad nema odmora. – Idemo onda, Kate, rekao je naposljetku popustljivo. – Vidjet ću što mogu učiniti.

– Mogu li i ja ići? – upitao je Richard tužno.

– Bit će ti dosadan kompjuterski dio posla, – odgovorio mu je Bili, – ali možeš poći ako želiš.

– Uvijek možeš skuhati kavu, dodah zločesto. Znala sam kako ću ga odvratiti. Voljela sam Richarda i nisam željela da se dosađuje dok mi radimo. 'Mislim, bi li vi poveli četverogodišnjaka sa sobom u ured?'

Moja je strategija upalila. Richard je rekao, slegnuvši ramenima: – Mislim da ću ostati kod kuće. Pretpostavljam da bih mogao zaraditi nešto novaca sastavljajući priču o Kevinovu uhićenju. Mislim, čak i ako ne misliš daje kriv, on je ipak u zatvoru, zar ne?

– Dobro razmišljanje. Zašto bi samo Neil Webster zarađivao na Moirinu ubojstvu? – zezala sam ga.

Isplazio mi je jezik i zagrlio me na pozdrav, prije nego što je nestao u tmini staklenika.

– Misliš li da možeš to učiniti? – upitala sam Billa? Slegnuo je ramenima.

– Neću to znati dok ne pokušam, zar ne? Neće biti lako, ali ne bi trebalo biti ni nemoguće.

– Pa što onda čekamo?

Billovi pokušaji provaljivanja u tuđi računalni sustav do ponoći nisu uspijevali uroditi plodom, a onda je zazvonio telefon.

– Mortensen i BrannigarT prestavih se automatski.

– Je li to Kate Brannigan? – upitao je nepoznat glas.

– Jest, a vi ste?

– Zovem se David Berman, odvjetnik sam Kevina Kleinmana. Oprostite što vam smetam ovako kasno, ali moj je klijent inzistirao da popričam s vama. Bi li bilo moguće da dođem u vaš ured? Udaljen sam od njega samo nekoliko minuta. – Njegov glas je bio nježan i uvjeravajući.

– Možete li pričekati jedan trenutak? – upitala sam i pritisnula puce pa rekla Billu: – Kevinov odvjetnik. Želi doći. Ne mislim da želi samo šalicu jake kave.

Billove su se obrve podignule kao par plavih gusjenica. – Poslušajmo što čovjek ima za reći, rekao je.

Ponekad pomislim kako bih sve dala samo da mogu biti tako opuštena. Ponovno sam se uključila na liniju i rekla: – U redu, gospodine Berman, naći ćemo se dolje za pet minuta. – Spustila sam slušalicu i rekla: – Znatiželjo moja!

– Vrijeme je, reče zec, promrmljao je Bili u šifri. Ostavila sam ga da radi i stavila novi lončić kave prije nego što sam se spustila kako bih dočekala Davida Bermana.

Kada sam stigla, već bijaše čekao na našem dovratku. Bio je odjeven u tamnosivo prugasto odijelo, svijetloplavu košulju i svilenu kravatu s diskretnim uzorkom. Nigdje nije bilo ni traga izgužvanosti, na hlačama su crte bile tako izglačane da bi se njima mogla izrezati salama. Njegova tamna kosa bila je pomodno zalizana unatrag, naočale su stajale na rubu nosa. Nasmiješio mi se povjerljivo dok sam se borila s četirima bravama na staklenim vratima.

Čim sam otvorila vrata, njegova je ruka poletjela ispružena

prema meni. Rukovanje je bilo hladno, s oprezno odmjerenom količinom pritiska kakvom se poručuje: – Mogao bih ti zdrobiti ruku da poželim, ali prijatelji se ne tuku, zar ne?

– Gospođice Brannigan? Drago mi je što smo se upoznali. David Berman, rekao je veselo, – Zaista cijenim to što ste našli vremena za mene u ovo doba noći.

Slijedio me uz stepenice, izbjegavajući čavrljanje na način koji me pomalo plašio. Nadala sam se kako bi to ipak mogla biti najgora njegova karakteristika. Uvela sam ga u glavni ured i ponudila ga kavom. Bili nije ni podignuo pogled s ekrana, ali primijetila sam kako je Berman znatiželjno provirio kroz vrata njegova ureda.

Sjela sam za Shellyn stol i rekla: – Zašto mislite da vam mi možemo pomoći, gospodine Berman?

– To je pomalo teško pitanje, priznao je. – Svjestan sam navodnoga napada ranije ove večeri i cijenio bih kada biste htjeli saslušati što vam želim predložiti.

– Može se to i tako reći. Znaite, vaš me klijent večeras pokušao ugušiti. Više nije na mom spisku za božićne čestitke, ali uvijek volim saslušati čovjeka. Iznenađili biste se koliko se stvari na taj način može pokupiti.

Nasmiješio se. I dobro da jest. – Razumijem vas, gospođice Brannigan. Koliko znam, unajmljeni ste od strane jednog od umjetnika moga klijenta kako biste otkrili identitet ubojice Moire Pollock. Je li to točno?

Zašto pravnici uvijek postavljaju pitanja na koja znaju odgovor? To je bila jedna od stvari zbog kojih sam ipak bila odlučila postati privatna istražiteljica. Možda ne izgledate uvijek kao sveznalica, ali barem vas povremeno očekuje kakvo stimulativno iznenađenje. – Jest, uvjeravala sam ga.

Kimnuo je. – Koliko sam razumio, bili ste optužili moga klijenta daje počinio to djelo?

– Opet ste u pravu. – Je li ovo zaista bilo vrijedno silaženja u prizemlje?

– Moj klijent je inzistirao na tome da vam prenesem određene informacije, rekao je svečano, kao da mi predaje poklon nevjerovatne vrijednosti i uz prikladnu obvezu. Njegove su naočale skliznule i sada je škiljio prema meni kao trideset godina stariji sudac.

– Zaista?! – odvratih. Svo to inzistiranje na odvjetničkim frazama bilo mi je prouzročilo ozbiljan lingvistički poremećaj.

– Tvrdite daje moj klijent znao nešto o zločinu u vrijeme kada je samo ubojica to mogao znati. Moj klijent poriče to žučno i zamolio me da vas upitam za izvor tih lažnih informacija, tako da ih mogu opovrći, govornjivo će on.

Trebala sam znati da će to tako izgledati, a ne biti iznenađena neizravnošću jednoga odvjetnika. – To prije zvuči kao da vi tražite informaciju, nego kao daje dajete, rekoh mu. – Ako je vaš klijent ubojica, ne bi li bilo neodgovorno od mene kada bih sada identificirala svjedoka protiv njega? – Još lingvističkih pošasti.

– Moj će klijent biti optužen za pokušaj ubojstva, – odgovorio je Berman sporo, gurajući naočale uz nos, – stoga ne mislim da će biti u poziciji da ikome predstavlja prijetnju. Stvar je takva da moj klijent čvrsto negira posjedovanje prijespomenute informacije u vrijeme koje navodite. Žučno poriče davanje te informacije ikome i vjeruje da može navesti svjedoke svih konverzacija koje je vodio do vremena kada se vratio u svoju sobu.

Osjetila sam tračak zanimanja. Bermanove riječi su sugerirale da bi možda mogle imati neke veze s mojim najnovijim sumnjama. Prije nego što sam mogla odgovoriti, Billov je glas odjeknuo kroz ured poput glasa nekog poremećenog novinara. – Imam te! – uzviknuo je.

– Oprostite, promrmljala sam i skočila na noge pa kroz vrata.

– Jesi li je razbio? – upitala sam nestrpljivo.

– To je samo pitanje vremena. Provalio sam u odjel za račune i sada samo još moram otkriti kako su spisi organizirani i pretražiti ih! – likujući će Bili.

Zagrlila sam ga. Ljude povremeno treba zagrliti, posebno ako su vam upravo spasili život i uljepšali dan. Nakon toga sam postala svjesna buljenja Davida Bermana i vratila se u svoj ured, ovaj put zatvorivši vrata za sobom. – Oprostite zbog ovoga, rekla sam, – Bili je upravo otkrio nešto na čemu smo jako dugo bili radili. Probajmo se vratiti na ono o čemu smo bili razgovarali. Je li vam Kevin rekao što je kome onda bio rekao?

Berman je stisnuo usnice i rekao: – Ne smijem vam to reći.

– Onda mi se čini da smo i dalje na mrtvoj točki. Vi meni ne možete reći što je on rekao, a ja vama ne mogu reći tko je ono tvrdio.

– Sve će se na kraju saznati, ustrajao je. – Morate biti svjesni toga daje moj klijent optužen, morat ćemo navesti imena svjedoka protiv njega. Bilo bi, zapravo, u interesu svih da se očisti ime nevina čovjeka i da se potraga za pravim krivcem nastavi. Ako moj klijent bude optužen, to će se samo vući mjesecima i sjećanja ljudi će početi blijedjeti. No na kraju će se sve ipak razjasniti, ali onda će možda biti prekasno da uhvatite pravog ubojicu.

To je bio dobar argument. Dok sam uzimala svoju torbicu, rekla sam Billu da idem do ulice Bottle s Bermanom, pokušavajući samu sebe uvjeriti kako je to u redu. – Naposljetku, – pomislila sam licemjerno, – iako je Kevin gospodin Ljigavac u mojim očima, ako sam ga pogrešno optuživala, dugujem mu razjašnjenje. Duboko u sebi sam mislila drugačije. Imala sam teoriju koju sam željela dokazati na osobno zadovoljstvo.

Bila su gotovo tri sata kad sam se vratila u ured. Nakon puno verbalnoga nabacivanja s Davidom Bermanom, uspjela sam nabaviti neki vrlo zanimljiv materijal. Stoga sam pola sata provela

u uvjeravanju Cliffa Jacksona da je ono što imam reći vrijedno slušanja. Isplatilo se, nakon što mi je detaljno objasnio zašto je moje mjesto u salfordskoj kanalizaciji, pristao je obratiti pozornost. Ovoga me puta nije ignorirao i ne samo da me saslušao, već je i nevoljko pristao na to da isprobamo moj prijedlog. – Imate samo još jedan pokušaj, upozorio me,

– Ako zabrljate, sprašit ću u zatvor i vas i vašega prijatelja. Nema šale. – Bila sam toliko sigurna u sebe, da nisamni pomišljala na to kako bi to mogao biti neki velik rizik.

Bili je sjedio naslonjen na svoj stolac, izgled duboka zadovoljstva ocrtavao se na njegovu licu dok je puckao lulu kao Sherlock Holmes, punjenu nekakvim štetnim europskim duhanom. – Ima li novosti? – upitao me.

Rekla sam mu što smjeramo, a on se nasmiješio. Izgledao je baš kao veliki zločesti vuk, njegove su se usne bile povukle nad njegove zube u kojima je stajao držak lule, a onda mi je pokazao što je bio iskopao.

Kovali smo planove do četiri sata. Ovaj put će sve ići kao podmazano i neću završiti s ogrlicom od modrica. U međuvremenu sam još neke stvari morala obaviti. Na moju veliku žalost, spavanje nije bila jedna od njih.

30.

Kad sam stigla u 4:30 Jett, me već čekao na stepenicama. Njegova su ramena bila pogrbljena, a liceje imalo čvrst izraz oko usta i nosa. – Još i to razotkrivanje? – pozdravio me.

– Jette, to moramo napraviti, rekla sam dok smo ulazili u predvorje.

– Zašto? Uhapsili su Kevina. Priča se kako vas je pokušao ubiti zato što ste otkrili tko je ubio Moiru. – Njegov je ton bio

agresivan.

– Žao mi je, Jette. On me zaista bio napao.

– Ne treba vam biti žao. Samo ste radili svoj posao kao što sam vas bio zamolio. Ja sam taj kojem treba biti žao. Beskrajno sam vjerovao tom čovjeku. Sada odjednom saznajem kako je ubio ženu do koje mi je bilo stalo više nego do ičega na svijetu. Pa, zašto nas sada opet izlažete cijeloj priči?

Jett je požurio preda mnom u plavu radnu sobu. Slijedila sam ga puno sporije, pitajući se kako ga umiriti, a da mu ne odam previše toga. Točilo se žestoko piće kada sam upala. – Poslužite se, rekao mi je. Sa zlovoljnom namrštenošću je otišao do stolca sa dugim i tankim nogama i opet se u njega bacio. Da sam ja iz osiguravajućeg društva, nikada ga ne bih osigurala.

Nasula sam si malo votke i zalila je gustim sokom od naranče, u nedostatku uobičajenog. Nisam mislila kako je sada pravi trenutak za inzistiranje na soku od grejpa. Smjestila sam se ispred ograde kamina, gdje je nekoliko cjepanica nevoljko izgaralo.

Jett je otpio gutljaj svoga pića i počeo nešto govoriti. Omelo gaje kucanje na vratima, koja su se otvorila prije nego što je itko od nas mogao reći – Uđite. Cliff je Jackson upao s izrazom lica čovjeka kojega gadno muče hemoroidi. Slijedila ga je Gloria, objašnjavajući nestrpljivo: – Oprosti, Jette, nije htio pričekati dok završiš s Kate.

– Nema veze. – Jackson je progundao: – Brannigan, što se ovdje dešava? Sinoć ste mi rekli daje Kleinman ubojica, bili ste namjestili da vas napadne tako da imate nešto da mu prišijete, a onda posvuda ostavljate poruke za mene da dođem ovamo ako želim saznati istinu o ubojstvu Moire Pollock. Što to, dovraga, činite?

Jett je ustao i uputio mi ljutit pogled. – Niste mi rekli kako i on dolazi, pobunio se. – To je trebalo ostati između nas. –

Krajičkom oka primijetila sam samozadovoljan osmijeh koji se razlio preko Glorijina lica.

– Što se to događalo među vama? – zapitao je Jackson Jetta.

– Brini se za svoje proklete stvari, drote! – izderao se Jett na njega. Jackson je pocrvenio i otvorio usta da mu uzvrat.

– Vrlo rado ću vam sve objasniti kada se prestanete derati jedan na drugog, uplela sam se odlučno.

– Pretvorio sam se u uho, zarežao je Jackson. – I neka bude dobro. Osjećam nevjerovatnu želju da nekoga osudim zbog traćenja vremena policije. – Moram priznati da sam bila impresionirana. Upitala sam se koliko je te njegove rutine nesuradnje isto tako bilo odglumljeno.

– Znam da ste optužili Kevina za pokušaj ubojstva nakon onoga što je sinoć učinio, ali postoji još nekoliko nejasnih stvari koje treba srediti. Pozvala sam vas da dođete ovamo zato što nisam željela da kažete kako su se stvari odvile iza vaših leđa. – Okrenula sam se prema Jetru. – Znam da niste željeli da i on bude ovdje, ali stvari su odmakle predaleko da bi sve moglo ostati u obitelji. Sigurna sam da ne biste željeli da Moirinubojicaumakne samo zato što ste sve to prepustili meni, a ja se s time nisam znala nositi.

Jackson je u nevjerici odmahnuo glavom. – Nerealni ste, Brannigan. Trebao bih vas sada uhapsiti zbog održavanja ove tribine.

– Dajte mi pola sata, inspektore. Onda me možete kazniti ako vas bude volja.

Jackson je promrmljao sebi u bradu nešto, što nisam razumjela. Ne mislim ni da sam trebala. Pomaknuo se preko sobe kako bi se zabluljio u osrednji uljni pejzaž na udaljenom zidu.

Jett je iskapio čašu i dao je neodlučnoj Gloriji, koja se uzvrtjela oko pića. Bacila je brz pogled prema Jetru, kao da odmjerava koja mu je jačina potrebna, pa je natočila. Primijetila

sam kako je ta mjera gotovo istovjetna onoj koju si je i sam bio nasuo. Možda sam pogrešno bila procijenila Gloriju.

Tamar i Micky su prekinuli tu čudnu tišinu svojim ulaskom u 4:50. Tamar me ignorirala i odmah je krenula prema Jettu, koji joj je dao površan poljubac i odveo je prema sofi.

Micky je došao do mene i dotaknuo moj lakat. Kroz oblak dima njegove cigarete mogla sam vidjeti zabrinut izraz na njegovu licu. – Kad će pustiti Kevina uz kauciju? – promrmljao je:

– Sumnjam da hoće. Već mu zasigurno slijedi jedna ozbiljna optužba, a postoji i mogućnost da će do jutra biti optužen za ubojstvo, objasnih nježno.

Odmahnuo je glavom. – To nije moglo doći u gore vrijeme. Mi smo u ključnoj fazi s albumom. Ne znam kako ćemo dalje.

Neilov ulazak pošteđio me davanja odgovora. On je s očiglednom dobrodušnošću prešao sobu i pozdravio me poljupcem u obraz. Bila sam toliko iznenađena, da se nisam stigla odmaknuti na vrijeme. Micky se odmaknuo s izrazom gađenja.

– Znam da to sada zvuči neukusno, – šapnuo mi je Neil u uho, – ali zahvaljujući Kevinovu uhićenju moja će knjiga biti bestseller. Danas popodne sam bio kod svog izdavača – knjiga će se moći tiskati čim se suđenje završi.

– Zašto si ne uzmete piće? – rekla sam mu kroz stisnute zube. Taj tip je davao potpuno novo značenje riječi – ljigav.

Namignuo mi je i uputio se prema baru. Udaljeni zvuk otvaranja vrata privukao je pozornost svih i Gloria je automatski krenula prema vratima u predvorju.

– U redu je, Gloria, ja ću se javiti, rekla sam idući brzo kako bih je prestigla. Izašla sam u predvorje, zatvarajući za sobom vrata, kako bih dočekala posljednju pridošlicu.

Stajala sam na do vratku i promatrala kako auto polako dolazi privatnom cestom. Zaustavio se u podnožju stepenica u nekoj

vrsti prkosa, a s vozačkoga mjesta izašla je Maggie Rossiter i krenula stepenicama prema meni.

Ušavši ponovno u sobu, pročistila sam grlo i rekla: – Ljudi mogu lija nešto reći? – Žamor konverzacije potaknute Magginim dolaskom stao je iznenada, kao pritiskom na puce na daljinskom upravljaču. Jackson se okrenuo prema meni i naslonio na krasni mramorni stol.

– Vi znate za Kevinovo uhićenje i pretpostavljam da većina vas misli kako je samo pitanje vremena kad će ga optužiti za Moirino ubojstvo, ali ste, vjerojatno, isto mislili i glede Maggie kada je bila uhićena. U svakom slučaju, bila sam unajmljena kako bih pronašla ubojicu i pretpostavljam kako većina vas misli da sam to i učinila. No dok ne razjasnimo neke detalje, bojim se da ovaj slučaj ne mogu smatrati dovršenim. Zatražila sam da svi zajedno dođete. Postoje neke nejasnosti u pričama koje ste mi rekli i mislila sam kako će ovo biti najbolji način da ih još jednom provjerim. Šteta je što Kevin ne može biti ovdje, ali morat ćemo to učiniti i bez njega. – Promotrla sam izraze njihovih lica, neke neprijateljske, neke fascinirane.

Udahnula sam duboko i nastavila: – Radila sam na slučaju dugo vremena i otkrila da se netko u ovoj kući već bio pokušao riješiti Moire. Gloria, koja je dijabetičarka, bila je primijetila kako joj injekcije nestaju iz sobe. Bilo je samo pitanje dana kada će ona to reći Jetru, koji bi se tada suočio s Moirom i optužio je za vraćanje svojim starim navikama. Ali, nezadovoljna time, osoba koja je bila ukrala injekcije također je kupila i nešto heroina. Prema Magginjoj priči, svakih bi nekoliko dana nešto heroina i šprica osvanulo u Moirinoj sobi, predstavljajući tako izazov kojem većina ljudi na njezinu mjestu ne bi mogla odoljeti.

Ipak, ona je odoljela iskušenju. U početku sam se pitala je li ubojica bila ista osoba koja se Moire već ranije bila pokušala riješiti, ali vi je niste ubili, zar ne, Tamar?

Tamar je ustala. – Ti odvratna kurvo! – vrisnula je na mene, – Ti lažljiva kurvo! – Zatim se okrenula prema Jettu, čije je lice bilo hladno poput mramornoga kipa. – Ona laže, Jette. Kunem se da laže.

– Ja mogu dokazati to što govorim, odgovorila sam hladno, – Diler koji vam je bio prodao heroin identificirao je vašu fotografiju. Možda ste se i bili pokušavali riješiti Moire, ali drago mi je što mogu zaključiti kako je ipak niste i ubili. Velika je razlika između nuđenja opcije smrti i suočavanja sa žrtvom, pri kojem joj uspiješ napraviti rupu na glavi.

Tamar je zgrabila Jettovu ruku i pala na koljena u teatralnoj poniznosti. On je grubo otresao njenu ruku i prosiktao: – Nosi se od mene, ti droljo!

Pala je na pod i stala glasno ridati. Prišao joj je Micky i podignuo je na noge. – Saberite se, dovraga! – zavikao je Ijutito, odvlačeći je te je odbacio u fotelju.

– Nastavite, rekao je Jett oštro.

– Ni Gloria mi nije rekla cijelu istinu, dodala sam. Izgledala je iznenađeno i zapiljila se u mene s prestravljenom fascinacijom.

– Ne znam o čemu govorite, promucala je. – Nisam vam lagala.

– Bili ste sišli dolje u noći ubojstva i vidjeli nekoga kako izlazi iz sobe za probe. Porekli ste to, a postoji samo jedna osoba zbog koje biste lagali u želji daje zaštitite, i to je Jett. Bili ste vidjeli kako Jett napušta sobu i lagali mi o tome.

– Nisam! – povikala je poput djetesceta uhvaćenog u laži o slomljenom komadu suda. – Uopće nisam!

– Niste ni znali daje Jett ranije bio priznao kako je bio u sobi za probe, ali to je bilo prije nego što je tamo stigla Moira. Nije bilo potrebe za laganjem.

Gloria je pala na najbliži stolac i zarila lice u rake. – Jeste li mi lagali još o čemu? – upitah nježno.

Pogledala me dok su joj se suze slijevale niz obraze i nijemo odmahнула glavom. Bila sam sklona tome da joj povjerujem.

– Micky! – Kad sam to izrekla, primaknuo mi se nekoliko koraka. Njegove duge rake rake visile su sa strane kao u kakva revolveraša iz vesterna. – Želim vas pitati o nekim događajima u ovoj sobi odmah nakon Moirine smrti.

– Već sam vam rekao sve što znam, rekao je.

– Sve što želim znati je malo više detalja, rekoh odlučno.

– Reci joj što želi znati, zarežao je Jett.

Micky je izgledao kao da se želi svađati, ali brzo se sjetio tko ga hrani. – OK, pitajte, potužio se.

– Možete li mi reći gdje ste bili sjedili i s kim ste bili razgovarali?

– Sjedio sam na onom tamo stolcu, rekao je, pokazujući prema onome na čijoj je svilenoj presvlaci Tamar upravo ostavljala slane mrlje. – Kevin je stajao pored mene, uz bar. Natočili smo si piće i popričali o Moirinu ubojstvu. Možete zamisliti kakav je to šok za njega bio! Bio je zabrinut zbog utjecaja koji će to imati na Jetta. Hoće li biti sposoban završiti album, hoće li loš publicitet imati utjecaj napredaju, uobičajene Kevinove gluposti.

– Je li išta rekao o tome kako je ubijena?

– Činilo se da nitko ne zna što se točno dogodilo. Rekao je daje to sigurno učinio provalnik ili netko kogaje bila dovela iz sela.

Nadala sam se da ih Jackson sve pažljivo promatra. Bila sam previše usredotočena na to što sam radila da bih uspjela još i promatrati reakcije oko sebe. – Je li Kevin pričao još s nekim osim s vama?

– Mickyjevo se čelo na trenutak nabralou razmišljanju. – Da, ipak je uz uzdah rekao, – Prišao je Neil i upitao ga što namjerava učiniti u vezi s novinarima. Kevin mu je rekao da se on za to

pobrine i da napiše članak o tome, samo šturo o tome što se dogodilo. Rekao je kako želi pozabaviti se svime u kući, a neka Neil pojasni novinarima kako će bilo tko od njih, tko pokuša dobiti intervju, uzalud potrošiti vrijeme.

Osjetila sam toplinu u trbuhu koja mi je govorila da sam razriješila slučaj. – I je li to bilo sve što je rekao?

Micky je kimnuo. – Da. Neil sije bio napravio piće i nekako se povukao u kut. Sjedio je, zapisujući nešto u svoj blok. Pretpostavio sam kako sastavlja priču.

– Kad ste se vi i Kevin razišli? – Krucijalno pitanje!

Micky se činio ogorčen. – Ne znam kakve to veze ima bilo s čim. – Pokušao se prisjetiti: – Da vidim... Zajedno smo izašli odatle i otišli uza stepenice nakon što su nam policajci rekli da možemo ići u krevet. Poželio sam mu laku noć pred vratima njegove spavaće sobe. Činio se očajan. Ne čudim se, nakon svega što je prošao.

Okrenula sam se prema Neilu. Njegove su oči bile mirne i jasne kad su se susrele s mojima, kao da mi nudi neku vrstu izazova.

31.

Iskušenje za režiranje melodrame bilo je gotovo neodoljivo dok nisam pogledala Jetta. Nije trebalo puno mudrosti da se vidi kako je tip gotovo na rubu svega pa nisam dramatično uperila prst i rekla: – Inspektore, tamo je vaš ubojica!

Umjesto toga sam otpila gutljaj pića i rekla ležerno: – Neile, zašto ste mi bili lagali o tome što vam je Kevin rekao?

Nasmiješio se razoružavajuće i raširio svoje ruke u gestu nevinosti. – Kate, ali nisam! Zacijelo nećete uzeti Mickyjevu riječ protiv moje? Ovisnika koji ovisi i o Kevina glede svakoga

novčića na svom bankovnom računu? On ima razloga da laže kako bi zaštitio Kevina. Alija, zašto bih vam ja lagao?

– Neile, postoji samo jedan razlog. Vi ste ubili Moiru. – Neobičan mir je, kako se činilo, stao ispunjavati sobu. Sada sam zacijelo napokon bila privukla njihovu pozornost.

Ako sam očekivala da Neil popusti, bila sam brzo razočarana. Nacerio se i rekao: – Nadam se da su Mortensen i Brannigan ove godine ostvarili puno profita. Kad vas budem tužio za klevetu, željet ću da mi se to isplati.

Uzratila sam mu osmijeh. – Znam da ste uspjeli dovršiti dvije godine pravnog fakulteta, ali sam uvijek mislio da je istina jedina apsolutna obrana u slučajevima klevete.

– No vi tek morate dokazati istinu. – Neil je brzo parirao: – Ne znam kako bih mogao osigurati dokaz za ono što nisam učinio. – Njegov je osmijeh imao trijumfalan izraz, koji me gotovo naveo da posumnjam u ono za što sam znala daje istina.

– Ali tu je dokaz, Neile. Pod ovim krovom su svi dokazi koji su mi potrebni.

Odmahnuo je glavom u nevjerici.

Tada nam se primaknuo Jackson. – Htio bih vidjeti tu vašu ideju o dokazu, čak i ako nikoga drugog ne zanima, rekao je. Nisam znala koliko gaje koštalo samo da procijedi te riječi, ali nevoljko sam pristala.

– Ako biste me slijedili, inspektore, obavit ćemo kratak posjet uredu gospodina Webstera, rekoh formalno.

– Pričekajte trenutak, uzvratio je Neil, pokazujući po prvi put tragove bojazni, – Što to, dovraga, mislite naći tamo?

– Moj dokaz, rekoh izlazeći iz sobe. Nisam se trebala osvrnuti da bih znala kako me svi slijede.

Neil me prestigao na pragu i izrekao oštro i dovoljno glasno da Jackson i ostali čuju: – Recite što to, dovraga, izvodite? Je li to sve zato što vaš divni dečko nije bio dovoljno dobar da napiše

Jettovu biografiju?

– To nema veze s Richardom, obavijestila sam ga, kao i sve ostale koji su to mogli čuti. Napetost se bila počela uvlačiti u mene i nisam znala koliko još dugo mogu zadržati hladnokrvan izgled.

– A ne? – podrugljivo je rekao.

Ignorirajući ga, sjela sam za njegovo računalo i uključila ga. Jackson se nagnuo nad moje rame dok su se ostali okupili iza njega. Neil je malo oklijevao, ali je naposljetku i on upro oči u ekran. Nakratko sam pogledala fajlove u koje je bio spremio svoje priče, zatim sam otišla do njegova programa komunikacija i ušla u njega. – Za one koji se ne razumiju u računala, novinari ih koriste da pošalju svoje materijale elektronski do redakcija.

Izabrala sam opciju TEXT EDIT i pronašla prvu priču o Moirinu ubojstvu koju je bio poslao te polako stala prelaziti tekst dok se i posljednji red nije pojavio na ekranu. – Kao što ćete vidjeti, Neil je znao sve detalje o tome kako je Moira ubijena. To ne bi bio problem daje priča bila pohranjena nakon što je policija bila objavila sve detalje o tome kako je Moira nastradala. Detalje koje nije mogao znati nitko od vas koji ste bili zatvoreni u plavoj radnoj sobi.

Neil se razbjjesnio: – To ne možete dokazati!

U tišini sam došla do posljednjega reda na ekranu. Ispisao je datum priče. Kao i vrijeme 2:35.

– To je namještaljka! – bijesno se izderao Neil. – Ona je jedina koja zna dovoljno o računalima. Ona mije to smjestila! – Njegovo je lice bilo sjajno od znoja i on se nervozno stao ogledavati po sobi.

– Inspektore, možete potvrditi taj dokaz u tvrtki koja prenosi elektronsku poštu, rekoh hladno.

– Neile Websteru, naglasio je Jackson, gurajući se kroz mnoštvo tijela. – Moram vas upozoriti...

Ostatak njegova službenog upozorenja bio je prigušen zvukom lomljave stakla kada se Neil bacio kroz prozor, praćen svjetlucavom kišom krhotina.

Probudio me mek poljubac koji me zaškakljao po zatiljku. – Čujem da si uhvatila nitkova, pfošaptao je Richard u moje uho. – Bravo!

– Mmm – , promrmljala sam tiho i prevrnula se na leđa. Mogla sam osjetiti toplinu njegova vrelog tijela pored moga, a mogućnost pri vijanja uz njega učinila mi se izazovnijom nego što sam to sebi željela priznati. Požalila sam se, stoga: – Nije li to moglo pričekati do jutra?

– Upravo sam čuo. Otišao sam do Mirrora da odbacim neke tekstove, a oni su mi rekli da je Neil uhićen, zahvaljujući oštroumnosti neke Brannigan, rekao je ponosno.

– Mmm, rekoh. – Tako je to otprilike i bilo.

– Reci mi sve o tome, zatražio je, pun energije. Odmaknuo se od mene i začula sam lagan zvuk otvaranja boce šampanjca. Sada više nije bilo nade da ću uspjeti nadoknaditi san. Sjela sam i upalila noćnu lampu.

Richard je zažmirio pred neočekivanim sjajem i uputio mi svoj najslađi osmijeh dok mi je dodavao čašu šampanjca. – Sve mi detaljno ispričaj, zatražio je ponovno.

Ispričala sam mu o razotkrivanju, o tome kako je Neil bio uhapšen za pet minuta od strane tima kojega je Jackson mudro bio postavio izvana. Odveden je u bolnicu, gdje je formalno optužen dok mu je osoblje hitne pomoći zašivalo posjekotine.

– Sjajno si obavila posao, rekao je Richard s toliko zadovoljstva, kao da je sam bio autor plodnosne ideje. – Ali još uvijek ne razumijem zašto ju je ubio. To zacijelo nije bilo radi toga da stvori skandal koji će prodati njegovu knjigu?

– Ne baš. Ne mislim daju je baš bio namjeravao ubiti. Nema ničega što bi upućovalo na to da je sve bilo unaprijed isplanirano.

Bio je samo nevjerojatno sretan što nitko drugi nije imao alibi i zato što su ostali imali bolje motive.

– Ali zašto? – Richard je iznervirano zarulio.

Nasmiješila sam se slatko i otpila velik, spor gutljaj šampanjca. – Ne mogu ti reći. To je sve još 'sub judice', a vi novinari nikada ne možete čuvati tajnu.

– Kate! – zavijao je, a njegovo je lice izražavalo mješavinu nevinosti i čiste frustracije.

Morala sam popustiti. – Kad je Moira bila napustila Jetta, prije toliko godina, bila je trudna. Nije imala kamo otići, a nije joj bilo ostalo ni još puno novca pa je abortirala. Jett nikada nije saznao za to i kladim se da nikada ne bi bio poželio da mu se vrati da je znao. Tip je notorni protivnik abortusa i nikad joj ne bi oprostio ubijanje njegova vlastitoga djeteta. Kako bilo, Neil je saznao za abortus i rekao Moiri da zna. Možda ju je čak i pokušavao ucjenjivati. No ona nije željela živu tempiranu bombu u kući. Ispitivala sam Kevina o tome prošle noći i ispada da se pokušavala s njime dogovoriti da izbaci Neila. U zamjenu za to, Moira ne bi rekla Jettu za Kevinove igrice s novcem. Kada bi Neil napokon bio izbačen, sve što bi on rekao, zvučalo bi kao puko osvećivanje.

Zacijelo mu je, likujući, bila pričala o tome u sobi za probe. Izgled da će mu oduzeti ono što je bilo njegova posljednja prilika za veliku zaradu, činio mu se nepodnošljivim. Nešto se u njemu prelomilo pa je podignuo najbliži predmet i umlatio je njime. Kao što rekoh, ne mislim daje ubojstvo bilo dio njegovih planova, ali kad je to učinio, poduzeo je i najviše što je mogao da se izvuče.

– U čemu bi i uspio da ti nisi znala za datiranje spisa, Richard je rekao, – Prokleta pametno od tebe!

– Mmm, rekoh, – Ne bih znala što tražiti da Bili nije uspio provaliti u spise tvrtke za elektronsku poštu i provjeriti točno kad su ti spisi bili poslani. – Oprezno sam spustila svoju čašu na noćni

ormarić i ukotrljala se u Richardovo naručje. Bila sam zaslužila nešto zabave nakon posljednjih par dana.

Dok mi je tijelo počinjalo treperiti pod Richardovim poznatim milovanjima, prisjetila sam se kako moram spaliti kasetu na kojoj je bio snimljen raniji razgovor s Neilom. Ne bi bilo dobro da inspektor Jackson otkrije kako ovaj uopće nije datirao svoje spise. Nije čak znao ni kako se to radi.

